

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

4

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 4

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 4

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2004

Hồi 65

Ai đang giữ Tịch tà kiếm phổ?

Nhạc Bát Quân chau mày nói:
- Dem mấy hũ rượu, bát rượu liệng xuống sông đi.

Lâm Bình Chi dạ rồi đi đến bên bàn, vừa đung ngón tay vào hũ rượu, ngửi thấy mùi rượu tanh xông lên mũi, gã loạng choạng đứng không vững, vội đưa tay vịn vào bàn. Nhạc Bát Quân hiểu ra ngay, la lên:

- Trong rượu có độc!

Lão phất tay áo một cái, một luồng kinh phong xô ra hất mấy hũ rượu, bát rượu trên bàn bay qua cửa sổ, rớt xuống sông. Lão chợt nghe trong người buồn nôn, liền vận khí nén lại. Bỗng nghe ủa một tiếng, Lâm Bình Chi đã nôn ra.

Tiếp theo bên này ọe một tiếng, bên kia ọe một tiếng, ai cũng bị nôn ruột ói ra, ngay cả Đào Cốc lục

tiên và bọn nhà thuyền, thủy thủ cũng không tránh khỏi. Nhạc Bất Quần cố kìm nén rất cuộc cũng không kìm nổi. Mọi người nôn ói rất lâu, tuy đã ói sạch, không còn gì trong bụng nữa nhưng vẫn muốn ói liên tục. Một lúc sau, ngay cả mặt xanh mặt vàng cũng không còn mà cổ vẫn ngứa ngáy muốn nôn. Họ rất thèm uống nước vì đều cảm thấy nếu có cái gì trong bụng để nôn ra thì vẫn dễ chịu hơn là nôn không.

Trong thuyền trước sau mấy chục người, chỉ có Lệnh Hồ Xung là không bị nôn ói.

Đào Thục Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung, yêu nữ đó có cảm tình với người nên cho người uống thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ đâu có uống thuốc giải, chẳng lẽ bát rượu độc đó là thuốc giải?

Đào Căn Tiên nói:

- Ai nói là không phải? Yêu nữ đó thấy người đẹp trai nên thích người rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Ta nói không phải vì hấn đẹp trai mà vì hấn khen yêu nữ đó trẻ trung mỹ miều.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đó là vì hấn to gan dám uống rượu độc và nuốt luôn năm con trùng độc, biết đâu càng bị trúng độc nặng hơn?

Đào Cán Tiên nói:

- Ủi chao, không xong rồi! Lệnh Hồ Xung uống bát rượu độc đó mà chúng ta lại không ngăn cản, nếu

vì vậy mà hấn chết, Bình Nhất Chỉ truy cứu ra thì bọn ta làm sao đây?

Đào Căn Tiên nói:

- Bình Nhất Chỉ nói hấn sắp chết rồi, chết sớm mấy ngày cũng chẳng sao đâu.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung thì không sao nhưng chúng ta thì có sao.

Đào Thực Tiên nói:

- Vậy cũng không sao, chúng ta cao chạy xa bay, Bình Nhất Chỉ người lùn chân ngắn không đuổi kịp chúng ta đâu.

Đào Cốc lục tiên vẫn liên tục ỏi nữa nhưng cũng không nhin nói được vài câu.

Nhạc Bất Quần thấy nhà thuyền cũng nôn ỏi, con thuyền giữa dòng sông nghiêng ngửa chòng chành rất nguy hiểm. Lão vọt đến sau lái, nắm lấy tay lái, cặp thuyền vào bờ phía Nam. Nội công của lão rất thâm hậu, vận khí mấy lần thì cảm giác buồn nôn dần dần tiêu đi.

Thuyền từ từ cặp vào bờ, Nhạc Bất Quần lên đầu thuyền, cầm cái neo sắt ném lên bờ. Chiếc neo sắt nặng có vài trăm cân, phải hai thủy thủ mới khiêng nổi. Nhạc Bất Quần là một tay văn nhược thư sinh, không những nhấc cái neo to bằng một tay mà còn ném ra xa mấy trượng khiến cho bọn thuyền phu lè lưỡi. Nhưng họ lè lưỡi chưa bao lâu thì lại tiếp tục nôn ỏi.

Mọi người lên bờ, quỳ trên bờ uống đầy nước sông vào bụng rồi lại ỏi ra. Phải mấy lần như vậy mới bớt

nôn ói. Khúc bờ sông này là một nơi hoang vắng nhưng nhìn về hướng Đông thấy nóc nhà nhiều vô kể, đúng là một thị trấn.

Nhạc Bát Quân nói:

- Trong thuyền chưa hết chất độc, không thể ở lại được. Chúng ta đến thị trấn rồi hãy tính.

Đào Cán Tiên công Lệnh Hồ Xung, Đào Chi Tiên công Đào Thục Tiên, tất cả cùng đi về thị trấn. Đến thị trấn, Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên ghé vào một quán cơm, để Lệnh Hồ Xung và Đào Thục Tiên ngồi lên ghế rồi gọi:

- Dem rượu, đem đồ ăn, đem cơm ra đây!

Lệnh Hồ Xung liếc mắt thấy trong quán có một đạo nhân thấp lùn đang ngồi. Lão chính là Dư Thương Hải, chương môn phái Thanh Thành. Chàng không khỏi sửng sốt.

Rõ ràng chương môn phái Thanh Thành đang bị bao vây. Lão ngồi bên một cái bàn nhỏ, trên bàn để một hũ rượu, đôi đũa, ba đĩa thức ăn và một thanh trường kiếm đã rút khỏi vỏ sáng loáng. Vây quanh cái bàn nhỏ là bảy cái ghế dài, mỗi ghế có một người ngồi. Bọn này nam có nữ có, tướng mạo rất hung hăng, trên ghế mỗi người đều để binh khí. Bảy người không nói lời nào, chăm chú nhìn Dư Thương Hải. Chương môn phái Thanh Thành vẫn bình tĩnh, tay trái bưng bát rượu uống, tay áo không rung động chút nào.

Đào Cán Tiên nói:

- Đạo nhân lùn này đang sợ hãi.

Đào Chi Tiên nói:

- Dương nhiên là lão đang sợ vì bảy người đánh một không chột cũng què.

Đào Cán Tiên nói:

- Nếu lão không sợ, tại sao lại cầm bát qua tay trái mà không cầm tay phải? Lão để tay phải để tiện dùng kiếm.

Dư Thương Hải hừ một tiếng, chuyển bát rượu từ tay trái sang tay phải. Đào Hoa Tiên nói:

- Lão nghe nhị ca nói nhưng mắt không dám nhìn nhị ca cái nào, đúng là lão đang sợ. Không phải lão sợ nhị ca mà sợ lỗ sơ ý, bị bảy địch nhân đồng thời tấn công thì lão sẽ bị phanh thây thành tám mảnh.

Đào Diệp Tiên cười khanh khách nói:

- Đạo nhân lùn này nhỏ xiu, nếu bị chém thành tám mảnh há không phải càng nhỏ thêm sao?

Tuy Lệnh Hồ Xung đối với Dư Thương Hải có ác cảm nhưng thấy lão bị cường địch bao vây, không muốn thừa lúc lão gặp nguy mà gây khó dễ. Chàng nói:

- Lục vị Đào huynh, đạo trưởng này là chủ môn phái Thanh Thành.

Đào Cán Tiên nói:

- Chủ môn phái Thanh Thành thì đã sao. Lão là bằng hữu của người ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ đâu dám với cao, lão không phải là bằng hữu của tại hạ.

Đào Cán Tiên nói:

- Không phải là bằng hữu của người thì hay lắm. Chúng ta được xem một màn kịch hay.

Đào Hoa Tiên đập bàn gọi:

- Đem rượu ra đây! Lão tử muốn vừa uống rượu vừa xem đạo nhân lùn bị chém thành chín mảnh.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Tại sao lại chín mảnh?

Đào Hoa Tiên nói:

- Người xem, tay đầu đà sử hai thanh hồ đầu loan đao, lão phải chém hơn một mảnh.

Đào Diệp Tiên nói:

- Cũng chưa chắc. Trong những người này có người sử lang nha chùy, có người sử kim quả trượng, vậy thì làm sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị đừng nói nữa, chúng ta không giúp bên nào, cũng không làm phân tán tâm thần của Dư quán chủ chương môn phái Thanh Thành.

Đào Cốc lục tiên không nói nữa, cười hì hì giương mắt nhìn Dư Thương Hải. Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn bảy người vây lão. Một đầu đà tóc dài đến vai, đầu đội một vành đồng sáng lấp lánh, bên cạnh để một cặp hồ đầu loan đao hình bán nguyệt. Cạnh lão là một phụ nữ khoảng năm mươi, tóc hoa râm, mặt đầy vẻ hậm hực, bên người để một thanh đoản đao dài hai thước. Kế bên nữa là một nhà sư và một đạo sĩ. Nhà sư mặc áo cà sa đỏ, bên người để một cái bát và một cái bệ đúc bằng thép nguyên chất. Lưỡi thanh cương bạc sắc bén vô cùng, rõ ràng là một thứ vũ khí lợi hại. Đạo nhân thân người

cao to, đặt trên ghế dài một thanh bát giác lang nha chùy, xem ra cũng không nhẹ. Bên phải đạo nhân là một hán tử trung niên ngồi chồm hổm, cổ và vai quần hai con thanh xà, đầu rắn hình tam giác, lưỡi không ngừng thè ra thụt vào. Hai người còn lại một là đàn ông một là đàn bà; người đàn ông bị chột con mắt trái, người đàn bà bị chột con mắt phải. Bên cạnh mỗi người có một cây gậy bóng nhẵn phát ra ánh vàng rực rỡ, thân gậy rất to, nếu là đúc bằng vàng thì phân lượng rất nặng. Cả hai đều khoảng bốn mươi tuổi, trông có vẻ yếu ớt như những người bình thường nhưng họ dùng cây gậy vừa to vừa nặng như vậy thật là kỳ dị.

Ánh mắt của lão đầu đà lộ vẻ hung ác, đưa hai tay ra nắm chuôi của đôi loan đao. Lão ăn mày lấy con thanh xà ở cổ xuống quần vào cánh tay, đầu rắn nhắm về hướng Dư Thương Hải. Lão hòa thượng cầm thanh cương bật lên, lão đạo nhân cầm cây lang nha chùy. Mụ phụ nữ trung niên cũng cầm đoản đao, đủ thấy bọn chúng sắp hè nhau tấn công.

Dư Thương Hải cười ha hả nói:

- Ý nhiều thắng ít là mảnh lời quen thuộc của tà ma ngoại đạo, Dư Thương Hải có gì phải sợ?

Gã đàn ông chột mắt nói:

- Họ Dư kia, bọn ta không muốn giết lão đầu.

Mụ phụ nữ chột mắt nói:

- Đúng vậy, chỉ cần người ngoan ngoãn giao Tịch tà kiếm phổ ra thì bọn ta tha cho người đi liền.

Nhạc Bát Quân, Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San bỗng nhiên nghe mụ nhắc Tịch tà

kiếm phổ đều ngán người ra, không ngờ rằng bọn này bao vây Dư Thương Hải là muốn lấy bộ Tịch tà kiếm phổ. Cả bốn ngơ ngác nhìn nhau, đều nghĩ: Chẳng lẽ bộ kiếm phổ này lọt vào tay Dư Thương Hải?

Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói:

- Nói nhiều với lão lùn làm gì, cứ giết lão trước rồi lục soát người lão.

Người phụ nữ chợt mắt nói:

- Biết đâu lão giấu kiếm phổ ở nơi bí mật, giết lão rồi mà tìm không có há không phải là hỏng bét ư?

Người phụ nữ trung niên bĩu môi nói:

- Tìm không thấy thì thôi chứ có gì đâu mà hỏng bét.

Giọng mũi ngọng nghịu nghe không rõ, thì ra rằng của mũi đã rụng hơn một nửa.

Người phụ nữ chợt mắt nói:

- Họ Dư kia, ta khuyên người nên đưa kiếm phổ ra thì hơn. Bộ kiếm phổ này không phải là của người, ở trong tay người đã lâu ngày, cứ khư khư giữ cho đến chết thì có ích gì?

Dư Thương Hải không trả lời, ngưng khí ở huyết Đan điền, tập trung hết tinh thần.

Giữa lúc đó bỗng nghe ngoài cửa có tiếng cười ha hả, một người hơn hớ đi vào.

Lão này mặt trường bào bằng lụa, đầu hói một nửa, bộ râu đen nhánh, thân hình béo mập, gương mặt hồng hào rất dễ thân cận. Tay trái lão cầm một cái tẩu thuốc bằng ngọc biếc, tay phải cầm cây quạt dài khoảng một

thước, cách ăn mặc xa hoa của lão ra vẻ một phú thương. Lão bước vào quán cơm, thấy đông người liền ngẩn ra một chút, nụ cười trên mặt dừng lại. Nhưng bỗng lão cười lên ha hả, cung tay nói:

- Hân hạnh, hân hạnh! Không ngờ anh hùng hảo hán đều tụ hội cả ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh.

Lão nhìn Dư Thương Hải nói:

- Con gió nào đã thổi Dư quán chủ phái Thanh Thành đến tận Hà Nam? Từ lâu tại hạ đã nghe Tùng phong kiếm pháp của phái Thanh Thành là tuyệt chiêu trong võ lâm, có lẽ hôm nay mới được mở rộng tầm mắt.

Dư Thương Hải đang vận công, phớt lờ đi. Lão mới vào nhìn đôi nam nữ chột mắt nói:

- Đã lâu không gặp Đồng Bách song kỳ qua lại giang hồ, mấy năm nay chắc đã đại phát tài?

Người đàn ông chột mắt mỉm cười nói:

- Đâu có đại phát tài như Du lão bản.

Lão này cười ha hả rồi nói:

- Huynh đệ là Không trường diêu, tiến vào tay mặt đi ra tay trái, chỉ nghe ngoại hiệu của huynh đệ cũng đủ biết chẳng qua huynh đệ mặt mũi dễ coi nhưng bên trong thì không ra gì.

Đào Chi Tiên nhịn không được, hỏi:

- Ngoại hiệu của ngươi là gì?

Lão đó nhìn Đào Cốc lục tiên, thấy dung mạo Đào Cốc lục tiên kỳ dị, không thể nhận ra lai lịch của sáu người, cười hì hì nói:

- Ngoại hiệu của tiểu đệ rất khó nghe, gọi là Hoạt bất lưu thủ, mọi người đều bảo tiểu đệ rất thích kết giao bằng hữu, vì bằng hữu mất hết ngàn vàng cũng không tiếc. Cho nên tiểu đệ kiếm được nhiều tiền nhưng không hề giữ lại được đồng nào trong tay.

Lão đàn ông chợt mắt nói:

- Dường như Du bằng hữu còn có một ngoại hiệu khác?

Du Tấn cười nói:

- Thật ư? Sao tiểu đệ không biết?

Bỗng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Du tẩm nê thu (cá chạch tẩm dầu), Hoạt bất lưu thủ.

Giọng ngọng nghịu là do người phụ nữ rưng rưng nói ra.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiêu rồi, tiêu rồi. Cá chạch đã trơn tuột lại tẩm thêm dầu vào thì ai có thể bắt được?

Du Tấn cười nói:

- Đó là do bằng hữu giang hồ yêu mến nên khen khinh công của tiểu đệ giống như con cá chạch mau lẹ. Kỳ thực chút công phu này thật chẳng đủ vào đâu, hổ thẹn vô cùng. Trương phu nhân, Trương phu nhân lão nhân gia vẫn khỏe chứ?

Lão nói xong rồi xá dài. Mụ Trương phu nhân nguyền Du Tấn một cái rồi quát:

- Du xoang hoạt diệu, tránh ra xa.

Du Tấn tách rất diêm dăm, không giận chút nào. Lão nhìn người ăn mày nói:

- Song long thân cái Nghiêm huynh, cặp thanh long của huynh chắc đã lạnh lẽo lắm rồi.

Lão ăn mày tên gọi là Nghiêm Tam Tinh, ngoại hiệu là Song xà ác khát, nhưng Du Tấn lại thuận miệng tâng bốc là Song long thân cái. Nghiêm Tam Tinh vốn rất hung hãn nhưng nghe lão nói vậy, mặt bất giác lộ vẻ tươi cười.

Du Tấn cũng nhận ra được lão đầu đà râu dài là Cừu Tùng Niên, lão hòa thượng pháp danh là Tây Bửu; đạo nhân có đạo hiệu là Ngọc Linh. Lão nói ra mấy câu.

Du Tấn cười hi hi ha ha, trong khoảnh khắc cục diện đang căng thẳng trở nên hòa dịu được mấy phần. Bỗng nghe Đào Diệp Tiên la lên:

- Này, cá chạch tắm dầu, sao người không khen võ công của sáu anh em ta cao cường, bản lãnh tuyệt vời?

Du Tấn cười nói:

- Cái này... cái này... dĩ nhiên phải khen...

Du Tấn chưa nói hết câu thì hai tay hai chân đã bị Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên tóm lấy nhấc bổng lên nhưng chưa sử kinh lực để kéo.

Du Tấn vội khen:

- Công phu cao cường, bản lãnh tuyệt vời! Võ công như vậy xưa nay hiếm có.

Đào Cốc tứ tiên nghe Du Tấn khen mấy câu, không còn muốn xé xác lão nữa. Đào Chi Tiên, Đào Căn Tiên cùng hỏi:

- Sao người biết võ công bọn ta xưa nay hiếm có?

Du Tấn nói:

- Tiểu đệ có ngoại hiệu là Hoạt bát lưu thủ, thực tình mà nói, xưa nay có mấy ai bắt được tiểu đệ. Nhưng bốn vị vừa ra tay thì đã tóm được tiểu đệ rồi, trơn tuột không được, thoát đi không xong, thủ pháp của bốn vị thật lợi hại, xưa nay chưa nghe chưa thấy. Từ nay về sau tiểu đệ qua lại giang hồ nhất định sẽ đem danh hiệu sáu vị cao nhân tuyên dương khắp nơi cho mọi người trong võ lâm ai cũng biết trên đời này có sáu nhân vật tuyệt vời như vậy.

Bọn Đào Căn Tiên hớn hở liền thả Du Tấn xuống.

Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Hoạt bát lưu thủ danh bất hư truyền, lần này bị người ta tóm được rồi thả ra không biết xấu hổ sao?

Du Tấn nói:

- Võ công sáu vị cao nhân thật là siêu phàm khiến cho người ta đem lòng kính phục. Đáng tiếc tiểu đệ cô lậu quá vãn, chưa biết danh hiệu của sáu vị xưng hô thế nào?

Đào Căn Tiên nói:

- Bọn ta có sáu người gọi là Đào Cốc lục tiên. Ta là Đào Căn Tiên, hần là Đào Cán Tiên.

Lão đưa tên sáu anh em lần lượt giới thiệu với Du Tấn. Du Tấn vỗ tay khen:

- Tuyệt quá, tuyệt quá! Chữ tiên này phù hợp với võ công của sáu vị. Nếu võ công không thần kỳ bí ẩn, siêu phàm nhập thánh như vậy thì đâu có đủ tư cách xưng được chữ tiên?

Đào Cốc lục tiên sương quá cùng nói:

- Người là người có đầu óc sáng suốt và con mắt tinh đời, là người tốt nhất.

Trương phu nhân bỗng trừng mắt nhìn Dư Thương Hải quát:

- Tóm lại người có chịu đưa Tịch tà kiếm phổ ra không?

Dư Thương Hải vẫn ngồi im, không thèm trả lời.

Du Tấn nói:

- Chao ôi, các vị đang tìm Tịch tà kiếm phổ ư? Theo tiểu đệ biết thì kiếm phổ này không ở trong tay Dư quán chủ.

Trương phu nhân hỏi:

- Vậy người biết nó ở trong tay ai?

Du Tấn nói:

- Người này là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, tiểu đệ nói ra chỉ e các vị kinh sợ.

Đầu đà Cửu Tùng Niên lớn tiếng quát:

- Nói mau! Còn nếu người không biết thì tránh ra, đừng có ở đây ba hoa khoác lác.

Du Tấn cười nói:

- Chắc sư phụ ăn nhiều thịt dê, thịt heo nên mới dễ nổi nóng như vậy. Võ công của tiểu đệ thì bình thường nhưng tin tức lại vô cùng chuẩn xác. Giang hồ có tin tức bí mật gì muốn giấu thiên lý nhân, thuận phong nhĩ của tiểu đệ thật không dễ đâu.

Bọn Đồng Bách song kỳ, Trương phu nhân đều biết lời của lão không phải là giả. Du Tấn thích dính

mũi vào chuyện người khác, không có xó xỉnh nào mà lão không hay, không có chuyện gì mà lão không biết. Họ đồng thanh hỏi:

- Người muốn bán tin gì? Tịch tà kiếm phổ nằm trong tay ai?

Du Tấn cười hì hì nói:

- Các vị biết ngoại hiệu của tiểu đệ là Hoạt bát lưu thủ, tiền vào tay trái rồi đi ra tay phải, mấy ngày nay túng muốn chết được. Các vị đều là đại tài chủ, một cọng lông còn to hơn cái bắp đùi của tiểu đệ. Tiểu đệ đâu dễ có được cái tin quan trọng này, may mà gặp cơ hội ngàn năm một thuở. Người ta thường nói: “Bảo kiếm tặng tráng sĩ, hồng phần tống giai nhân”, nguồn tin quan trọng này đương nhiên phải bán cho tài chủ. Nên nhớ tin tiểu đệ bán không phải là tin đồn mà là tin chính thức.

Trương phu nhân nói:

- Chúng ta hãy giết Dư Thương Hải trước rồi bắt buộc con cá chạch tẩm dầu này nói ra. Động thủ!

Hai tiếng động thủ mụ vừa nói ra khỏi miệng liền nghe tiếng choang choảng của binh khí giao nhau. Bốn Trương phu nhân nhất tề rời khỏi ghế vung binh khí chiết mấy chiêu với Dư Thương Hải. Bảy người lần lượt đánh một chiêu rồi thối lui nhưng vẫn vây Dư Thương Hải vào giữa. Tây Bửu hòa thượng và đầu đà Cừu Tùng Niên bị thương ở đùi; trường kiếm của Dư Thương Hải phải đổi qua tay trái, đầu vai phải lão đã bị thương khá nặng không biết do ai.

Trương phu nhân lại nói:

- Tấn công tiếp!

Cả bảy người lại nhất tề tấn công, chỉ nghe mấy tiếng choang choảng cùng nổi lên, bảy người cùng nhảy lùi về phía sau, vẫn vây quanh Dư Thương Hải.

Mặt Trương phu nhân bị trúng kiếm kéo dài một đường từ mi mắt trái tới cằm. Tay trái của Dư Thương Hải bị chém một đao không thể sử kiếm nữa, lão lại chuyển kiếm qua tay phải. Ngọc Linh đạo nhân giờ lang nha chùy lên, lớn tiếng nói:

- Dư quán chủ, hai chúng ta là Tam thanh nhất phái, ta khuyên người nên đầu hàng thôi.

Dư Thương Hải hừ một tiếng, lăm bắm chửi thề. Trương phu nhân mặt dính đầy máu đưa đoản đao lên nhắm vào Dư Thương Hải quát:

- Tấn...

Chữ "công" chưa ra khỏi miệng mụ bỗng nghe có người nói lớn:

- Khoan đã!

Từ trong đám đông một người vọt ra đứng cạnh Dư Thương Hải nói:

- Các vị lấy bảy chọi một không tránh khỏi bất công. Huống chi, như Du lão bản đã nói, Tịch tà kiếm phổ quả thực không ở trong tay Dư Thương Hải.

Người này chính là Lâm Bình Chi. Từ lúc gã thấy Dư Thương Hải thì mắt gã không rời khỏi lão một khắc, cho đến khi hai vai lão bị thương, nếu bọn Trương phu nhân tấn công nữa, nhất định lão sẽ bị loạn đao phanh thây thì mối thù sâu như biển của gã không bao giờ trả được. Gã quyết không để cho người khác giết lão liền nhảy ra ngăn cản.

Trương phu nhân gần giọng hỏi:

- Người là ai, muốn chết theo hần ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ không muốn chết theo hần nhưng thấy chuyện bất bình, muốn nói lời công đạo. Mọi người không nên đánh nữa.

Cừu Tùng Niên nói:

- Giết luôn tiểu tử này đi!

Ngọc Linh đạo nhân hỏi:

- Người là ai mà dám to gan đứng ra ngăn cản người khác?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ là Lâm Bình Chi phái Hoa Sơn...

Bọn Đồng Bách song kỳ, Song xà ác khát, Trương phu nhân đồng thanh hỏi:

- Người ở phái Hoa Sơn ư? Lệnh Hồ công tử đâu?

Lệnh Hồ Xung cung tay nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung, thiếu niên nơi sơn dã không dám nhận hai tiếng công tử. Các vị có biết vị bằng hữu của tại hạ sao?

Trên đường đi rất nhiều cao nhân kỳ sĩ tôn kính Lệnh Hồ Xung đều nói là do chàng có một vị bằng hữu nào đó. Lệnh Hồ Xung đoán không ra, không biết mình đã kết giao lúc nào với một bằng hữu thần thông quảng đại như vậy. Nay nghe bảy người cùng hỏi thăm hần, hần đoán ra là bọn họ vì nể mặt vị bằng hữu thần kỳ kia nên mới kính trọng mình.

Quả nhiên bảy người cùng quay người lại hướng về Lệnh Hồ Xung cung kính hành lễ. Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Bọn tại hạ được tin liền lên đường đi suốt ngày đêm để mong được gặp tôn giá. Được bái kiến tôn giá ở đây thật là may mắn.

Dư Thương Hải bị thương khá nặng, thấy người vọt ra giải vây cho lão lại là Lâm Bình Chi thì không khỏi ngạc nhiên. Nhưng lão liền hiểu ra dụng ý của gã, lão nghĩ nhân lúc bảy người vây mình đang nói chuyện với Lệnh Hồ Xung mà không chuẩn đi thì đợi đến khi nào nữa. Chân lão chưa bị thương, đột nhiên lão tung người vọt ra sau quán cơm, phóng chạy mất. Nghiêm Tam Tinh và Cửu Tùng Niên cùng la lên, biết đuổi không kịp Dư Thương Hải nữa.

Hoạt bát lưu thủ Du Tấn đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ từ phía Đông đến, dọc đường nghe không ít bằng hữu giang hồ nhắc đến đại danh của Lệnh Hồ công tử, lòng rất ngưỡng mộ. Tiểu đệ được biết mấy chục vị giáo chủ, bang chủ, động chủ, đảo chủ muốn tương hội với công tử trên Ngũ Bá Cương nên vội chạy đến coi vụ náo nhiệt này, không ngờ may mắn được gặp công tử trước. Xin công tử an tâm, linh đơn diệu dược đem lên Ngũ Bá Cương không một trăm thì cũng chín mươi chín thứ. Căn bệnh nhẹ hều của công tử có gì đáng ngại đâu. Ha ha, hay tuyệt, hay tuyệt!

Lão nắm tay Lệnh Hồ Xung mà rung mà lắc, mười phần thân thiện.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Cái gì mà mấy chục vị giáo chủ, bang chủ, động chủ, đảo chủ? Lại cái gì một trăm loại linh đơn diệu dược? Tại hạ không hiểu gì cả.

Du Tấn cười nói:

- Lệnh Hồ công tử không cần phải lo lắng. Tiểu đệ có lá gan to bằng trời cũng không dám nói ra nguyên do vụ này. Xin công tử gia cứ yên tâm. Ha ha, nếu tiểu đệ nói bậy bạ thì dù công tử gia không quở trách nhưng lọt vào tai người ta thì Du mỗ dù có một chục cái đầu cũng không còn. Du Tấn dù có trơn tuột gấp mười con cá chạch thì cái đầu trái dưa này cũng bị người ta nắm lại.

Trương phu nhân trăm giọng nói:

- Người nói không dám nói bậy, sao cứ nhắc hoài đến chuyện đó? Ngũ Bá Cương có cái gì, đợi lúc Lệnh Hồ công tử lên là tận mắt thấy ngay, đâu cần người phải ba hoa. Ta hỏi người: Tịch tà kiếm phổ rốt cuộc nằm trong tay ai?

Du Tấn làm bộ như không nghe, quay đầu sang vợ chồng Nhạc Bất Quần cười hi hi nói:

- Tại hạ vừa vào cửa đã thấy hai vị, lòng đã nhũn thắm: tướng công và phu nhân tướng mạo thanh nhã, khí độ phi phàm, đúng là hai cao nhân trong võ lâm. Hai vị đi cùng với Lệnh Hồ công tử vậy chắc là chương môn phái Hoa Sơn Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh và phu nhân oai danh lừng lẫy?

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Không dám.

Du Tấn nói:

- Người ta thường nói: có mắt mà không thấy núi Thái Sơn; còn hôm nay tiểu nhân có mắt mà không thấy phái Hoa Sơn. Chuyện một chiêu kiếm của Nhạc tiên sinh đâm đui mắt mười lăm tên cường địch đã chấn động giang hồ khiến tiểu nhân khâm phục sát đất. Thật là hảo kiếm pháp!

Lão nói rất thật như là đã chứng kiến tận mắt. Nhạc Bất Quần hừ một tiếng, mặt thoáng vẻ u ám. Du Tấn lại nói:

- Nhạc phu nhân Ninh nữ hiệp...

Trương phu nhân quát:

- Người nói lời thôi hoài vậy đủ chưa? Ai đang giữ Tịch tà kiếm phổ?

Mụ nghe tên của vợ chồng Nhạc Bất Quần mà vẫn tỏ ra không thềm để ý tới. Du Tấn cười hì hì xòe tay ra nói:

- Đưa cho Du mỗ một trăm lạng bạc thì Du mỗ sẽ nói cho nghe.

Trương phu nhân hừ một tiếng, nói:

- Chắc kiếp trước ngươi chưa thấy tiền bạc. Cái gì cũng tiền, tiền, tiền.

Lão chột mắt Đồng Bách song kỳ móc ra một đĩnh bạc ném cho Du Tấn, nói:

- Một trăm lạng bạc là nhiều chứ không ít, mau nói đi.

Du Tấn nhận bạc, cân nhắc trong tay rồi nói:

- Đa tạ. Nào, chúng ta ra ngoài, ta sẽ nói cho người nghe.

Lão chột mắt nói:

- Sao phải ra ngoài? Người cứ nói ở đây để mọi người cùng nghe.

Mọi người nói:

- Đúng vậy. Nói lên lút làm gì.

Du Tấn lắc đầu nói:

- Không được. Du mỗ đòi một trăm lạng bạc là mỗi người phải đưa một trăm lạng bạc, chứ đâu phải bán cái tin quan trọng này với giá một trăm lạng bạc. Đòi này làm gì có cái tin nào rẻ như vậy?

Lão chột mắt vẫy tay một cái, bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, Nghiêm Tam Tinh, Tây Bửu đều xông lên vây lão vào giữa giống như vừa rồi vây Dư Thương Hải. Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Tên này hiệu xưng là Hoạt bát lưu thủ, đối phó với hắn không thể dùng tay không. Mọi người dùng binh khí đi.

Ngọc Linh đạo nhân đưa cây bát giác lang nha chùy lên vù một tiếng trên không trung, vạch một vòng, nói:

- Đúng vậy, thử xem cái đầu của người có hoạt bát lưu chùy không?

Mọi người hết nhìn cái răng chó sói nhọn hoắt lấp lánh trên chùy của lão rồi lại nhìn làn da trắng mịn bóng loáng trên đầu Du Tấn, cảm thấy cái đầu của lão chưa chắc thoát được cây lang nha chùy.

Du Tấn nói:

- Lệnh Hồ công tử, vừa rồi vị thiếu niên của quý phái nói vài lời đã giải vây được cho Dư Thương Hải.

Sao công tử đối với Du mỗ đang gặp đại nạn mà không có một câu giúp đỡ Du mỗ vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu các hạ không nói Tịch tà kiếm phổ ở trong tay ai thì tại hạ cũng phải tiếp tay đối phó với các hạ luôn chứ không khách khí đâu.

Lệnh Hồ Xung nói tới đây, lòng bỗng chua xót, không ghìm được tình cảm nữa, liếc nhìn Nhạc Linh San một cái rồi nghĩ:- Ngay cả cô cũng ngờ oan cho ta lấy kiếm phổ của Tiểu Lâm tử.

Bọn Trương phu nhân vui mừng reo lên:

- Tuyệt diệu, mời Lệnh Hồ công tử ra tay.

Du Tấn thờ dài nói:

- Thôi được, tại hạ xin nói. Các vị quay về chỗ cũ chờ vậy tại hạ làm gì.

Trương phu nhân nói:

- Đối phó với Hoạt bát lưu thủ thì càng phải cẩn thận.

Du Tấn thờ dài nói:

- Đây gọi là tự mình gây nên nghiệp chướng, không thể sống được. Tại sao Du Tấn ta không đợi xem cuộc náo nhiệt trên Ngũ Bá Cương mà đem đầu đến đây để chịu chết?

Trương phu nhân giục:

- Người có nói hay không?

Du Tấn nói:

- Để tại hạ nói. Việc gì mà không nói? Ôi, Đông

Phương giáo chủ, sao giáo chủ lão nhân gia lại đại giá quang lâm đến đây...

Lão nói câu sau cùng với âm thanh rất lớn, cặp mắt nhìn thẳng ra ngoài phía Tây cửa quán, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Mọi người giật mình, nhìn theo hướng nhìn của lão chỉ thấy trên đường có một người chậm chậm đi đến, tay bưng một rổ rau, đúng là một người bán rau dạo. Hẳn đâu phải là Đông Phương giáo chủ, Đông Phương Bất Bại oai trấn thiên hạ? Khi mọi người quay đầu lại thì Du Tấn đã trốn rồi, lúc này mới biết bị trúng kế của lão. Trương phu nhân, Cửu Tùng Niên, Ngọc Linh đạo nhân ngoác miệng cười. Vậy mới biết khinh công của lão lợi hại, lại ranh ma hơn người. Lão đã chạy thoát thì đừng hòng bắt lại được.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Thì ra Tịch tà kiếm phổ đã bị Du Tấn lấy được.

Mọi người cùng hỏi:

- Thật không, nó ở trong tay Du Tấn sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đương nhiên là ở trong tay của lão, nếu không thì tại sao lão không nói thật lại bỏ chạy bán mạng?

Lệnh Hồ Xung nói với âm thanh rất lớn nhưng đến câu sau cùng thì khí suy lực tận.

Bỗng nghe tiếng Du Tấn ngoài cửa nói:

- Lệnh Hồ công tử, sao Lệnh Hồ công tử lại đổ thừa cho tại hạ?

Lão liền đi vào cửa. Bọn Trương phu nhân cả mừng lập tức vây chặt lão lại. Ngọc Linh đạo nhân cười nói:

- Người trúng kế của Lệnh Hồ công tử rồi.

Mặt mày Du Tấn ủ rũ, đau khổ nói:

- Đúng vậy. Nếu câu nói Du Tấn đã lấy được Tịch tà kiếm phổ lan truyền ra ngoài thì từ nay về sau làm sao Du mỗ có được một ngày bình yên. Trên giang hồ không biết có bao nhiêu người tìm Du mỗ để sinh sự. Thì ra Du mỗ dẫu có ba đầu sáu tay cũng không thể chống nổi Lệnh Hồ công tử. Lệnh Hồ công tử thật là lợi hại, chỉ cần một câu nói cũng đủ tóm chân Hoạt bát lưu thủ này.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười thâm nghĩ: Mình đâu có gì lợi hại, chẳng qua mình cũng từng bị người ta nghi oan như vậy mà thôi. Bất giác ánh mắt Lệnh Hồ Xung nhìn qua Nhạc Linh San. Nhạc Linh San cũng đang nhìn chàng, khi ánh mắt hai người giao nhau, mặt cả hai đều ửng đỏ, liền quay đầu đi.

Trương phu nhân nói:

- Du lão huynh, vừa rồi Du lão huynh đem Tịch tà kiếm phổ giấu đi để khỏi bị bọn ta lục soát có phải không?

Du Tấn la lên:

- Khổ quá, khổ quá! Trương phu nhân, Trương phu nhân nói như vậy là cố ý hại tính mạng của Du Tấn rồi. Các vị nghĩ xem nếu Tịch tà kiếm phổ ở trong tay tại hạ thì Du Tấn nhất định sử kiếm và kiếm pháp sẽ rất cao thâm. Sao trên người của tại hạ một là không mang kiếm, hai là không sử kiếm, ba là võ công lại tầm thường như vậy?

Mọi người đều nghĩ lão nói có lý.

Đào Cấn Tiên nói:

- Người được Tịch tà kiếm phổ thì cũng chưa chắc có thời gian để luyện, dù có luyện rồi cũng chưa chắc thuần thục hết. Trên người người không mang kiếm có lẽ bị ai ăn cắp rồi.

Đào Cấn Tiên nói:

- Cây quạt trong tay người cũng là một thanh đoản kiếm rồi, vừa rồi người chĩa cây quạt như vậy chính là một chiêu trong Tịch tà kiếm phổ.

Đào Chi Tiên nói:

- Đúng vậy, mọi người nhìn cây quạt của hần chỉ chênh lệch, rõ ràng là chiêu thứ năm mươi chín Chỉ đả gian tà trong Tịch tà kiếm pháp. Mũi kiếm chỉ vào ai tức là muốn giết người đó.

Lúc này, cây quạt trong tay Du Tấn đang chỉ vào người Cừu Tùng Niên. Lão đầu đà nóng nảy găm lên một tiếng, hai tay cầm giới đao chém tới Du Tấn. Du Tấn nghiêng người né tránh nói:

- Lão nói giỡn đó. Trời ơi, đừng có tưởng thật!

Choang choang bốn tiếng, song đao trong tay của Cừu Tùng Niên mỗi bên chém hai đao, đều bị Du Tấn cầm quạt gạt ra. Nghe tiếng va chạm đủ biết cây quạt của lão đúc bằng thép nguyên chất. Không ngờ con người Du Tấn mập mạp trắng trẻo như một lão nhà giàu chỉ biết ăn chơi mà thân pháp lại vô cùng lanh lẹ. Cây quạt của lão chỉ phất nhẹ một cái thì hồ đầu loan đao của Cừu Tùng Niên đã bị hất ra xa ngoài mấy thước, đủ thấy võ công lão cao hơn lão đầu đà râu dài. Nhưng vì lão đang bị bao vây nên không dám phản kích mà thôi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Chiêu này là Ô quy phóng thí, chiêu thứ ba mươi hai trong Tịch tà kiếm pháp. Ô, chiêu gạt lưỡi đao ra là chiêu Giáp ngư phiên thân, là chiêu thứ hai mươi lăm...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Du tiên sinh, nếu Tịch tà kiếm phổ đúng là không ở trong tay của Du tiên sinh thì ở trong tay ai?

Bọn Trương phu nhân, Ngọc Linh đạo nhân đều nói:

- Đúng vậy, nói mau, ở trong tay ai?

Du Tấn cười ha hả nói:

- Sở dĩ tại hạ không nói chỉ vì muốn kiếm thêm vài ngàn lạng bạc mà các vị lại quá keo kiệt, chỉ muốn mất ít tiền. Thôi được, tại hạ nói đây, nhưng sợ các vị nghe được rồi lại buồn trong lòng, không làm được cái gì. Nếu Tịch tà kiếm phổ ở trong tay người khác thì còn có mấy phần hy vọng, bây giờ nó lại ở trong tay của một vị đại cao thủ. Ôi, chuyện này...

Mọi người nín thở để nghe lão nói ra tên người đang giữ Tịch tà kiếm phổ. Bỗng nghe tiếng vó ngựa rất gấp cùng với tiếng bánh xe lăn trên đường chạy nhanh đến. Du Tấn thừa cơ hội này liền nín lại, nghiêng tai lắng nghe rồi đánh trống lảng:

- Ô, ai đến vậy?

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Nói mau! Ai giữ kiếm phổ?

Du Tấn nói:

- Tại hạ muốn nói đây nhưng hà tất phải nóng ruột?

Tiếng xe ngựa dừng lại ngoài quán cơm rồi có tiếng ồm ồm của một lão già nói:

- Lệnh Hồ công tử có ở đây không? Tệ bang đưa xe ngựa đến đặc biệt nghênh tiếp đại giá.

Lệnh Hồ Xung sốt ruột muốn biết xem ai giữ Tích tà kiếm phổ để xóa tan mối nghi ngờ của sư phụ, sư nương, sư đệ, sư muội đối với mình nên không trả lời câu hỏi bên ngoài, nhìn Du Tấn giục:

- Bên ngoài có người đến! Nói mau đi!

Du Tấn nói:

- Xin công tử lượng thứ, có người ngoài đến, không tiện nói ra.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa trên đường dôn dập, lại có bảy tám kỵ mã chạy nhanh đến, dừng lại trước quán. Tiếng một người đồng dặc nói:

- Thiên Hà bang chủ, bang chủ đến để nghênh đón Lệnh Hồ công tử phải không?

Lão già nói:

- Đúng vậy, Tư Mã đảo chủ cũng đến đây ư?

Người nói giọng đồng dặc đáp lại một tiếng. Tiếp theo là tiếng bước chân rất nặng. Một đại hán to lớn đi vào trong quán lớn tiếng nói:

- Vị nào là Lệnh Hồ công tử? Tiểu nhân Tư Mã Đại xin đến nghênh đón công tử lên Ngũ Bá Cương tương kiến với quần hùng.

Lệnh Hồ Xung đành phải cung tay nói:

- Tại hạ Lệnh Hồ Xung, không dám làm phiền Tư Mã đảo chủ đại giá.

Tư Mã đảo chủ nói:

- Tiểu nhân là Tư Mã Đại, vì từ nhỏ tướng tá tiểu nhân đã cao to nên phụ mẫu đặt cho cái tên như vậy. Lệnh Hồ công tử cứ gọi tiểu nhân là Tư Mã Đại là được rồi, nếu không thì gọi là A Đại cũng được, đừng gọi là đảo chủ, A Đại không dám nhận đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không dám.

Lệnh Hồ Xung đưa tay chỉ vợ chồng Nhạc Bất Quần nói:

- Hai vị này là sư phụ và sư nương của tại hạ.

Tư Mã Đại cung tay nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ từ lâu.

Lão nói qua loa vậy rồi quay người lại nói:

- Tiểu nhân nghênh đón chậm trễ, xin công tử miễn thứ.

Nhạc Bất Quần là cường môn phái Hoa Sơn hơn hai mươi năm, xưa nay trên giang hồ rất kính trọng lão. Nhưng bọn Tư Mã Đại và Trương phu nhân, Cừu Tung Niên, Ngọc Linh đạo nhân tất cả đối với Lệnh Hồ Xung thì vô cùng cung kính nhưng đối với vị cường môn phái Hoa Sơn này rõ ràng không tỏ chút cung kính nào. Nếu họ có chút cung kính cũng hoàn toàn vì nể mặt Lệnh Hồ Xung. Thái độ của họ biểu hiện rõ ràng như vậy. Chuyện này còn hơn chửi vào mặt lão khiến lão tức giận vô cùng. Nhưng Nhạc Bất Quần tu dưỡng rất cao thâm nên không để lộ vẻ tức giận trên mặt.

Lúc này bang chủ họ Hoàng cũng tiến vào. Người này khoảng tám chục tuổi, bộ râu trắng toát dài đến

ngực, vẻ mặt quắc thước. Lão hướng về Lệnh Hồ Xung, hơi khom người nói:

- Lệnh Hồ công tử, bọn huynh đệ trong bang tiểu nhân nhiều người kiếm sống quanh quần gần đây, lần này không đón tiếp công tử chu đáo, thật đáng chết vạn lần.

Nhạc Bất Quần giật mình nghĩ:

- Chẳng lẽ là lão?

Nhạc Bất Quần đã biết ở vùng hạ lưu sông Hoàng Hà có một bang hội là Thiên hà bang, bang chủ Hoàng Bá Lưu là một vị kỳ lão trong võ lâm ở Trung Nguyên, nhưng quy luật bang này lỏng lẻo nên bang chúng có kẻ xấu người tốt rất phức tạp, khó tránh khỏi những chuyện gian phạm. Vì vậy thanh danh của Thiên hà bang này không có gì lừng lẫy. Nhưng Thiên hà bang người đông thế mạnh, cao thủ trong bang cũng khá nhiều, là một đại bang hội ở giữa vùng Tề, Lỗ, Dự, Ngạc. Chẳng lẽ lão già này là Ngân nhiệm giao Hoàng Bá Lưu cầm đầu hơn một vạn bang chúng? Giả sử đúng là lão, sao lão lại kính trọng một thiếu niên mới qua lại giang hồ như vậy?

Mỗi hoài nghi trong lòng Nhạc Bất Quần chỉ trong khoảnh khắc liền được phá giải. Lão nghe Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh nói:

- Ngân nhiệm lão gia, lão là con rắn đầu đàn ở đất này, với bằng hữu ở xa đến cũng được đón tiếp như vậy ư?

Lão già râu bạc quả nhiên là Ngân nhiệm giao Hoàng Bá Lưu. Lão cười ha hả nói:

- Nếu không phải nhờ vào phúc đức của Lệnh Hồ công tử sao mới được rất nhiều vị anh hùng hảo hán đại giá tề tựu? Các vị đã đến Dự Đông, Lỗ Tây nên

đều là tân khách của Thiên hà bang, dĩ nhiên là phải tiếp đãi đằng hoàng. Tệ bang trên Ngũ Bá Cương đã chuẩn bị tiệc rượu, kính mời Lệnh Hồ công tử và các vị bằng hữu lên đường đến đó.

Lệnh Hồ Xung thấy trong quán cơm nhỏ đã đầy chật cả người, tiếng cười nói ồn ào nên chắc Du Tấn không thổ lộ chuyện cơ mật. May mà vừa rồi mọi người tranh nhau hỏi về kiếm phổ nên mỗi hoài nghi của sư phụ và sư đệ, sư muội đối với mình cũng giảm đi nhiều, sau này nước chảy đá bày, nên không cần minh oan vội. Chàng liền quay sang Nhạc Bất Quần hỏi:

- Sư phụ, chúng ta đi hay không? Xin sư phụ quyết định.

Nhạc Bất Quần trầm nghĩ: Bọn người tụ tập trên Ngũ Bá Cương hiển nhiên không phải là kẻ sĩ chính phái, sao có thể nhập bọn với họ được? Những người này ra vẻ cung kính lễ phép để dẫn Xung nhi nhập bọn. Vết bánh xe trước của Lưu Chính Phong phái Hành Sơn đã giao du với một tà đồ, cuối cùng không tránh khỏi thân bại danh liệt. Nhưng tình thế trước mắt, hai tiếng "không đi" làm sao nói được?

Du Tấn nói:

- Nhạc tiên sinh, bây giờ trên Ngũ Bá Cương rất náo nhiệt, nhiều vị động chủ, đảo chủ đều từ mười mấy đến hai ba chục năm chưa lộ diện trên giang hồ, tất cả đều vì Lệnh Hồ công tử mà đến. Tiên sinh đã giáo huấn được một vị thiếu hiệp văn võ song toàn, anh hùng xuất chúng như vậy, nhất định phải được rạng rỡ mặt mày. Lên Ngũ Bá Cương đương nhiên là nên đi. Nhạc tiên sinh không đại giá, há không khiến cho tất cả mọi người đều mất hứng ư?

Nhạc Bất Quần chưa trả lời thì Tư Mã Đại và Hoàng Bá Lưu đã vừa ôm vừa dìu Lệnh Hồ Xung ra cửa, đưa vào một cỗ xe lớn. Bọn Cửu Tung Niên, Nghiêm Tam Tinh, Đồng Bách song kỳ, Đào Cốc lục tiên lũ lượt đi theo ra.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhìn nhau cười gượng, đều nghĩ: Bọn người này chỉ muốn mời Xung nhi đi. Vợ chồng mình đi hay không, bọn họ cũng chẳng quan tâm.

Nhạc Linh San rất lấy làm hiếu kỳ nói:

- Gia gia, chúng ta đi xem coi, bọn quái nhân này làm gì đại sư ca.

Cô nghĩ đến chuyện Hắc bạch song hùng ăn thịt người, dù rất sợ hãi nhưng bọn họ đã nể mặt đại sư ca mà thả cô ra, thì chắc không ăn ngón tay của cô. Khi lên Ngũ Bá Cương cô dừng rồi xa gia gia là được.

Nhạc Bất Quần gật đầu, bước ra ngoài cửa. Vừa rồi lão bị nôn ói một trận, chưa có gì trong bụng, chân bước hơi loạng choạng, chân khí bị suy giảm, bất giác lão ngấm ngấm sợ hãi: Độc dược của Ngũ độc giáo chủ Lam Phượng Hoàng thật là lợi hại!

Bọn Hoàng Bá Lưu và Tư Mã Đại nhiều người cười ngựa đến liền nhường ngựa lại cho Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân, Trương phu nhân, Cửu Tung Niên và Đào Cốc lục tiên cười. Mấy tên nam đệ tử phái Hoa Sơn không có ngựa để cưỡi thì cùng với bang chúng Thiên hà bang và thuộc hạ của Trường kinh Tư Mã Đại đảo chủ cùng đi bộ hướng về Ngũ Bá Cương phò hội.

Hồi 66

Ngũ Bá Cương hội ngộ quần hùng

Ngũ Bá Cương là nơi giao giới giữa hai tỉnh Lỗ, Dự; phía Đông giáp huyện Hà Trạch và huyện Định Đào tỉnh Sơn Đông; phía Tây giáp huyện Đông Minh tỉnh Hà Nam. Địa thế ở đây bằng phẳng, có nhiều ao đầm. Nhìn từ xa, Ngũ Bá Cương cũng không cao lắm, chỉ có đỉnh núi nhô lên mà thôi. Đoàn xe ngựa chạy nhanh về hướng Đông, đi không được mấy dặm thì có nhiều toán kỵ mã chạy ra nghênh đón. Họ đến trước xe liền xuống ngựa, lớn tiếng chào Lệnh Hồ Xung, lời nói rất lễ phép, cung kính.

Gần đến Ngũ Bá Cương, người ra nghênh đón càng nhiều. Những người này tự báo tên họ, Lệnh Hồ Xung nhớ không được bao nhiêu. Cỗ xe lớn ngừng trước một ngọn núi cao, trên sườn núi có một rừng tùng um tùm, lên núi là một con đường ruột dê quanh co khúc khuỷu.

Hoàng Bá Lưu điều Lệnh Hồ Xung xuống xe thì đã có hai tên đại hán khiêng kiệu đứng bên đường chờ. Lệnh

Hồ Xung nghĩ thầm: Ta ngồi kiệu mà sư phụ, sư nương và sư muội lại đi bộ, lòng thật không yên. Chàng bèn nói:

- Sư nương! Sư nương ngồi kiệu đi, để đệ tử đi bộ được rồi.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói:

- Bọn họ chỉ nghênh đón Lệnh Hồ Xung công tử chứ đâu phải nghênh tiếp sư nương của người.

Bà nói xong liền triển khai khinh công vọt nhanh lên núi. Hai cha con Nhạc Bất Quần cũng bước nhanh theo. Lệnh Hồ Xung không còn cách nào khác đành ngồi vào kiệu.

Kiệu khiêng lên núi đến một khoảng đất trống trong rừng tùng, thấy bên Đông một tốp, bên Tây một tốp người ủa ra. Những người này tướng mạo cổ quái, đều là hán tử thô lỗ của Tam sơn Ngũ nhạc.

Mọi người ủa ra như đàn ong, có người hỏi:

- Vị này là Lệnh Hồ công tử phải không?

Có người nói:

- Đây là linh dược trị thương tổ truyền của tiểu nhân, có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Có người nói:

- Đây là nhân sâm lâu năm mà tại hạ đào được trên núi Trường Bạch cách đây hai mươi năm. Nó đã thành hình, xin Lệnh Hồ công tử thu nhận.

Có người nói:

- Đây là bảy vị danh y có bản lãnh nhất trong lục phủ ở Lỗ Đông, tại hạ mời đến để chẩn mạch cho công tử.

Bảy danh y này tay đều bị dây thừng trói thành một chuỗi, vẻ mặt âu sầu khổ não, tinh thần tiêu tụy chẳng có chút nào ra vẻ danh y. Rõ ràng họ bị người này bắt đem tới, tiếng “mời” chỉ nói cho dễ nghe mà thôi. Lại có một người gánh hai sọt trúc nói:

- Đây là dược liệu quý báu trong thành Tế Nam, mỗi thứ tiểu nhân đều lấy một ít. Công tử muốn dùng loại gì, tiểu nhân đều đã chuẩn bị đủ hết để đề phòng khi cần gấp mà tìm không kịp.

Lệnh Hồ Xung thấy những người tụ tập trên Ngũ Bá Cương đều ăn mặc kỳ dị, vẻ mặt hung dữ nhưng đối với mình lại tỏ ra cung kính chân thành, tuyệt không thể nghi ngờ, bất giác hấn rất cảm động. Gần đây hấn gặp nhiều nghịch cảnh, sống chết khó nói, nên lòng dễ cảm xúc. Bầu máu nóng sôi lên trong ngực, hấn cung tay nói:

- Các vị bằng hữu! Lệnh Hồ Xung này chỉ là một tiểu tử vô danh, lại được các vị... các vị chiếu cố như vậy, thật ... thật không... Lệnh Hồ Xung nghẹn ngào không nói nên lời, liền bái xuống.

Quần hùng xôn xao nói:

- Thật không dám nhận.

- Xin mau đứng dậy.

- Chết bọn tiểu nhân rồi.

Rồi tất cả cũng đều quỳ mọp xuống đáp lễ.

Lúc này trên Ngũ Bá Cương hơn một ngàn người cùng quỳ mọp xuống, trừ sư đồ phái Hoa Sơn và Đào Cốc lục tiên. Sư đồ Nhạc Bất Quần không tiện đứng trước mặt quần hào nên đều tránh sang một bên để

khỏi nhận lễ. Đào Cốc lục tiên tỉnh bơ, chỉ trở vào đám quần hào, cười hì hì rồi nói vớ nói vẩn. Lệnh Hồ Xung cùng bọn quần hào lay qua lay lại một hồi, lúc chàng đứng dậy thì nước mắt đầm đìa. Chàng thầm nghĩ: Bất luận những bằng hữu nào đến đây vì mục đích gì, từ nay về sau Lệnh Hồ Xung này có vì bọn họ mà tan xương nát thịt vạn lần cũng không tiếc.

Hoàng Bá Lưu, bang chủ Thiên Hà bang nói:

- Lệnh Hồ công tử, mời công tử vào trong rạp phía trước nghỉ ngơi.

Lão dẫn Lệnh Hồ Xung và vợ chồng Nhạc Bất Quần vào một cái rạp lợp tranh. Cái rạp này vừa mới lợp xong, trong rạp có bàn ghế đầy đủ, trên bàn để bình trà và chén uống trà. Hoàng Bá Lưu phát tay một cái, bọn thuộc hạ rót rượu bung đến, lại có người đem thịt bò khô, đùi gà và các thứ đồ nhắm bày biện đầy bàn.

Lệnh Hồ Xung bung bát rượu, đi ra ngoài rạp lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu! Lệnh Hồ Xung này và các vị lần đầu tương kiến, xin cùng nhau uống cạn chén rượu kết giao. Từ nay về sau, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, bát rượu này xin mời hảo bằng hữu cùng nhau uống cạn.

Lệnh Hồ Xung nói xong, tay phải vung nhẹ hất bát rượu văng lên không trung tạo thành muôn ngàn hạt nhỏ, rơi xuống khắp nơi.

Quần hào hoan hô, hò reo chấn động. Tất cả đều nói:

- Lệnh Hồ công tử nói hay lắm! Từ nay về sau, tất cả chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nhạc Bất Quần chau mày nghĩ: Xung nhi quá khích động, hành sự lỗ mãng buông thả, không nghĩ trước nghĩ sau. Trước mặt những người đối với hắn ra vẻ tốt đẹp thì hắn nói với bọn chúng cái gì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Trong những người này chỉ e không có người nào biết quy củ cả, toàn là những thứ giống như Điền Bá Quang. Bọn chúng là quân gian dâm, đạo tặc, giết người cướp của, hắn cũng có phúc cùng hưởng với bọn chúng ư? Ta là kẻ sĩ chính phái phải diệt trừ bọn ác đồ này, mà hắn lại cùng chịu nạn với bọn chúng ư?

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Vì sao các vị bằng hữu chiếu cố Lệnh Hồ Xung đến vậy? Tại hạ không biết tí gì cả. Nhưng biết cũng được, không biết cũng được, các vị có chuyện gì khó xử thì xin nói rõ ra. Bậc đại trượng phu quang minh lỗi lạc, không có chuyện gì mà không thể nói ra với người. Chỉ cần Lệnh Hồ Xung này có chỗ giúp được thì dù tại hạ lọt vào núi đao rừng kiếm, quyết không dám từ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ những người này vốn không quen biết mà muốn kết giao với mình như vậy tất nhiên phải có một việc lớn mong mình tương trợ. Mình cứ đáp trả hết mình cho họ, nếu thật sự không làm được, bị chết là cùng.

Hoàng Bá Lưu nói:

- Lệnh Hồ công tử sao lại nói vậy? Các vị bằng hữu được tin công tử giá lâm, mọi người ngưỡng mộ, đều muốn chiêm ngưỡng phong thái công tử nên không hẹn mà cùng tụ tập nơi đây. Lại nghe nói công tử không được khỏe, mới mời danh y hoặc tìm dược liệu để trị, chứ đối với công tử không hề có điều chi muốn

thỉnh cầu. Bọn tại hạ ở đây không cùng phe phái, biết nhau đều chỉ qua nghe danh của nhau, có người còn chưa hề biết đến. Nhưng công tử đã nói từ nay về sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu thì mọi người dù không phải là hảo bằng hữu cũng muốn làm hảo bằng hữu của nhau.

Quần hào đồng thanh nói:

- Đúng vậy, Hoàng bang chủ nói rất đúng.

Người dắt bảy "danh y" đi đến nói:

- Mời công tử vào trong rạp để bảy danh y chẩn mạch xem sao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Bình Nhất Chỉ tiên sinh là một danh y bản lãnh cao cường còn nói thương thế của ta không có thuốc nào trị được, thì bảy danh y của người làm sao có thể tìm ra bệnh của ta. Nhưng Lệnh Hồ Xung không muốn phụ hảo ý của hân nên không từ chối, đành phải đi vào rạp tranh.

Người đó dắt bảy danh y như một xâu gà đồng kéo vào trong rạp. Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Huynh đài thả họ ra đi, chắc họ không chạy trốn đâu.

Người đó nói:

- Công tử bảo thả thì tiểu nhân thả họ ngay.

Bốp, bốp sáu tiếng, gã giật đoạn dây thừng rồi quát:

- Nếu không trị khỏi cho Lệnh Hồ công tử thì mấy cái đầu của các người cũng bị kéo đứt như sợi dây này vậy.

Một danh y áp ứng:

- Tiểu... Tiểu nhân sẽ làm hết sức, nhưng bệnh, bệnh... trong thiên hạ làm sao chữa khỏi hết?

Một người khác nói:

- Nhìn mặt công tử đây đây đủ nguyên khí, nhất định uống thuốc sẽ khá.

Mấy danh y tiến lên phía trước bắt mạch cho Lệnh Hồ Xung. Bỗng ngoài rạp có tiếng người quát:

- Cút ra ngoài cho ta, bọn lang băm này biết cút gì.

Lệnh Hồ Xung quay đầu thấy Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đến thì vui mừng nói:

- Bình tiên sinh, tiên sinh cũng đến đây ư? Tại hạ vốn nghĩ những danh y này chả ra gì.

Bình Nhất Chỉ đi vào trong rạp, chân trái vung lên bình một tiếng, lão đá một tên danh y văng ra ngoài rạp; chân phải vung lên, bình một tiếng nữa, lão lại đá một tên danh y nữa bay ra. Hán tử bắt mấy danh y rất kính nể Bình Nhất Chỉ, gã quát:

- Đệ nhất danh y đương thời Bình đại phu đến, cái thứ như bọn người còn dám to gan ở đây xó rổ làm gì nữa!

Bình, bình, hai tiếng, gã cũng đá hai tên danh y văng ra ngoài. Ba tên danh y còn lại thấy vậy co giò chạy ra ngoài rạp. Hán tử đó cúi người cười gượng, nói:

- Lệnh Hồ công tử, Bình đại phu, tại hạ có điều mạo muội...

Bình Nhất Chỉ vung chân trái lên, bình một tiếng, lão đá gã hán tử đó văng ra ngoài rạp. Sự việc xảy ra

trong khoảnh khắc vượt ra ngoài dự đoán của Lệnh Hồ Xung khiến hắn không khỏi ngạc nhiên. Bình Nhất Chỉ không nói lời nào. Lão ngồi xuống, đưa tay bắt mạch tay phải của Lệnh Hồ Xung, qua một hồi lâu, lão lại bắt mạch tay trái của hắn. Lão cứ đổi qua đổi lại nhiều lần rồi chau mày, nhắm mắt lại, suy tư khổ não. Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiên sinh, phạm làm người sống chết có số, thương thế của Lệnh Hồ Xung khó trị, tiên sinh đã hai lần lao tâm, tại hạ cảm kích vô cùng. Tiên sinh cũng không nên lao tâm nhọc trí thêm nữa.

Ngoài rạp có tiếng ồn ào huyền náo, tiếng quần hùng xai quyền đấu rượu vang dậy khắp nơi, hiển nhiên là Thiên Hà bang đã đem rượu và đồ nhắm lên, thết quần hào uống một bữa túy lúy. Lệnh Hồ Xung muốn bay ra bên ngoài, chỉ muốn cùng bọn quần hào náo nhiệt một phen, nhưng Bình Nhất Chỉ cứ đổi tay bắt mạch qua lại cho hắn hoài, tưởng chừng lão chẩn bệnh không ngừng. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Vị Bình đại phu nay có tên tự là Bình Nhất Chỉ, tự xưng trị bệnh cho người chỉ dùng một ngón tay chẩn mạch, giết người cũng chỉ dùng một ngón tay điểm huyết, nhưng bây giờ lão chẩn mạch cho mình đâu chỉ có một ngón? Dường như cả mười ngón tay cũng đều chẩn hết rồi.

Soạt một tiếng, một cái đầu thò vào, chính là Đào Cán Tiên, nói:

- Lệnh Hồ Xung, sao ngươi không ra đây uống rượu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chút nữa, lão chờ tại hạ. Đừng uống say trước.

Đào Cán Tiên nói:

- Được! Bình đại phu, đại phu chấn mạch nhanh lên đi!

Lão nói xong liền rút đầu ra.

Bình Nhất Chỉ từ từ rút tay về, lão nhắm mắt lại, ngón trở tay phải gõ nhẹ lên bàn, rõ ràng đang có điều nan giải. Lại qua một lúc lâu, lão mở mắt ra nói:

- Lệnh Hồ công tử, nội thể của công tử có bảy loại chân khí hỗ tương xung đột nhau, không thể khai thông cũng không thể giáng phục được. Đây không phải bị thương vì trúng độc, càng không phải bị phong hàn thấp nhiệt, cho nên chữa trị bằng châm cứu hay được thạch cũng không khỏi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Từ sau cái hôm chấn mạch cho công tử ở Chu Tiên trấn, tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp mạo hiểm để cầu may là mời bảy vị cao thủ nội công thâm hậu, cùng thi triển chân khí để tiêu trừ bảy luồng chân khí bất đồng trong nội thể của công tử. Hôm nay, tại hạ đã mời được ba vị cùng đến, trong quần hào lại mời thêm được hai vị, không chút khó khăn gì, thêm tôn sư Nhạc tiên sinh và tại hạ thì có thể thi triển được rồi. Nhưng vừa rồi chấn mạch cho công tử, phát hiện thấy tình thế đã thay đổi, càng phức tạp lạ thường.

Lệnh Hồ Xung dặng háng một tiếng. Bình Nhất Chỉ nói tiếp:

- Trong những ngày qua, lại phát sinh bốn đại biến. Một là công tử đã uống mấy chục loại thuốc

nóng nhiệt đại bổ, trong đó có nhân sâm, hà thủ ô, chi thảo, phục linh và các dược vật trân quý. Phương pháp chế luyện mấy loại thuốc bổ này lại là dùng để cho người thuần âm uống.

Lệnh Hồ Xung ô một tiếng, nói:

- Đúng như vậy, thần kỹ của tiền bối thật xưa nay hiếm có.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Sao công tử lại uống những bổ dược này? Chắc là bọn lang băm nhầm lẫn, thật đáng giận.

Lệnh Hồ Xung nghĩ:

- Tổ Thiên Thu trộm Tục mệnh bát hoàn của Lão Đầu Tử đến cho ta uống vì có hảo ý, lão nào biết bổ dược cũng có phân biệt nam, nữ? Nếu nói ra nhất định Bình đại phu quả trách lão, giấu đi thì hơn.

Lệnh Hồ Xung liền đáp:

- Đó là do văn bối tự uống nhầm, không thể trách ai được.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ công tử đâu có bị khí hư, tương phản vừa vặn, vẫn là nhiều chân khí, đột nhiên lại uống loại bổ dược vào, sao lại như vậy được? Giống như nước sông Trường Giang đã tràn đầy, sắp gây ra lũ lụt, người trị thủy đã không khai thông cho giảm mà ngược lại, còn tháo thêm nước hồ Động Đình, hồ Bàn Dương đổ vào há không gây thành trận lụt lớn? Chỉ có dạng thiếu nữ tiên thiên bất túc, hư nhược vô lực uống loại thuốc bổ này mới có ích, còn nếu công tử uống vào rồi, ôi, lại càng thêm hại.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Chỉ mong Lão Bất Tử cô nương, con gái của Lão Đầu Tử sau khi uống máu của ta bệnh tình sẽ thuyên giảm.

Bình Nhất Chỉ lại nói:

- Đại biến thứ hai là công tử bỗng nhiên bị mất một lượng máu quá nhiều. Dựa vào bệnh trạng hiện nay của công tử sao có thể tranh đấu động võ với người? Vậy mà công tử còn hiếu dũng tranh hùng như vậy, làm sao có thể kéo dài mạng sống được? Ôi, người ta coi trọng công tử như vậy mà công tử không biết tự thương mình. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hà tất phải gấp gáp như vậy.

Lão nói rồi lắc đầu liên tục. Lúc nói những lời này, trên mặt lão hiện ra vẻ bức bối, nếu bệnh nhân lão trị không phải là Lệnh Hồ Xung thì lão không đánh cho một chưởng cũng lớn tiếng chửi mắng. Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiên bối chỉ giáo thật đúng.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Chỉ một chuyện mất máu thì cũng được, cũng không khó điều trị. Đẳng này công tử lại đi hòa mình với bọn Ngũ độc giáo ở Vân Nam, uống Ngũ tiên đại bổ được tửu của bọn chúng.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Ngũ tiên đại bổ được tửu ư?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Ngũ tiên đại bổ được tửu là thứ rượu được cất theo phương pháp tổ truyền bí mật của Ngũ độc giáo từ năm loại trùng độc trân quý kỳ lạ, nghe nói mỗi con đều được

nuôi dưỡng mười mấy năm, trong rượu còn có mấy chục loại kỳ hoa quái thảo để xung khắc chế ngự lẫn nhau. Người uống thứ được tửu này vào tránh được bách bệnh, các thứ độc cũng không thâm nhập được, tăng tiến thêm hơn mười năm công lực, đó là thứ bổ được thần kỳ nhất hiện nay. Lão phu ngưỡng mộ đã lâu, hận mình chưa được nếm qua. Nghe nói Lam Phụng Hoàng là một cô gái giữ mình như ngọc, trước nay chưa hề giao thiệp với bất cứ người nam tử nào mà lại đem được tửu trân quý trong giáo phái của mình cho công tử uống. Ôi, thiếu niên phong lưu, đi đến đâu lưu tình đến đó, sao không biết việc ấy là tự rước họa vào thân?

Lệnh Hồ Xung chỉ cười gượng, nói:

- Lam Phụng Hoàng và văn bối chỉ gặp nhau một lần trong thuyền trên sông Hoàng Hà, được cô ta lấy Ngũ tiên được tửu tặng cho, ngoài ra không có dây dưa gì khác.

Bình Nhất Chỉ đưa mắt nhìn chàng một lúc rồi gật đầu nói:

- Nếu nói như vậy là Lam Phụng Hoàng cho công tử uống Ngũ tiên đại bổ được tửu cũng là vì nể mặt người ta. Nhưng thứ rượu này uống vào càng thêm bổ thì lại càng thêm hại. Huống hồ tuy thứ rượu đại bổ thì cũng đại độc. Hừ, con mẹ nó, làm rắc rối cả lên. Ngũ độc giáo của ả chẳng qua chỉ có vài loại cổ quái được phương tổ truyền, Lam Phụng Hoàng tiểu nữ này hiểu lý được lý cái rắm chó gì? Mẹ nó, quậy đến hỏng bét cả rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe lão chửi om sòm như vậy thì biết lão này tính rất nóng nảy, nhưng thấy vẻ mặt

của lão sa sâm, ngực lão phập phồng, rõ ràng là lão rất quan tâm đến thương thế của mình thì trong lòng cảm thấy áy náy. Chàng nói:

- Bình tiên bối, Lam giáo chủ cũng vì có hảo ý...

Bình Nhất Chỉ tức giận nói:

- Hảo ý, hảo ý! Hừ, những hạng lang băm giết người trong thiên hạ đâu có ai không có hảo ý? Công tử không biết mỗi ngày số người bị chết vì tay bọn lang băm còn nhiều hơn số người bị chết dưới đao kiếm giang hồ ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này cũng có thể như vậy.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Sao lại có thể như vậy. Xác thực là như vậy. Người mà Bình Nhất Chỉ này chữa trị, á Lam Phụng Hoàng dựa vào cái gì mà nhúng tay vào? Bây giờ trong máu của công tử có chứa chất kịch độc, nếu muốn lần lượt hóa giải thì bảy luồng chân khí bị kích động, chỉ e nội tạng ba canh giờ, công tử đã mất mạng rồi.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm: Trong máu của mình có chất kịch độc, cũng không chắc là do uống Ngũ tiên tửu. Lam giáo chủ và bốn cô gái người Miêu đã lấy máu của chính họ truyền sang cho mình. Những người này ngày đêm hòa mình với các chất kỳ độc, trong thức ăn nước uống cũng có độc, trong máu họ cũng không tránh khỏi có độc, chỉ vì họ cứ sống như vậy riết thành thích nghi nên họ không sao cả. Chuyện này không thể nói với Bình tiên bối, nếu không thì lão càng tức giận hơn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy rồi nói:

- Y đạo được lý của tiền bối tình vì thâm ảo nên người thường không thể hiểu được.

Bình Nhất Chỉ thở dài nói:

- Nếu chẳng qua chỉ uống nhầm bổ dược, mất máu nhiều, uống nhầm dược tửu thì tại hạ còn có biện pháp trị được. Bốn thứ đại biến này thật khiến cho tại hạ đành chịu bó tay. Ôi, tất cả đều do chính công tử mà ra!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ, đều do chính tại hạ mà ra.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Trong mấy ngày này, tại sao công tử buồn chán không muốn sống nữa? Ấy là vì lý do gì? Lần trước ở Chu Tiên trấn, tại hạ chẩn mạch cho công tử, phát hiện thương thế của công tử tuy nặng, bệnh trạng kỳ lạ nhưng tim mạch vẫn còn mạnh, sinh cơ vẫn còn. Tại hạ định kéo dài tính mệnh công tử được một trăm ngày. Trong một trăm ngày đó, bất luận thế nào tại hạ cũng phải tìm cách trị căn bệnh quái lạ của công tử. Lúc đó tại hạ đã nắm chắc như vậy nhưng không vội nói rõ cho công tử, nhưng bây giờ ngay cả một chút sinh cơ cũng không có là tại vì sao?

Nghe Bình Nhất Chỉ hỏi đến chuyện này, bất giác Lệnh Hồ Xung đau nhói trong lòng, nghĩ: Trước đây sư phụ nghi ta nuốt mất Tịch tà kiếm phổ của Tiểu Lâm tử, điều đó cũng không sao. Bậc đại trượng phu lòng không hổ thẹn, chuyện này cũng có ngày nước chảy đá bày, nhưng... nhưng cả tiểu sư muội cũng nghi

ngờ ta. Vì Tiểu Lâm tử mà cô vội quên đi tất cả thì ta sống trên đời này còn vui thú gì nữa?

Bình Nhất Chỉ không đợi Lệnh Hồ Xung trả lời, liền hỏi tiếp:

- Tại hạ chần mịch cho công tử lại thấy có dính dáng đến tình nghiệt. Kỳ thực phụ nữ trong thiên hạ ăn nói vô vị, mặt mũi khó ưa, tốt nhất là nên tránh xa họ ra. Nếu không có cách nào tránh được thì phải hết sức nhẫn nại như con hổ phải nhịn con rắn. Sao công tử lại nghĩ không ra điều ấy mà ngày đêm tưởng nhớ họ? Như vậy thật không nên. Tùy... tùy... ôi, không biết nói thế nào đây?

Lão nói vậy rồi lắc đầu liên tục.

Hồi 67

Sợ thánh oai, quân hùng trốn sạch

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Phu nhân của tiên bối cố nhiên ăn nói vô vị, mặt mũi khó ưa, nhưng phụ nữ trong thiên hạ đâu phải ai cũng như vậy. Tiên bối đem thể tử của mình mà suy luận ra phụ nữ trong thiên hạ thật đáng buồn cười. Nếu tiểu sư muội quả thực là ăn nói vô vị, mặt mũi khó ưa....

Đào Hoa Tiên hai tay bưng hai bát rượu to, đi vào trong rạp nói:

- Trời ơi ! Bình đại phu chưa trị xong ư?

Bình Nhất Chỉ sầm nét mặt nói:

- Trị không được rồi.

Đào Hoa Tiên sững sốt nói:

- Trị không khỏi thì làm thế nào bây giờ?

Lão quay qua Lệnh Hồ Xung nói:

- Chi bằng ra ngoài uống rượu thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải đấy.

Bình Nhất Chỉ giận nói:

- Không đi được.

Đào Hoa Tiên sợ giật bắn người, quay người đi ra, hai bát rượu văng đầy áo lão.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ công tử, thương thế của công tử muốn trị khỏi hẳn, dù có Đại La kim tiên e cũng khó làm được, nhưng muốn kéo dài tính mạng từ mấy tháng đến mấy năm cũng có thể được. Nhưng công tử phải nghe lời tại hạ: một là không được uống rượu; hai là dẹp lòng dục vọng, nữ sắc thì vạn lần phải kiêng, đừng nói là phải kiêng mà ngay cả nghĩ đến cũng không được; ba là không được động võ với ai. Giới tửu, giới sắc, giới đấu, ba giới này làm được thì có thể sống thêm được một hai năm nữa.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả. Bình Nhất Chỉ cá giận nói:

- Có gì đâu mà cười?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Con người sống trên đời này gặp việc thích chí thì cứ làm, mà ngay cả rượu cũng không được uống, phụ nữ cũng không được nhớ, người ta đề đầu cười cổ cũng không được đánh trả thì còn sống làm gì nữa? Chi bằng chết sớm cho sướng khoái hơn.

Bình Nhất Chỉ gần giọng nói:

- Tại hạ nhất định muốn công tử kiêng cử, nếu tại hạ không trị được bệnh của công tử thì còn gì là thanh danh?

Lệnh Hồ Xung đưa tay ra cầm tay phải của lão, nói:

- Bình tiên bối, lòng tốt của lão tiên bối khiến vãn bối cảm kích vô cùng. Nhưng con người sống chết có số, dù y đạo của tiên bối tinh thâm cũng khó có thể cứu được người phải chết; trị không khỏi bệnh của tại hạ cũng không ảnh hưởng chút thanh danh nào của tiên bối đâu.

Soạt một tiếng, lại có người thò đầu vào. Đó là Đào Căn Tiên. Lão lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ Xung, bệnh của người khỏi chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bình đại phu y đạo tinh thâm đã trị khỏi bệnh cho tại hạ rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Tuyệt quá! Tuyệt quá !

Lão đi vào kéo tay áo của Lệnh Hồ Xung, nói:

- Uống rượu đi ! Uống rượu đi !

Lệnh Hồ Xung hướng về Bình Nhất Chỉ xá dài rồi nói:

- Đa tạ tiên bối đã nhọc tâm vì tại hạ.

Bình Nhất Chỉ không đáp lễ, miệng nói lẩm bầm.

Đào Căn Tiên nói:

- Ta đã nói nhất định là trị khỏi mà. Lão là Sát nhân danh y, trị khỏi một người thì phải giết một

người, nếu trị không khỏi cho một người thì lão phải làm thế nào ? Sao không nói rõ ra luôn đi ?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đừng nói tâm bậy tâm bạ nữa !

Cả hai nắm tay nhau ra ngoài rạp.

Quần hào tụ tập tứ phía uống rượu, trên đường Lệnh Hồ Xung đi qua, hễ ai rót rượu đưa mời, chàng liền uống cạn. Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung vui vẻ tự nhiên, rượu đưa là uống, cười nói hể hả nên ai cũng thích thú, đều nói:

- Lệnh Hồ công tử hào khí ngất trời khiến ai cũng thán phục.

Lệnh Hồ Xung tiếp rượu uống liên tục khoảng mười mấy bát bỗng nhớ đến Bình Nhất Chỉ, liền rót một bát rượu to, miệng lớn tiếng hát:

- Đời nay có rượu, đời nay say...

Rồi đi vào trong rạp tranh, nói:

- Bình tiên bối, tại hạ kính tiên bối một bát.

Dưới ánh nến lập lòe, vẻ mặt của Bình Nhất Chỉ rất kỳ lạ. Lệnh Hồ Xung kinh hãi, cơn say đã tỉnh được ba phần. Lúc nhìn kỹ lão, thì mái tóc đen đã bạc trắng hết, mặt đầy những vết nhăn sâu hoắm. Trong vài canh giờ mà lão đã già đi mấy chục năm. Chỉ nghe lão lẩm bẩm:

- Trị khỏi một người phải giết một người, trị không khỏi một người thì phải làm sao ?

Máu Lệnh Hồ Xung sôi lên, chàng lớn tiếng nói:

- Một mạng của Lệnh Hồ Xung là cái thá gì ?
Tiền bối hà tất phải nặng lòng như vậy?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Trị không khỏi một người thì tại hạ sẽ tự sát,
nếu không sao gọi là Sát nhân danh y được ?

Đột nhiên, lão đứng dậy loạng choạng vài cái rồi
thổ ra mấy ngụm máu, ngã nhào xuống đất.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, vội chạy đến đỡ lão,
thấy lão đã tắt thở chết rồi. Lệnh Hồ Xung ôm lão,
không biết làm sao. Tai chàng vẫn nghe ngoài rập
tiếng ồn ào dần dần giảm đi, lòng cảm thấy thê lương.
Lệnh Hồ Xung đứng lặng rất lâu, không tìm được
nước mắt. Thi thể của Bình Nhất Chỉ trong tay chàng
càng lúc càng nặng, chàng không còn sức ôm nữa liền
đặt nhẹ nhẹ xuống đất.

Bỗng thấy một người đi vào rập tranh gọi khê:

- Lệnh Hồ công tử !

Lệnh Hồ Xung thấy Tổ Thiên Thu, hẩn buồn bã nói:

- Tổ tiên bối ! Bình đại phu chết rồi.

Tổ Thiên Thu không để ý đến chuyện này, lão nói khê:

- Lệnh Hồ công tử, tại hạ năn nỉ công tử một
việc. Nếu có người hỏi, xin công tử nói là chưa bao giờ
gặp qua Tổ Thiên Thu có được không?

Lệnh Hồ Xung sửng sốt hỏi:

- Tại sao ?

Tổ Thiên Thu nói:

- Cũng không sao, nhưng... nhưng... Ôi tạm biệt,
tạm biệt!

Tổ Thiên Thu vội vã bước ra khỏi rạp cỏ tranh thì lại có người đi vào. Đó là Tư Mã Đại, lão nói với Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ công tử, tại hạ có chuyện không nói ra được... không nói ra được... Chuyện này... nếu có người hỏi có những ai tụ tập trên Ngũ Bá Cương, xin công tử đừng nhắc đến tên tại hạ thì tại hạ cảm kích vô cùng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ, nhưng tại vì sao?

Về mặt của Tư Mã Đại bối rối như đứa trẻ làm chuyện gì sai bồng bị người bắt được, ấp úng nói:

- Chuyện này... chuyện này...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung không xứng đáng làm bằng hữu với các hạ, thì từ nay không dám với cao nữa.

Tư Mã Đại biến sắc, quỳ xuống bái lạy rồi nói:

- Công tử nói vậy là đào hố chôn tại hạ rồi. Tại hạ cầu xin công tử đừng nhắc tới chuyện trên Ngũ Bá Cương chỉ vì để người ta khỏi nổi giận, nhưng công tử bỗng nhiên nghi ngờ nên tại hạ mới nói thật điều đó ra. Đúng là Tư Mã Đại đánh rắm rồi.

Lệnh Hồ Xung vội đưa tay đỡ lão dậy, nói:

- Vì có gì Tư Mã đảo chủ hành đại lễ như vậy? Xin hỏi đảo chủ, đảo chủ đến Ngũ Bá Cương gặp tại hạ, sao lại khiến cho người ta nổi giận. Người đó có điều gì giận Lệnh Hồ Xung thì cứ trút hết vào tại hạ là được rồi...

Tư Mã Đại xoa tay lia lịa, mỉm cười nói:

- Công tử càng nói càng sai rồi. Người này đối với công tử yêu còn không hết, có lý nào lại nổi giận ? Ôi, tiểu nhân là một người thô thiển, thật không biết ăn nói. Tam biệt, tam biệt, tam biệt... Nói tóm lại Tư Mã Đại kết giao bằng hữu với công tử, sau này công tử có điều gì sai bảo, chỉ cần truyền tin đến thì dù có xông vào nước sôi lửa bỏng, Tư Mã Đại chỉ chau mày một cái là tổ tông mười tám đời đều là quân rùa đen thối tha.

Lão nói xong liền vỗ ngực, bước ra khỏi rạp. Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ, thầm nghĩ: Người này rất thành thật với ta, không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng sao lão đến Ngũ Bá Cương gặp ta mà lại khiến người ta nổi giận ? Mà người nổi giận không hận ta, còn đối với ta rất tốt, thiên hạ nào có chuyện kỳ cục như vậy ? Nếu thật đối với ta tốt, thì khi ta kết giao nhiều bằng hữu, người đó nên vui mừng mới phải.

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung nghĩ ra một chuyện, thầm nói: A đúng rồi, người này nhất định là tiên bối trong chính phái, rất thương yêu ta, chắc không thích ta kết giao với những hạng bàng môn tả đạo. Chẳng lẽ là Phong thái sư thúc tổ? Kỳ thực Tư Mã đảo chủ là hạng người thẳng thắn sáng khoái, có chỗ nào không tốt đâu?

Lại nghe ngoài rạp có người ho khê rồi có tiếng gọi khê:

- Lệnh Hồ công tử !

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng của Hoàng Bá Lưu liền nói:

- Hoàng bang chủ, xin mời vào.

Hoàng Bá Lưu đi vào, nói:

- Lệnh Hồ công tử, có mấy vị bằng hữu muốn tại hạ chuyển lời chào công tử. Họ có chuyện gấp phải lập tức quay trở về lo liệu, không kịp đích thân từ tạ công tử, xin công tử lượng thứ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không cần khách sáo.

Quả nhiên, bên ngoài tiếng ồn ào giảm dần, nhiều người đã ra về.

Hoàng Bá Lưu áp ứng nói:

- Chuyện này, ui chao, thật là do bọn tại hạ lỗ mãng. Mọi người đến đây một là vì hiếu kỳ, hai là muốn ân cần tỏ lòng với công tử, không ngờ.... Vốn là, người ta muốn giữ kín, không muốn phô trương, bọn tại hạ là người lỗ mãng thô lỗ, không ai hiểu được. Lam giáo chủ lại là cô nương người Miêu, chuyện này...

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói câu trước chẳng dính dáng gì với câu sau, hần vò đầu chẳng hiểu chút gì, hỏi:

- Có phải Hoàng bang chủ muốn tại hạ đừng đề cập đến chuyện trên Ngũ Bá Cương với người ta phải không?

Hoàng Bá Lưu cười khan mấy tiếng, vẻ mặt bẽn lẽn nói:

- Người khác có thể chối cãi được còn Hoàng Bá Lưu biết chối cãi làm sao. Thiên hà bang khoản đãi công tử trên Ngũ Bá Cương, nói gì cũng phải thừa nhận.

Lệnh Hồ Xung dặng hắng một tiếng nói:

- Bang chủ mời tại hạ uống một bát rượu, tại hạ cũng không thấy có điều gì tội lỗi. Bậc nam tử hán đại trượng phu có gì mà phải chối hay không chối.

Hoàng Bá Lưu vội cười gượng nói:

- Công tử đừng để tâm. Ôi, Hoàng mỗ thật ngu muội, nếu chuyện này hỏi trước con dâu, hoặc hỏi cháu gái thì đâu đến nỗi đắc tội với người ta, mà chính mình cũng không biết. Ôi, Hoàng mỗ thô lỗ lấy vợ từ năm mười bảy tuổi, chỉ trách vợ của Hoàng mỗ chết sớm, nên Hoàng mỗ mới chẳng hiểu tâm sự đàn bà con gái nhà người ta ra làm sao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Chẳng trách sư phụ bảo bọn họ là bàng môn tả đạo. Người này nói năng thật lộn xộn. Lão mời mình uống rượu mà cần phải hỏi con dâu và cháu gái, lại trách tại vợ lão mất quá sớm.

Hoàng Bá Lưu lại nói:

- Chuyện đã đến nước này, cũng đành vậy thôi. Công tử, công tử nói đã sớm quen Hoàng mỗ, là hảo bằng hữu của Hoàng mỗ đã mấy chục năm nay có được không? Ô không được, phải nói là có giao tình với Hoàng mỗ tám chín năm thôi. Lúc công tử mười lăm, mười sáu tuổi đã từng đánh bạc, uống rượu với Hoàng mỗ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Năm tại hạ sáu tuổi đã đánh bạc và uống rượu với Hoàng bang chủ, bang chủ quên rồi sao? Đến hôm nay mới giao tình của chúng ta đã được hai chục năm rồi.

Hoàng Bá Lưu ngây người ra, liền hiểu ra Lệnh Hồ Xung nói giỡn mình nên cười nhún nhó, nói:

- Công tử muốn nói sao cũng được, nhưng... hai mươi năm trước Hoàng mỗ làm nghề phá nhà cướp của, toàn chuyện bậy bạ, không dám nhìn mặt ai, sao công tử lại kết giao bằng hữu với Hoàng mỗ được? Hi, hi cái này...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hoàng bang chủ thẳng thắn, đủ biết bang chủ là người quang minh lỗi lạc, nên tại hạ phải kết giao với bang chủ cách đây hai mươi năm mới được.

Hoàng Bá Lưu vui mừng lớn tiếng nói:

- Hay lắm, chúng ta là hảo bằng hữu từ hai mươi năm trước.

Lão quay đầu lại nhìn rồi nói khẽ:

- Công tử bảo trọng. Công tử là người có lòng tốt, bây giờ tuy đang bệnh nhưng có thể trị khỏi, hướng chi Thánh... Thánh... thần thông quảng đại... Trời ơi !

Lão la lên một tiếng rồi quay đầu đông tuốt.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ:

- Cái gì Thánh... Thánh... thần thông quảng đại? Thật chẳng hiểu gì cả.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, tiếng huyền não đều ngưng bật. Lệnh Hồ Xung nhìn thi thể của Bình Nhất Chỉ, ngẩn ra một lúc rồi bước ra ngoài rạp, bỗng giật mình kinh hãi. Trên sườn núi tĩnh lặng, không một bóng người. Chàng cho rằng quần hào dù không uống rượu nữa thì cũng có người đi, người ở lại. Không hiểu sao trong khoảnh khắc lại biến đi hết sạch. Chàng cố lớn tiếng gọi:

- Sư phụ, sư nương !

Nhưng không ai đáp lại. Lệnh Hồ Xung gọi tiếp:

- Nhị sư đệ, tam sư đệ, tiểu sư muội!

Vẫn không ai đáp lại.

Mảnh trăng lưỡi liềm chênh chếch chiếu xuống, gió hiu hiu thổi, trên gò Ngũ Bá Cương chỉ còn lại một mình Lệnh Hồ Xung. Dưới đất toàn hũ rượu, bát đĩa, nón, áo khoác... rải rác khắp nơi. Quần hào lật đật ra đi, ngay cả những thứ này cũng không kịp thu dọn.

Lệnh Hồ Xung càng lấy làm lạ, nghĩ: Bọn họ chạy hấp tấp như vậy, làm như có nước lũ hay mãnh thú bỗng nhiên ập tới, phải trốn mau kẻo không kịp. Những hán tử này dường như không sợ trời sợ đất, bỗng biến thành những kẻ cực kỳ nhát gan, thật khiến cho người ta khó hiểu nổi. Sư phụ, sư nương, tiểu sư muội, bọn họ đi đâu cả rồi? Nếu thật sự có chuyện gì nguy hiểm tại sao lại không kêu ta một tiếng?

Bỗng nhiên lòng Lệnh Hồ Xung nổi lên một trận thê lương, cảm thấy trời đất bao la nhưng không có được một người quan tâm đến sự an nguy của hắn. Trước đây không lâu, có quá nhiều người đua nhau đòi kết giao lấy lòng hắn mà bây giờ ngay cả những người thân là sư phụ, sư nương cũng bỏ hắn ra đi.

Lệnh Hồ Xung chưa xót, mấy luồng chân khí trong cơ thể lại dâng lên, thân người loạng choạng rồi ngã lảo đảo xuống đất. Chàng gắng gượng ngồi dậy, rên rỉ mấy tiếng nhưng một chút khí lực cũng không còn.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt dưỡng thần, nghỉ ngơi một khắc, lần thứ hai lại chống chọi ngồi dậy. Không ngờ lần này vận lực quá mạnh, tai lưng bùng, trước mặt tối sầm lại. Chàng liền ngất đi.

Hồi 68

Sử độc cô bảo vệ bà bà

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, trong lúc mơ màng, Lệnh Hồ Xung nghe được mấy tiếng đàn nhu hòa, thần trí dần dần hồi phục. Tiếng đàn u nhã nỉ non lọt vào tai khiến cho tâm tình chàng đang bị kích động lập tức bình phục. Đó chính là khúc Thanh tâm phổ thiện chú mà vị bà bà ở thành Lạc Dương đã đàn. Lệnh Hồ Xung giống như người đang chơi vơi giữa biển cả bỗng thấy được một hòn đảo nhỏ, tinh thần phấn khởi, liền đứng dậy, nghe tiếng đàn từ trong rạp vọng ra. Chàng đi từng bước, thấy cánh cửa rạp đã đóng lại.

Lệnh Hồ Xung đến cách rạp tranh mấy bước liền dừng lại, trầm nghĩ: Tiếng đàn này đúng là của vị bà bà trong ngô Lục Trúc thành Lạc Dương. Lúc ở Lạc Dương, bà bà không muốn cho ta thấy mặt, bây giờ nếu ta không được bà bà cho phép, làm sao có thể tự tiện đẩy cửa đi vào?

Lệnh Hồ Xung liền khom người nói:

- Lệnh Hồ Xung xin tham kiến tiên bối.

Cung đàn tình tang, tình tang mấy tiếng rồi dừng lại. Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong tiếng đàn dường như chứa đựng đầy lời an ủi, nghe tiếng đàn lòng cảm thấy khoan khoái khôn tả, rõ ràng trên đời này vẫn còn người quan tâm đến mình, khiến chàng cảm động vô cùng.

Bỗng nghe có tiếng người nói xa xa:

- Có người gảy đàn! Sao bọn gian tặc bàng môn tả đạo chưa đi hết?

Lại nghe có tiếng oang oang của một người nói:

- Mấy tên yêu tà dám ma lại dám đến Hà Nam quấy nhiễu thì coi bọn ta ra gì nữa.

Lão cất giọng quát:

- Các quân đệ tiện nào làm huyền não trên Ngũ Bá Cương mau báo tên cho ta.

Trung khí của lão tràn trề, thanh âm chấn động bốn phía, uy thế rất mãnh liệt.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Chẳng trách Tư Mã Đại, Hoàng Bá Lưu, Tổ Thiên Thu sợ đến nổi lập tức đào tẩu ngay. Quả là có cao thủ chính phái đến đây khiêu chiến.

Lệnh Hồ Xung mơ hồ cảm thấy bọn Tư Mã Đại, Hoàng Bá Lưu bỗng nhiên trốn sạch, không còn khí phách của nam tử hán, nhưng bây giờ bậc tiền bối này đến có thể uy hiếp quần hào, nhất định là võ công của lão cao thâm dị thường. Chàng nghĩ: Bọn họ hỏi đến ta thì thật khó trả lời, chi bằng ta lánh đi là hơn.

Lệnh Hồ Xung liền đi về phía sau rạp, lại nghĩ: Vị bà bà trong rạp chắc cũng không bị bọn họ làm khó dễ.

Lúc này tiếng đàn trong rạp cỏ đã dừng lại.

Có tiếng bước chân ba người lên núi. Họ đều "ủa" lên một tiếng, rõ ràng là rất ngạc nhiên khi thấy trên núi tĩnh lặng, không một bóng người.

Tiếng nói oang oang lại cất lên:

- Bọn dê tiện đi đâu hết rồi?

Tiếng một người nhỏ nhẹ nói:

- Bọn họ nghe nói có hai vị cao thủ phái Thiếu Lâm đến trừ ma đuổi quỷ, nên đều cúp đuôi chạy cả rồi.

Một người khác cười nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm! Nhưng có lẽ vì bọn chúng nghe uy danh của Đàm huynh phái Côn Luân đó.

Ba người cùng cười to.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Thì ra là hai người phái Thiếu Lâm, một người phái Côn Luân. Từ thời Sơ Đường, phái Thiếu Lâm đã là lãnh tụ của võ lâm, chỉ một phái Thiếu Lâm mà thanh uy còn cao hơn Ngũ Nhạc kiếm phái liên minh của ta, thực lực chắc cũng mạnh hơn. Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm là Phương Chứng đại sư trong võ lâm được mọi người khâm phục. Sư phụ thường nói kiếm pháp của phái Côn Luân độc đáo, sở trường bao gồm cả trầm hùng và khinh linh. Hai phái này liên thủ với nhau thì thật lợi hại. Có lẽ ba người bọn họ chỉ tiên phong, phía sau chắc còn có đại viện. Nhưng sư phụ, sư nương hà tất phải lánh đi.

Lệnh Hồ Xung chuyển đổi ý nghĩ, liền hiểu ra: Phải rồi, sư phụ là chủ trương môn nhân của danh môn chính phái mà tụ họp với bọn Hoàng Bá Lưu thanh danh tàn tạ nên thấy cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Côn Luân đến không khỏi bẽ bàng.

Lão họ Đàm phái Côn Luân nói:

- Vừa rồi còn nghe tiếng đàn ở trên núi, người đó lại trốn đâu mất rồi? Tân huynh, Dịch huynh, chuyện này e rằng có điều quái lạ.

Người có giọng oang oang nói:

- Đúng vậy, Đàm huynh đoán đúng lắm, chúng ta lục soát để kéo hắn ra đây.

Một người khác nói:

- Tân sư ca, để tiểu đệ vào trong rạp xem sao.

Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy, biết người này họ Dịch, còn người nói oang oang họ Tân là huynh đệ của lão. Lão họ Dịch nói muốn đi vào rạp, bỗng trong rạp có một giọng phụ nữ trổng trẻo vọng ra:

- Tiện thiếp ở đây một mình, trong lúc đêm hôm khuya khoắt, nam nữ không tiện tương kiến.

Người họ Tân nói:

- Là một mục đàn bà.

Lão họ Dịch hỏi:

- Vừa rồi người gảy đàn phải không?

Bà bà đáp:

- Đúng vậy.

Lão họ Dịch nói:

- Người đàn lại mấy tiếng ta nghe thử coi.

Bà bà nói:

- Không quen biết thì sao lại đàn cho các hạ nghe.

Lão họ Tân nói:

- Hừ, có gì đâu là lạ? Mụ này cố ý ngăn cản, trong rạp nhất định có điều cổ quái, chúng ta vào xem sao.

Lão họ Dịch nói:

- Người nói là phụ nữ độc thân thì nửa đêm canh ba lại lên Ngũ Bá Cương làm gì? Đúng người là đồng bọn với yêu ma tà đạo. Chúng ta vào xem.

Lão nói xong rảo bước đi về phía rạp. Lệnh Hồ Xung từ nơi ẩn mình, thoát một cái đã đứng cản ở cửa rạp, quát:

- Đứng lại!

Ba người không ngờ có người xuất hiện đột ngột, đều hơi giật mình, nhưng thấy đơn độc một thiếu niên, nên cũng không coi ra gì. Lão họ Tân lớn tiếng quát:

- Thiếu niên kia là ai? Lén lút núp trong bóng tối để làm gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn, xin tham kiến các vị tiền bối phái Thiếu Lâm và phái Côn Luân.

Lệnh Hồ Xung nói xong, xá dài. Lão họ Dịch hừ một tiếng, nói:

- Người ở phái Hoa Sơn ư? Người đến đây làm gì?

Lệnh Hồ Xung thấy lão họ Tân này thân người không cao to lắm, nhưng bụng lão phình to như cái trống, chẳng trách giọng nói của lão oang oang. Một hán tử trung niên khác mình mặc trường bào màu nước tương, dĩ nhiên là người đồng môn với lão họ Dịch. Còn lão họ Đàm phái Côn Luân, lưng mang trường kiếm, mặc áo bào rộng tay, thần thái rất ung dung. Lão họ Dịch không đợi Lệnh Hồ Xung trả lời, lại hỏi:

- Người đã là đệ tử chính phái, tại sao lên Ngũ Bá Cương?

Lệnh Hồ Xung vừa rồi nghe bọn họ chửi quân dê tiện thì trong lòng đã tức giận rồi, bây giờ lại nghe lão nói rất vô lễ, bèn trả lời:

- Ba vị tiền bối cũng là người trong chính phái, tại sao cũng lên Ngũ Bá Cương?

Lão họ Đàm cười ha hả, nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm! Người có biết người phụ nữ gây đàn trong rạp là ai không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đó là vị bà bà tuổi cao đức trọng, không tranh giành thế tục.

Lão họ Dịch bác:

- Nói vậy, nghe giọng nói người phụ nữ này rõ ràng là tuổi còn nhỏ, cái gì mà bà bà với không bà bà.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vị bà bà này nói tiếng dễ nghe có gì đâu mà lạ. Diệt nhi của bà bà cũng lớn hơn tại hạ hai ba chục tuổi chứ đừng nói là chính bà bà nữa.

Lão họ Dịch nói:

- Người tránh ra, để bọn ta vào xem sao.

Lệnh Hồ Xung đang tay ra nói:

- Bà bà đã bảo trong lúc đêm hôm nam nữ không tiện tương kiến. Bà bà không hề quen biết các vị, thì có lý do gì để gặp nữa?

Lão họ Dịch phất tay áo một cái, một luồng kinh lực xô mạnh ra. Lệnh Hồ Xung đã mất hết nội lực, không sao kháng cự được, bị ngã nhào xuống đất. Lão họ Dịch không ngờ hấn lại hoàn toàn không có chút võ công, sững sốt rồi cười nhạt nói:

- Người là đệ tử phái Hoa Sơn ư? Chỉ e rằng nói khoác.

Lão nói rồi đi về phía cửa rạp.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, mặt bị một mảnh đá cào một vết xước dài. Chàng nói:

- Bà bà không muốn tương kiến với các vị. Sao các vị lại vô lễ như vậy? Ở trong thành Lạc Dương, tại hạ đã từng nói chuyện với bà bà mấy lần, nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

Lão họ Dịch nói:

- Tiểu tử này ăn nói hỗn xược. Người không tránh ra có phải là muốn ta cho lộn nhào một phát nữa ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phái Thiếu Lâm là danh môn đại phái, thanh thế và danh vọng tối cao trong võ lâm, hai vị chắc là cao thủ tục gia trong phái Thiếu Lâm. Còn vị này

chắc cũng là bậc tiền bối uy danh lừng lẫy trong phái Côn Luân. Vậy mà giữa lúc đêm khuya đến ăn hiếp một bà bà, há không khiến cho hảo hán trên giang hồ chê cười hay sao?

Lão họ Dịch quát:

- Ngươi đừng nhiều lời.

Đột nhiên tay trái lão vung lên, bóp một tiếng, tát một chưởng mạnh vào má trái của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tuy mất hết nội lực nhưng thấy lão hạ thấp vai phải thì biết tay trái của lão sắp đánh mình, vội né tránh nhưng lưng, chân không sao cử động được. Chẳng cách nào né tránh được chưởng này, thân người bị đánh quay hai vòng, trước mặt tối sầm rồi ngồi phệt xuống đất.

Lão họ Tân nói:

- Dịch sư đệ, tiểu tử này không biết võ công, không cần phải lý luận với hắn như vậy. Yêu tà đã trốn hết rồi, chúng ta đi thôi.

Lão họ Dịch nói:

- Ở giữa hai châu Dịch và Lỗ mà bọn yêu tà tả đạo bỗng nhiên tụ tập trên Ngũ Bá Cương, rồi trong khoảnh khắc giải tán không còn ai. Chúng tụ tập cố nhiên là có quái mà giải tán cũng kỳ quặc. Chuyện này phải điều tra cho rõ mới được. Trong rạp cỏ này chắc có lẽ sẽ tìm được một chút manh mối.

Lão nói rồi đưa tay đẩy cửa rạp cỏ. Lệnh Hồ Xung đứng dậy, tay cầm thanh trường kiếm, nói:

- Dịch tiền bối, vị bà bà ở trong rạp có có ân với tại hạ, chỉ cần tại hạ còn một hơi thở cũng quyết không để tiền bối mao phạm bà bà lão nhân gia.

Lão họ Dịch cười ha hả, hỏi:

- Người ý vào cái gì? Ý vào trong tay người có trường kiếm này ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối võ nghệ thấp kém, sao dám dịch lại cao thủ phái Thiếu Lâm? Nhưng vạn sự trên đời không qua được chữ "lý". Tiền bối muốn vào trong nhà cỏ, thì hãy bước qua xác của tại hạ trước.

Lão họ Tân nói:

- Dịch sư đệ, tiểu tử này rất có khí phách, là một hán tử thẳng thắn. Thôi, mặc kệ hán, chúng ta đi.

Lão họ Dịch cười nói:

- Nghe nói kiếm pháp của phái Hoa Sơn các người có chỗ huyền bí độc đáo, còn phân ra cái gì Kiếm tông, Khí tông. Người là phe Kiếm tông hay là phe Khí tông? Hay là cái gì Thí tông (phe cứt)? Ha ha, ha ha...

Lão cười rồi hai lão họ Tân và họ Đàm cũng lớn tiếng cười theo. Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Ý mạnh làm tàng, tự xưng là danh môn chính phái cái gì? Lão là đệ tử của phái Thiếu Lâm ư? Chỉ e là khoác lác.

Lão họ Dịch tức giận vô cùng, đưa chưởng tay phải lên, toan đánh vào ngực Lệnh Hồ Xung. Trước mắt, lão đánh một chưởng này xuống thì Lệnh Hồ Xung toi mạng ngay. Lão họ Tân liền la lên:

- Khoan đã, Lệnh Hồ Xung, nếu là đệ tử danh môn chính phái thì không thể cùng người động thủ hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đã là người trong chính phái, thì trước khi ra tay phải ăn nói cho đường hoàng.

Lão họ Dịch từ từ đưa tay lên nói:

- Ta đếm một, hai, ba. Đến ba mà người không tránh ra thì ta sẽ đánh gãy ba cái xương sườn của người đó.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Đánh gãy ba cái xương sườn thì có sao đâu?

Lão họ Dịch lớn tiếng đếm:

- Một, hai...

Lão họ Tân nói:

- Tiểu bằng hữu, sư đệ của ta nói sao làm vậy, người mau mau tránh ra đi.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Miệng của tại hạ cũng nói sao làm vậy. Lệnh Hồ Xung này còn chưa chết thì sao có thể để các vị vô lễ với bà bà được?

Lệnh Hồ Xung nói câu sau cùng, biết chưởng của lão họ Dịch sắp đánh tới, nên ngấm ngấm vận khí vào cánh tay phải, nhưng ngực cảm thấy đau nhói, trước mắt hiện ra ngàn vạn con đom đóm bay lập lờ.

Lão họ Dịch quát:

- Ba!

Lão khua chân trái một bước, thấy Lệnh Hồ Xung tựa lưng vào cánh cửa rạp, khoe miệng hơi nở nụ cười nhạt, không có ý né tránh, lão liền đánh chưởng phải xuống.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy nghẹt thở. Chưởng lực của đối phương đã đánh tới, chàng giơ trường kiếm lên, đối chuẩn vào lòng bàn tay của lão. Chiêu kiếm này phương vị rất chuẩn xác, nhanh như chớp. Chưởng phải của lão họ Dịch đã đánh ra thu về không kịp, bị mũi trường kiếm đâm xuyên qua lòng bàn tay của lão. Lão vội rút tay về, lại xoạt một tiếng, mũi kiếm rút khỏi bàn tay. Lão bị thương rất nặng, vội nhảy lùi về sau mấy trượng, tay trái rút trường kiếm sau lưng ra, tức giận tới cực độ. Lão la lên:

- Tiểu tặc tử này giả ngu, thì ra võ công của ngươi tuyệt lắm. Ta... ta sẽ liều mạng với ngươi.

Ba lão họ Tân, Dịch, Đàm đều là hảo thủ sử kiếm, thấy trường kiếm của Lệnh Hồ Xung nhắc lên nhưng chưa xuất chiêu, chỉ giơ lên đúng phương vị và thời gian, khiến cho chưởng của đối phương tự giáng xuống mũi kiếm của hắn. Kiếm pháp thật sự đã đạt đến cảnh giới vô cùng cao minh. Tuy lão họ Dịch vô cùng tức giận nhưng cũng không dám khinh địch, tay trái cầm kiếm, véo véo liên tiếp tấn công ba kiếm, đều là những hư chiêu thử địch. Chiêu kiếm nào cũng phóng nửa chừng thì rút về.

Tối hôm ở ngoài miếu Dược vương, Lệnh Hồ Xung liên tiếp đã thương làm mù mắt của mười lăm cao thủ. Lúc đó, nội lực của chàng tuy đã mất nhưng cũng không đến nỗi như bây giờ, lại liên tiếp bị mấy lần tổn thương, cơ hồ cánh tay nhắc kiếm lên không nổi.

Trước mắt thấy lão họ Dịch liên tiếp phát ra ba hư chiêu, mũi kiếm không ngừng rung lên, hiển nhiên là kiếm pháp thượng thừa của phái Thiếu Lâm, chàng càng không muốn gây thù kết oán với lão, bèn nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý đắc tội với ba vị tiền bối, chỉ cần ba vị rời khỏi nơi đây thì tại hạ... tại hạ xin thành tâm tạ tội.

Lão họ Dịch hừ một tiếng, nói:

- Bây giờ ngươi mới xin tha thì đã muộn rồi.

Trường kiếm của lão phóng nhanh tới, chỉ thẳng vào yết hầu của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung cử động bất tiện, biết chiêu này không sao tránh được, liền phóng kiếm ra, kiếm phát sau mà đến trước, xẹt nhẹ một tiếng, trúng vào yếu huyệt trên cổ tay của lão.

Năm ngón tay của lão họ Dịch buông ra, trường kiếm rơi xuống đất. Lúc này ánh bình minh đã ló dạng ở phương Đông, lão thấy máu tươi trên cổ tay mình nhỏ xuống đầy cổ. Lão không tin trên đời này có chuyện như vậy, qua một lúc lão mới thở dài rồi cầm đầu chạy tuốt.

Lão họ Tân vốn không muốn gây thù kết oán với phái Hoa Sơn, nhưng thấy chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung tinh diệu tuyệt luân, lão cũng quyết không phải là đối thủ của hắn. Lão nghĩ đến thương thế của sư đệ bèn gọi với:

- Dịch sư đệ !

Rồi chạy đuổi theo.

Lão họ Đàm nghiêng đầu chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi hỏi:

- Các hạ là đệ tử phái Hoa Sơn thật ư?

Lệnh Hồ Xung lão đảo muốn té, đáp:

- Đúng vậy.

Lão họ Đàm thấy Lệnh Hồ Xung bị trọng thương, tuy kiếm pháp tinh diệu nhưng chỉ cần một thời gian ngắn không cần đánh tự hấn cũng không thể đứng vững được nữa. Lão thấy đây là một cơ hội tốt cho mình, thầm nghĩ: Vừa rồi, hai tên cao thủ phái Thiếu Lâm một bị thương, một bỏ chạy dưới tay của một tên thiếu niên phái Hoa Sơn. Nếu ta đánh ngã được hấn, đem lên chùa Thiếu Lâm giao cho phương trượng chứng môn phát lạc, không những gây được thiện cảm với phái Thiếu Lâm mà phái Côn Luân cũng được nở mày nở mặt ở Trung Nguyên.

Lão liền khua chân bước tới một bước mỉm cười nói:

- Thiếu niên kia, kiếm pháp của ngươi khá đấy. Thử tỷ đấu công phu quyền chưởng với ta, ngươi thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung thấy thái độ của lão thì đã đoán biết dụng ý, nghĩ người này rất xảo quyệt, so với lão họ Dịch phái Thiếu Lâm càng hung ác hơn. Chàng giờ kiếm lên nhắm vào đầu vai của lão. Nào ngờ kiếm mới đưa ra nửa đường thì cánh tay đã vô lực, choang một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất. Lão họ Đàm vui mừng, vù một chưởng đánh mạnh vào ngực Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Cự ly hai người rất gần, ngụm máu phun đúng vào người lão họ Đàm, dính đầy mặt lão, một số giọt rơi

đúng vào miệng lão. Lão họ Đàm nghe thấy mùi máu tanh cũng không để ý, chỉ sợ Lệnh Hồ Xung lượm kiếm phản kích. Tay phải giơ lên, lão toan đánh ra, bỗng nhiên ngã quỵ xuống đất rồi ngất đi.

Hồi 69

Nguyện đi theo đến chân trời góc biển

Thấy lão bỗng nhiên lại ngã lăn ra, Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc, vừa vui mừng. Mặt lão họ Đàm dần dần đen sạm lại, những cơ thịt co giật, trông rất kỳ dị, chàng bèn hỏi:

- Tiền bối dùng chân lực sai rồi, đành phải tự trách mình thôi.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn tứ phía, thấy trên Ngũ Bá Cương không một bóng người, trong rừng cây tiếng chim rộn ràng ca hát; dưới đất la liệt bình rượu, chén bát, khí giới trông rất lộn xộn. Chàng rất lấy làm kỳ. Lệnh Hồ Xung lấy tay áo lau vết máu trên miệng, nói:

- Bà bà, phúc thể bà bà vẫn an khang chứ ?

Vị bà bà nói:

- Bây giờ công tử không nên lao thần nữa, hãy ngồi xuống nghỉ ngơi.

Quả thật toàn thân Lệnh Hồ Xung không còn chút khí lực, chàng liền nghe lời ngồi xuống.

Bỗng trong rạp có tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên, giống như một dòng suối mát từ từ chảy qua người, lại từ từ thấm vào tứ chi bách cốt của chàng. Toàn thân Lệnh Hồ Xung nhẹ bỗng, không còn một mảy chút nào, tưởng chừng như đang lơ lửng trên mây, nhẹ như một mớ bông gòn.

Qua một lúc lâu sau, tiếng đàn càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng im bật. Tinh thần Lệnh Hồ Xung phấn chấn, liền đứng dậy xá dài nói:

- Đa tạ bà bà nhã tấu khiến cho vãn bối thấy khỏe hẳn lại.

Bà bà nói:

- Người liễu mình kháng cự cường địch để ta không bị bọn côn đồ làm nhục, ta phải cảm ơn người mới phải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sao bà bà lại nói vậy? Đó là nghĩa vụ của vãn bối phải làm.

Bà bà lặng yên một lúc không nói gì, tiếng đàn phát ra thanh điệu nhẹ nhàng như thần tiên, tưởng chừng như tay gảy huyền cầm mà lòng trầm ngâm nghĩ ngợi về một chuyện khó giải quyết. Một lúc sau bà bà nói:

- Người... người định đi đâu?

Bầu máu trong ngực Lệnh Hồ Xung sôi sục, cảm thấy đất trời tuy rộng lớn nhưng không có chỗ cho mình dung thân. Bất giác chàng hăng ho lên liên tục, một lúc lâu sau mới nói:

- Văn bối... văn bối thấy không còn chỗ nào để đến.

Bà bà nói:

- Người không đi tìm sư phụ, sư nương của người ư? Không đi tìm bọn sư đệ, sư... muội của người sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Họ... không biết đã đi đâu rồi. Thương thế của văn bối rất nặng nên không thể đi tìm họ được. Dù có tìm được thì ôi thôi !

Lệnh Hồ Xung thở dài nghĩ: Dù có tìm được, thì sẽ ra sao đây? Bọn họ đâu cần đến mình nữa.

Bà bà nói:

- Người bị thương rất nặng, sao không đi kiếm một nơi phong cảnh hữu tình, đăng lâm sơn thủy để cho lòng khuây khỏa? Tại sao lại gắng gượng để chịu đau khổ dày vò?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, nói:

- Bà bà nói phải lắm, chuyện sống chết của văn bối cũng không cần bận tâm nữa. Vậy văn bối xin cáo biệt, xuống núi du ngoạn đây.

Lệnh Hồ Xung nói xong hướng về rạp tranh xá dài rồi quay người đi, chừng được ba bước thì nghe bà bà nói:

- Người... người đi ư?

Lệnh Hồ Xung dừng lại đáp dạ.

Bà bà nói:

- Thương thế của người rất nặng, một mình trên đường phiêu bạt, không ai chăm nom thì không an toàn đâu.

Nghe giọng nói của bà bà đầy vẻ quan hoài tha thiết, ngực chàng nóng lên, nói:

- Đa tạ bà bà lo lắng, thương thế của văn bối tri không khỏi, có chết sớm, chết muộn hay chết ở đâu cũng thế thôi.

Bà bà nói:

- Ừ, thì ra là vậy, nhưng... nhưng...

Một lúc sau bà bà mới nói tiếp:

- Sau khi người đi rồi, nếu hai tên ác đồ phái Thiếu Lâm lại đến quấy nhiễu thì ta biết chống đỡ làm sao đây? Lúc lão họ Đàm phái Côn Luân tỉnh dậy, ta e rằng hắn sẽ sinh sự với ta.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bà bà, bà bà muốn đi đâu? Để văn bối hộ tống một đoạn đường được chăng?

Bà bà nói:

- Vậy thì hay lắm, nhưng chuyện này có điều khó xử, sợ liên lụy đến người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tính mệnh của Lệnh Hồ Xung đã được bà bà cứu thì có gì mà liên lụy hay không liên lụy nữa?

Bà bà thở dài nói:

- Ta có một kẻ thù lợi hại. Hắn đã tìm đến ngõ Lạc Trúc ở Lạc Dương làm khó dễ ta. Ta lánh đến đây nhưng sớm muộn gì hắn cũng đuổi đến. Thương thế của người chưa khỏi thì không thể động thủ với hắn. Ta muốn tìm một nơi hẻo lánh để tạm thời lẩn

tránh, đợi có người trợ giúp thì mới tính sổ với hắn. Ta muốn người hộ tống ta nhưng một là người đang bị thương, hai là người là một thiếu niên khỏe khoắn hoạt bát, mà đi cùng với một bà già như ta, há không khỏi buồn đến chết sao?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, nói:

- Văn bối tưởng bà bà có chuyện gì khó xử, té ra là chuyện nhỏ xiu như vậy. Bà bà muốn đi đến đâu, văn bối xin hộ tống bà bà đến đó, bất luận đến chân trời góc biển nào. Chỉ cần văn bối chưa chết thì sẽ hộ tống bà bà đến đó.

Bà bà nói:

- Tấm lòng người đúng là như vậy ư? Có thật dù chân trời góc biển người cũng đưa ta đến ư?

Giọng nói bà bà tỏ ra rất sung sướng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy, bất luận chân trời góc biển nào Lệnh Hồ Xung này cũng hộ tống bà bà đến nơi.

Bà bà nói:

- Còn một chuyện khó xử nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lại còn chuyện gì nữa?

Bà bà nói:

- Tướng mạo của ta vừa già vừa xấu, bất cứ ai nhìn đến cũng đều sợ hãi. Cho nên ta không muốn để ai thấy mặt. Nếu không vừa rồi ba tên đó muốn vào trong rạp nhìn mặt ta cũng chẳng sao cả. Người phải

đồng ý với ta một chuyện: bất luận thế nào, người cũng không được liếc nhìn ta; không được nhìn mặt mũi tay chân, vóc dáng, y phục, giày dép của ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối tôn kính bà bà, cảm động vì sự quan tâm của bà bà đối với văn bối nên dung mạo của bà bà ra sao cũng chẳng có liên can gì.

Bà bà nói:

- Nếu người không đồng ý thì người cứ đi một mình đi.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Được, được. Văn bối xin hứa, bất luận tình cảnh thế nào cũng quyết không liếc nhìn bà bà.

Bà bà nói:

- Ngay cả bóng của ta, người cũng không được nhìn.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Chẳng lẽ ngay cả bóng của bà bà cũng xấu xí ư? Trên đời này bóng khó xem nhất là bọn nhà nho lưng gù mà cũng không sao. Ta và bà bà cùng đi trên con đường dài, ngay cả bóng cũng không được nhìn thì quả thật không dễ.

Bà bà thấy chàng ngần ngừ không đáp, bèn hỏi:

- Người có làm được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Làm được, làm được. Nếu văn bối liếc nhìn bà bà thì văn bối xin tự móc đôi mắt của mình ra.

Bà bà nói:

- Người phải nhớ mới được. Người đi trước, ta theo sau.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Rồi hai người xuống núi, chỉ nghe tiếng bước chân rất nhẹ, bà bà đi theo phía sau. Đi được vài trượng, bà bà đưa một cành cây, nói:

- Người hãy lấy cành cây này làm gậy để chống đi.

Lệnh Hồ Xung dạ. Chàng chống cành cây, từ từ bước xuống núi. Đi được một đoạn, chàng bỗng nhớ lại một chuyện, bèn hỏi:

- Thưa bà bà, bà bà có biết lão họ Đàm phái Côn Luân tên gì không?

Bà bà đáp:

- Ô, lão là Đàm Dịch Nhân, cao thủ đời thứ hai của phái Côn Luân, kiếm pháp đã học được sáu bảy thành từ sư phụ lão, nhưng so với đại sư huynh và nhị sư huynh thì lão còn kém xa. Lão to tiếng là Tân Quốc Lương, người phái Thiếu Lâm, kiếm pháp còn cao hơn cả Đàm Dịch Nhân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra lão to tiếng tên gọi là Tân Quốc Lương. Lão này còn biết một chút đạo lý.

Bà bà nói:

- Sư đệ của lão gọi là Dịch Quốc Tử, lão này rất vô lại. Người đã đâm một kiếm xuyên qua tay phải lão, một kiếm đã thương bàn tay trái của lão, hai chiêu kiếm thật tuyệt diệu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải. Văn bối nghĩ Lam giáo chủ không có ý hại văn bối. Bình Nhất Chỉ đại phu nói được tửu của cô ta là thứ đại bổ.

Bà bà nói:

- Đương nhiên cô ta không hại người rồi mà còn tốt với người không thể tả được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười hỏi:

- Không biết Đàm Dịch Nhân có chết không?

Bà bà nói:

- Còn phải xem công lực của lão thế nào. Không biết có bao nhiêu máu độc rót vào miệng lão.

Lệnh Hồ Xung nghĩ lại về mặt Đàm Dịch Nhân sau khi trúng độc, bất giác rung mình. Lại đi hơn mười dặm trượng nữa, hần bỗng nhớ ra một chuyện, la lên:

- Chao ôi, bà bà, xin bà bà ở đây đợi văn bối một chút. Văn bối phải lên lại trên núi.

Bà bà hỏi:

- Để làm gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Di thể của Bình đại phu còn chưa kịp mai táng.

Bà bà nói:

- Không cần đâu. Ta đã đem thi thể lão hủy rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra bà bà đã an táng Bình đại phu rồi?

Bà bà nói:

- Cũng không phải là chôn cất đâu. Ta đã dùng thuốc hủy thi thể của lão rồi. Ở trong rạp tranh, chẳng lẽ ta phải suốt đêm nhìn xác chết của lão ư? Lúc Bình Nhất Chỉ còn sống đã khó coi rồi, nay ta hủy thi thể của lão, người thử nghĩ xem có cần thiết không?

Lệnh Hồ Xung ồ một tiếng, cảm thấy vị bà bà này làm việc gì cũng khác người. Bình Nhất Chỉ có ân với chàng, sau khi lão chết phải chôn cất lão mới phải, nhưng bà bà lại dùng thuốc hủy thi thể của lão. Chàng càng nghĩ càng không yên bụng, cảm thấy dùng thuốc hủy thi thể có điều không phải nhưng không biết nói sao.

Đi được vài dặm đã đến vùng đất bằng phẳng dưới chân núi. Bà bà nói:

- Người xòe tay ra.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, lòng cảm thấy kỳ cục, không biết bà bà định làm gì đây. Chàng liền xòe bàn tay ra, chỉ nghe một tiếng xẹt, một vật nhỏ từ phía sau ném đúng vào lòng bàn tay. Đó là một viên thuốc màu vàng, to khoảng đầu ngón tay út.

Bà bà nói:

- Người nuốt đi rồi đến gốc cây kia ngồi nghỉ một chút.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ rồi bỏ viên thuốc vào miệng nuốt.

Bà bà nói:

- Ta đã nhờ vào kiếm pháp thần diệu của người bảo vệ nên thoát hiểm, mới dùng thuốc này kéo dài

mạng sống của người để người khỏi bị đột tử, ta không mất đi một người hộ vệ. Nhưng đối với người... dù ta có lòng tốt thì cũng không phải là muốn cứu tính mạng của người, hãy nhớ đó.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ rồi đi đến gốc cây ngồi tựa lưng vào, cảm thấy trong huyết Đan điền có một luồng khí nóng ùng ùng bốc lên, giống như có vô số tinh lực đi vào khắp kinh mạch phủ tạng toàn thân. Hắn thầm nghĩ: Viên thuốc này rõ ràng rất bổ ích cho ta. Vì bà bà cứ không thừa nhận có lòng tốt đối với ta, chỉ nói chẳng qua là lợi dụng ta mà thôi. Trên đời này chỉ có người lợi dụng người khác mà không chịu thừa nhận, còn bà bà sao lại nói ngược lại?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Vừa rồi, bà bà ném viên dược hoàn vào tay ta mà viên dược hoàn không bị bắn lên, rõ ràng là nội công cao cường và kinh lực rất mạnh. Võ công của bà còn cao hơn ta nhiều, hà tất cần đến ta hộ vệ? Ôi, bà bà thích như vậy thì ta cứ làm theo lời bà bà là xong.

Lệnh Hồ Xung ngồi một lúc thì đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi. Bà bà, bà bà có mệt không?

Bà bà nói:

- Ta mệt lắm, hãy nghỉ thêm một chút nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, lòng thầm nghĩ: Người đã cao tuổi dù võ công có cao thâm đến đâu thì tinh lực cũng không bằng thiếu niên. Không nên đem ta ra để so sánh với bà bà được.

Chàng liền ngồi xuống. Một lúc lâu, bà bà mới nói:

- Đi thôi!

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, đứng lên đi trước, bà bà theo sau.

Lệnh Hồ Xung sau khi uống viên thuốc, cảm thấy người nhẹ nhõm nên đi nhanh hơn nhiều. Theo lời chỉ dẫn của bà bà, chàng cứ tìm những con đường hẻo lánh mà đi. Đi được gần mười dặm, đường núi dần dần gập ghềnh, đi thêm một lúc nữa thì chàng cảm thấy mỏi mệt. Bà bà nói:

- Ta mệt quá, muốn nghỉ một chút.

Lệnh Hồ Xung dạ rồi ngồi xuống, trầm nghĩ: Nghe hơi thở nhẹ nhàng của bà bà biết bà bà chẳng mệt chút nào, rõ ràng là bà bà muốn ta nghỉ ngơi nên nói là chính bà bà quá mệt.

Hồi 70

Phái Thiếu Lâm đại chiến Hắc Mộc Nhai

Nghỉ khoảng một tuần trà, hai người lại đi tiếp. Khi đi qua một thung lũng, bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Tất cả ăn cơm mau lên rồi rời khỏi chỗ thị phi này.

Mấy chục người cùng đáp. Lệnh Hồ Xung dừng bước, thấy một bãi cỏ gần khe suối có mấy chục hán tử đang ngồi vòng tròn ăn cơm. Ngay lúc này những hán tử cũng đã nhìn thấy Lệnh Hồ Xung, có người nói:

- Lệnh Hồ công tử kìa !

Lệnh Hồ Xung mang máng nhận ra những người này tối hôm qua đã gặp trên Ngũ Bá Cương. Chàng muốn lên tiếng chào hỏi bỗng mấy chục người im bật, cùng nhìn người ở sau lưng hắn.

Vẻ mặt của những người này đều rất cổ quái, có người ra vẻ kinh hãi, có người ra vẻ luống cuống sợ sệt,

tựa hồ như bỗng nhiên gặp một quái sự khó hình dung, không cách nào ứng phó được. Lệnh Hồ Xung thấy vậy muốn quay đầu lại nhìn xem sau lưng mình có chuyện gì khiến mấy chục người kia bỗng nhiên ngáy ra như tượng gỗ, nhưng lập tức hiểu ra: Sở dĩ những người này như vậy là do họ nhìn thấy vị bà bà này. Ta đã hứa với bà bà là quyết không nhìn mặt bà.

Lệnh Hồ Xung vội quay đầu đi. Chàng dùng sức quá mạnh khiến cổ đau buốt nhưng lòng hiếu kỳ vẫn nổi lên: Tại sao bọn họ vừa thấy bà bà thì kinh hãi như vậy? Chẳng lẽ tướng mạo bà bà thật sự quái dị, trên đời này hiếm có ư?

Bỗng thấy một hán tử giơ cây trủy thủ lên đâm thẳng vào hai mắt của mình, máu tươi chảy dài xuống má. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Người làm gì vậy?

Hán tử lớn tiếng nói;

- Tiểu nhân đã đui mắt ba ngày trước đây rồi, chẳng nhìn thấy gì cả.

Lại có tên hán tử khác rút đoản đao ra tự đâm vào hai mắt mình rồi nói:

- Tiểu nhân đui mắt đã lâu, chẳng nhìn thấy gì hết.

Lệnh Hồ Xung càng cảm thấy kinh dị. Những hán tử còn lại cũng lần lượt rút trủy thủ ra, toan đâm vào mắt mình. Chàng vội la lên:

- Này, này! Khoan đã! Có gì thì nói ra, đừng tự đâm vào mắt mình nữa. Vụ này... vụ này là tại vì sao?

Một tên hán tử buồn rầu nói:

- Tiểu nhân đã lập lời thề, quyết không dám nói nửa câu ra khỏi miệng, nhưng chỉ sợ khó thủ tín.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Bà bà, bà bà cứu bọn họ đi, bảo bọn họ đừng đâm vào mắt mình nữa.

Bà bà nói:

- Được, ta tin các người. Ở Đông Hải có hòn đảo Bàn Long, có ai biết không?

Một lão già nói:

- Cách phía Đông Nam huyện Tuyên Châu tỉnh Phúc Kiến năm trăm dặm đường biển có hòn đảo Bàn Long, nghe nói chưa ai đặt chân đến, còn rất hoang sơ.

Bà bà nói:

- Đúng là hòn đảo nhỏ đó. Các người lập tức ra đi ngay, đến đảo Bàn Long mà du ngoạn rồi đừng bao giờ trở về Trung Nguyên nữa.

Mấy chục tên hán tử cùng đáp dạ, vẻ mặt vui mừng, nói:

- Chúng ta lập tức đi ngay.

Có người nói:

- Chúng ta đi dọc đường, quyết không nói với ai nửa câu.

Bà bà lạnh lùng nói:

- Các người nói hay không thì có liên quan gì đến ta?

Người đó đáp:

- Dạ, dạ ! Tiểu nhân ăn nói hồ đồ.

Gã liền giơ tay lên, dùng lực tát mạnh vào má mình mấy cái.

Bà bà nói:

- Đi thôi !

Mấy chục tên hán tử vắt giò chạy thật nhanh. Ba tên hán tử tự đâm vào mắt được mấy người bên cạnh dìu chạy; trong khoảnh khắc, bọn họ biến mất chẳng còn một ai.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nghĩ thầm: Bà bà chỉ nói một câu mà khiến cả bọn phải đi ra hoang đảo ở Đông Hải, cả đời không được quay về. Vậy mà những người này còn vui mừng như được đại xá, thật khó mà hiểu nổi.

Lệnh Hồ Xung không nói gì, đi tiếp, luồng tư tưởng cứ lên xuống, cảm thấy vị bà bà đi sau mình là một quái nhân bình sinh chưa bao giờ gặp qua. Chàng nghĩ: Chỉ mong trên đường đi đừng gặp phải các bằng hữu trên Ngũ Bá Cương nữa. Bọn họ nhiệt tâm muốn trị bệnh cho ta mà đến, nếu bị bà bà bắt gặp, không tự đâm mù hai mắt thì cũng bị đẩy ra ngoài hoang đảo, há không oan uổng ư? Cứ như vậy thì xem ra Hoàng bang chủ, Tư Mã đảo chủ, Tổ Thiên Thu muốn ta nói chưa bao giờ gặp qua bọn họ và quần hào trên Ngũ Bá Cương, trong khoảnh khắc giải tán sạch sành sanh đều là sợ vị bà bà này. Bà bà... bà bà là một đại ma đầu đáng sợ hay sao? Nghĩ đến đây, bất giác chàng rung mình.

Lại đi được bảy tám dặm, bỗng nghe phía sau có người lớn tiếng nói:

- Người phía trước là Lệnh Hồ Xung.

Giọng người này oang oang, vừa nghe thì biết ngay là Tân Quốc Lương của phái Thiếu Lâm. Bà bà nói:

- Ta không muốn gặp hấn, người cứ nói qua loa với hấn vài câu.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, bỗng nghe tiếng loạt soạt, cây cối rung động. Bà bà đã nhảy vào trong một lùm cây rồi. Bỗng nghe Tân Quốc Lương nói:

- Sư thúc, Lệnh Hồ Xung đang bị thương, hấn đi không nhanh đâu.

Lúc này khoảng cách còn xa nhưng giọng nói của Tân Quốc Lương rất lớn, tuy lão chỉ nói một câu nhưng Lệnh Hồ Xung nghe rất rõ, thậm chí: Thì ra lão đi với sư thúc.

Lệnh Hồ Xung bèn đứng lại, ngồi bên vệ đường đợi. Một lúc sau, tiếng bước chân trên đường vọng lại, mấy người chạy nhanh đến. Tân Quốc Lương và Dịch Quốc Tử đều có trong đó, lại có cả hai nhà sư và một hán tử trung niên. Trong hai lão tăng, một người tuổi rất cao, mặt đầy nếp nhăn, còn người kia khoảng ba mươi tuổi, tay cầm phương tiện sạn. Lệnh Hồ Xung đứng dậy, xá dài nói:

- Văn bối Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn xin tham kiến các vị tiền bối phái Thiếu Lâm. Xin thỉnh giáo cách xưng hô của các vị tiền bối.

Dịch Quốc Tử quát:

- Tiểu tử...

Vị lão tăng nói:

- Lão nạp pháp danh là Phương Sinh.

Lão tăng đó vừa nói thì Dịch Quốc Tử liền im miệng nhưng sự tức giận hẳn rõ trên mặt lão. Rõ ràng là vừa rồi lão đã phẫn uất vô cùng. Lệnh Hồ Xung cúi người nói:

- Xin tham kiến đại sư.

Phương Sinh gật đầu, vẻ mặt hiền hòa, ôn tồn nói:

- Thiếu hiệp không cần đa lễ, tôn sư Nhạc tiên sinh mạnh khỏe chứ?

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung nghe bọn họ hùng hổ đuổi tới, lòng rất hoang mang, giờ thấy hòa thượng Phương Sinh nói năng hòa nhã, thật là một cao tăng đặc đạo. Hắn biết vị cao tăng này thuộc hàng chữ "Phương" là nhân vật thuộc đời thứ nhất trong chùa Thiếu Lâm đương thời, sư huynh đệ với phương trượng Phương Chứng đại sư. Hắn đoán rằng lão sẽ không đến nỗi không biết phải trái như Dịch Quốc Tử, nên cảm thấy yên tâm, cung kính nói:

- Đa tạ đại sư đã quan tâm, tề nghiệp sư vẫn khỏe.

Phương Sinh nói:

- Bốn người này đều là sư đệ của lão nạp. Vị sư tăng này pháp danh là Giác Nguyệt, còn đây là Hoàng Quốc Bách sư đệ, Tân Quốc Lương sư đệ và Dịch Quốc Tử sư đệ. Hai người họ Dịch, Tân người đã gặp qua rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ đúng. Lệnh Hồ Xung xin tham kiến hai vị tiền bối. Văn bối thân bị trọng thương, cử động bất tiện, lễ số không chu tất, xin các vị tiền bối miễn thứ.

Dịch Quốc Tử hừ một tiếng, nói:

- Người bị trọng thương ư?

Phương Sinh nói:

- Người đang bị thương thật ư? Quốc Tử, người đã thương hẳn phải không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vì nhất thời hiểu lầm, chẳng đáng gì cả. Dịch tiên bối đã phát tay áo đánh ngã văn bối, lại đánh cho văn bối một chưởng nữa. May mà văn bối nhất thời chưa chết, xin đại sư đừng trách Dịch tiên bối nữa.

Lệnh Hồ Xung nói mình bị trọng thương rồi đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Dịch Quốc Tử. Chàng nghĩ rằng Phương Sinh là vị tiên bối cao tăng chắc không thể để bốn tên sư diệt làm khó dễ mình, bèn nói:

- Sự việc trầm trọng như vậy, Tân tiên bối trên Ngũ Bá Cương đã tận mắt nhìn thấy. May được đại sư Phật giá thân lâm, văn bối đã thỏa lòng, quyết không đề cập chuyện này trước mặt tệ nghiệp sư. Đại sư an tâm, tuy văn bối bị trọng thương khó trị nhưng không vì thế mà dẫn đến bất hòa giữa Ngũ Nhạc kiếm phái và phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nói như vậy cốt đổ lỗi mình bị trọng thương khó trị hoàn toàn do Dịch Quốc Tử.

Dịch Quốc Tử tức giận nói:

- Người... người... người nói vậy. Người đã bị trọng thương trước rồi, sao lại đổ thừa tại ta?

Lệnh Hồ Xung thở dài, lạnh lùng nói:

- Chuyện này xin Dịch tiên bối đừng nói nữa. Nếu truyền ra ngoài, há không làm tổn thương thanh danh phái Thiếu Lâm sao?

Tân Quốc Lương, Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt đều khẽ gật đầu. Mỗi người đều hiểu rõ những tầng nhân thuộc hàng chữ Phương phái Thiếu Lâm đều là bậc chí tôn. Tuy phái Thiếu Lâm khác biệt với các môn phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái nhưng vai vế so với chưởng môn nhân của Ngũ Nhạc kiếm phái thì còn cao hơn một bậc. Cho nên bọn Tân Quốc Lương, Dịch Quốc Tử thân phận đều cao hơn Lệnh Hồ Xung. Dịch Quốc Tử và Lệnh Hồ Xung động thủ vốn đã là ý lớn hiệp nhỏ rồi, huống chi cả hai sư huynh đệ phái Thiếu Lâm ở hiện trường mà Lệnh Hồ Xung trước khi động thủ đã bị thương nữa. Môn quy phái Thiếu Lâm rất nghiêm, nếu Dịch Quốc Tử đánh chết một hậu bối của phái Hoa Sơn thật, không bị xử tử thường mạng thì cũng bị phế truất võ công hay trục xuất khỏi môn tường. Dịch Quốc Tử nghĩ đến điều này, bất giác mặt lão trắng bệch ra.

Phương Sinh nói:

- Thiếu hiệp, người qua đây để lão nạp xem thương thế của người.

Lệnh Hồ Xung đi đến gần. Phương Sinh đưa tay phải bắt mạch cổ tay. Lão đặt ngón tay lên hai huyệt Đại uyên và Kinh cử, liền cảm thấy nội thể chàng phát ra một luồng nội lực cổ quái kỳ lạ hất văng ngón tay của lão ra. Phương Sinh giật mình. Lão là một trong những cao thủ trong số cao tăng đời thứ nhất của chùa Thiếu Lâm, lại bị nội lực của thiếu niên này hất văng ngón tay ra, thật là ngoài sức tưởng tượng. Lão đâu biết trong cơ thể của Lệnh Hồ Xung đã có

chân khí của Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng, võ công của lão tuy cao nhưng vì không đề phòng, vả lại lão cũng không thể chống nổi hợp lực của bảy cao thủ này. Lão ô lên một tiếng, hai mắt trợn lên nhìn Lệnh Hồ Xung rồi từ từ nói:

- Thiếu hiệp, thiếu hiệp không phải là người phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối xác thực là đệ tử phái Hoa Sơn, môn đồ thứ nhất được tể nghiệp sư Nhạc tiên sinh thu nạp.

Phương Sinh hỏi:

- Vậy thì sao thiếu hiệp lại theo bọn bàng môn tà đạo để luyện võ công tà phái?

Dịch Quốc Tử nói xen vào:

- Sư thúc, tiểu tử này quả thật đã sử võ công tà phái, không sai chút nào, hắn không thể chối cãi được. Vừa rồi, chúng ta còn thấy một phụ nữ đi theo sau hắn, sao lại trốn đi đâu rồi? Lén lút như vậy chắc không phải là thứ đảng hoàng.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nhục mạ bà bà, liền tức giận nói:

- Lão là đệ tử danh môn, sao lại ăn nói vô lễ như vậy? Bà bà lão nhân gia không muốn gặp lão để khỏi phải nổi giận mà thôi.

Dịch Quốc Tử nói:

- Người gọi mụ ra đi. Mụ chính hay tà, pháp nhãn của sư thúc ta chỉ nhìn qua là biết ngay không nhầm lẫn được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sở dĩ lão và tại hạ tranh cãi với nhau là vì lão vô lễ với bà bà của tại hạ mà ra, bây giờ còn nói quấy nữa.

Giác Nguyệt nói tiếp:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp, vừa rồi bản tăng đứng trên núi cũng nhìn thấy người phụ nữ đi sau thiếu hiệp chân bước rất nhẹ nhàng, dường như không phải là một bà già.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà của tại hạ là người trong võ lâm, dĩ nhiên chân đi nhẹ nhàng rồi, có gì lạ đâu?

Phương Sinh lắc đầu nói:

- Giác Nguyệt, chúng ta là người xuất gia, tại sao cứ muốn bái kiến trưởng bối nữ quyến người ta? Lệnh Hồ thiếu hiệp, trong chuyện này có rất nhiều nghi vấn, lão nạp nhất thời tham tường không hết. Quả nhiên thiếu hiệp thân bị trọng thương, nhưng nội thương quái dị này quyết không phải do Dịch sư diệt của bản tăng gây ra. Hôm nay chúng ta tương hội ở đây ầu cũng là có duyên, mong thiếu hiệp sớm có ngày khỏi bệnh, sau này còn tái ngộ. Nội thương trên người của thiếu hiệp thật không nhẹ đâu. Lão nạp có hai viên dược hoàn để thiếu hiệp uống, chỉ sợ trị không khỏi...

Lão tăng nói xong đưa tay vào túi. Lệnh Hồ Xung rất kính phục lão, thầm nghĩ: Cao tăng Thiếu Lâm quả nhiên khí độ bất phàm.

Lệnh Hồ Xung cúi người nói:

- Văn bối may mắn được gặp đại sư...

Lệnh Hồ Xung chưa nói hết câu, bỗng nghe soạt một tiếng, Dịch Quốc Tử đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ, quát:

- Mụ đây rồi !

Cả người lẫn kiếm lão xông vào bụi cây, nơi bà bà đang ẩn mình. Phương Sinh quát:

- Dịch sư diệt không được vô lễ !

Chỉ nghe binh một tiếng, Dịch Quốc Tử đã từ trong lùm cây văng ra đến mấy trượng, rớt thẳng xuống đất, mặt ngửa lên trời, tay chân cựa quậy vài cái rồi nằm bất động. Bọn Phương Sinh giật mình kinh hãi, thấy đầu Dịch Quốc Tử bị thương, máu tươi chảy dài, tay vẫn còn cầm thanh trường kiếm nhưng lão đã tắt thở rồi.

Tân Quốc Lương, Hoàng Quốc Bách, Giác Nguyệt cả ba người đều tức giận, quát tháo rùm lên, mỗi lão cầm binh khí nhảy về phía lùm cây. Phương Sinh dang hai tay ra, tay áo tăng bào của lão phồng lên, một luồng kinh phong ôn hòa cản ba người lại rồi hướng vào lùm cây lớn tiếng nói:

- Vị huynh đài Hắc Mộc Nhai nào ở đây ?

Cây cối trong lùm cây vẫn im lặng không có tiếng đáp lại, Phương Sinh lại nói:

- Tê phái đâu có xích mích gì với Hắc Mộc Nhai, sao huynh đài bỗng nhiên hạ độc thủ sát hại Dịch sư diệt của tê phái ?

Trong lùm cây vẫn không có tiếng trả lời. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi: Hắc Mộc Nhai ư ? Hắc

Mộc Nhai là nơi tổng đà của Ma giáo, chẳng lẽ... chẳng lẽ vị bà bà này lại là tiền bối trong Ma giáo?

Phương Sinh đại sư nói:

- Lão nạp và Đông Phương giáo chủ năm xưa đã có duyên gặp nhau. Đạo hữu đã ra tay giết người, hai bên ai phải ai trái, thì hôm nay phải làm cho rõ. Sao đạo hữu không hiện thân tương kiến?

Lệnh Hồ Xung chấn động tinh thần, nghĩ: Đông Phương giáo chủ ư? Lão nói là giáo chủ Đông Phương Bất Bại của Ma giáo ư? Người này hiện xưng là đệ nhất cao thủ đương thời, vậy.... vậy vị bà bà này quả nhiên là người trong Ma giáo rồi sao?

Bà bà ẩn trong lùm cây vẫn không lên tiếng. Phương Sinh nói:

- Đạo hữu nhất định không chịu lộ diện thì đừng trách lão nạp vô lễ.

Lão nói rồi hai tay đưa về sau, hai tay áo liền nổi lên một luồng kinh khí đẩy thẳng về phía lùm cây. Chỉ nghe những tiếng rầm rầm, mấy chục cây trong lùm đều bị gãy, cành lá bay tán loạn. Ngay lúc này, vù một tiếng, một bóng người từ trong lùm cây vọt ra, tuy Lệnh Hồ Xung muốn nhìn xem tướng mạo của bà nhưng nhớ đến lời hứa nên vội quay người đi. Tân Quốc Lương và Giác Nguyệt cùng la hét om sòm, tiếng binh khí giao nhau như bập rành, đã nhanh còn mạnh. Bà bà cùng với bọn Phương Sinh đã đấu với nhau rồi.

Lúc này vào khoảng giờ Tý, ánh mặt trời rọi xiên xuống, Lệnh Hồ Xung đã có lời tín ước, tuy lòng vừa hồi hộp vừa hiếu kỳ nhưng không dám quay đầu lại nhìn cảnh năm người tương đấu. Chỉ thấy bóng đen thấp

thoảng ở dưới đất, bọn Phương Sinh bốn người vây bà bà vào giữa. Trong tay Phương Sinh không có binh khí, còn Giác Nguyệt sử thanh phương tiện sạn, Hoàng Quốc Bách sử đao, Tân Quốc Lương sử kiếm. Bà bà sử một đôi binh khí rất ngắn hình như là trủy thủ, lại giống như Nga Mi thích. Thứ khí giới này vừa ngắn lại vừa mỏng tưởng chừng như trong suốt, nhìn hình bóng in dưới đất thì không nhận ra là loại binh khí gì. Bà bà và Phương Sinh đều không lên tiếng còn bọn Tân Quốc Lương ba người la hét om sòm. Tiếng la hét rất uy mãnh.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Có gì thì nói, bốn người các vị là đại nam tử mà vây đánh một bà bà lão niên thì còn ra thể thống gì ?

Hoàng Quốc Bách cười nhạt nói:

- Lão niên bà bà ! Hi hi, tiểu tử này mắt mở trừng trừng mà nói như nằm mơ. Cô...

Lão chưa nói hết câu, nghe Phương Sinh quát:

- Hoàng... cẩn thận !

Hoàng Quốc Bách rú lên một tiếng thất thanh, dường như lão bị thương không nhẹ.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt: Võ công của bà bà này lợi hại thật ! Vừa rồi Phương Sinh đại sư dùng tụ phong đánh gãy cây cối, nội lực rất mạnh nhưng bà bà lấy một địch bốn, lại còn chiếm được thượng phong.

Tiếp theo, Giác Nguyệt cũng la thất thanh, phương tiện sạn vụt khỏi tay bay qua đầu Lệnh Hồ Xung văng ra xa mấy trượng. Bóng đen chuyển động dưới đất giờ đã bớt đi hai người. Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt

đều đã bị loại rồi, chỉ còn Phương Sinh và Tân Quốc Lương tương đấu với bà bà.

Phương Sinh nói:

- Thiện tai, thiện tai ! Người hạ thủ tàn độc, liên tiếp giết ba sư đệ của lão nạp. Lão nạp không thể ra tay nương tình được nữa, đành phải toàn lực đấu với người một phen.

Bốp bốp mấy tiếng liên tục, hiển nhiên là Phương Sinh đại sư đã sử khí giới nhưng khí giới của lão dường như là loại côn gỗ. Lệnh Hồ Xung cảm thấy kinh phong ở sau lưng mình càng lúc càng mãnh liệt, bức bách chàng phải đi về phía trước mấy bước.

Phương Sinh đại sư vừa dùng binh khí, quả nhiên cao tăng Thiếu Lâm chẳng phải tầm thường, cục diện liền thay đổi. Lệnh Hồ Xung nghe thấy tiếng thở hổn hển của bà bà, dường như nội lực đã bị hao tổn. Phương Sinh đại sư nói:

- Quảng binh khí xuống, lão nạp không làm khó người đâu. Người hãy theo lão nạp về Thiếu Lâm tự, bẩm rõ với phương trượng sư huynh xin phương trượng phát lạc là xong.

Bà bà không đáp, liên tục hướng về Tân Quốc Lương tấn công vội mấy chiêu. Tân Quốc Lương chống đỡ không nổi nhảy ra ngoài vòng chiến chờ Phương Sinh đại sư tiếp đấu. Tân Quốc Lương định thần lại, múa tít thanh trường kiếm tấn công tới.

Lại đấu thêm một lúc nữa, tiếng binh khí chạm nhau thưa dần, nhưng kinh phong càng lúc càng mạnh. Phương Sinh đại sư nói:

- Nội lực của người không địch lại lão nạp, lão nạp khuyên người mau xuống bình khí xuống theo lão nạp về Thiếu Lâm tự. Nếu không, ráng chống chọi một lúc nữa, người sẽ bị nội thương trầm trọng mà thôi.

Bà bà hừ một tiếng. Bỗng nhiên một tiếng rú vang lên, Lệnh Hồ Xung cảm thấy sau cổ có mấy giọt nước văng vào, chàng đưa tay sờ thấy lòng bàn tay màu đỏ tươi, thì ra là máu. Phương Sinh đại sư nói:

- Thiện tai, thiện tai! Người đã bị thương rồi, không chống chọi được nữa đâu. Lão nạp vẫn ra tay nương tình, người nên biết như vậy.

Tân Quốc Lương tức giận nói:

- Mụ này là tà ma yêu nữ, sư thúc mau ra tay chém yêu tà, để báo thù cho bệ hạ vị sư đệ. Đối phó với yêu tà sao có thể từ bi được.

Tai Lệnh Hồ Xung nghe hơi thở của bà bà rất gấp, chân bước loạng choạng có thể té bất cứ lúc nào. Chàng thầm nghĩ: Bà bà bảo ta đi theo để làm bạn, thì ra là muốn ta báo hộ cho bà bà. Bây giờ bà bà đang gặp đại nạn, làm sao ta có thể làm ngơ. Tuy Phương Sinh đại sư là vị cao tăng đắc đạo, lão họ Tân là hán tử ngay thẳng, nhưng ta cũng không nỡ để bà bà bị thương dưới tay bọn họ.

Soạt một tiếng, Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, lớn tiếng nói:

- Phương đại sư, Tân tiên bối, xin hai vị dừng tay nếu không văn bối phải đắc tội.

Tân Quốc Lương quát:

- Hắn cũng là hạng yêu tà, giết luôn cả hai.

Véo một tiếng, lão đâm một kiếm về hướng Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung sợ nhìn thấy bà bà, không dám xoay người lại, chỉ né người tránh qua một bên, bà bà la lên:

- Cẩn thận !

Lệnh Hồ Xung nghiêng người, trường kiếm của Tân Quốc Lương đâm xéo lên. Bỗng nghe Tân Quốc Lương la lên một tiếng thất thanh, thân người từ bên trái của Lệnh Hồ Xung bay đi rồi rớt xuống đất. Lão cũng co giạt một lúc thì xuội đờ, không biết sao lão lại bị bà bà hạ độc thủ.

Ngay lúc đó binh một tiếng, bà bà bị trúng một chưởng của Phương Sinh đại sư, bay ngửa về phía sau lùm cây.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi gọi:

- Bà bà, bà bà, bà bà có sao không ?

Bà bà ở trong lùm cây rên khẽ. Lệnh Hồ Xung biết bà bà vẫn còn sống nên cảm thấy hơi yên tâm. Chàng nghiêng người phóng kiếm về hướng Phương Sinh, chiêu kiếm phương vị xảo diệu vô cùng, bức bách Phương Sinh phải nhảy lùi về phía sau để tránh. Lệnh Hồ Xung phóng thêm một chiêu kiếm nữa, Phương Sinh giơ binh khí lên đỡ, Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm về, đã đứng đối diện với Phương Sinh đại sư. Chàng thấy lão tăng dùng một cây bồng cũ dài ba thước làm binh khí. Lệnh Hồ Xung sững sốt nghĩ: Không ngờ binh khí của đại sư chỉ là một cây đoản bồng. Vị cao tăng Thiếu Lâm này nội lực quá cao cường, nếu ta không dùng kiếm thuật để chế ngự lão thì bà bà không cách nào sống được.

Lệnh Hồ Xung liền phóng ra, một kiếm trên rồi lại một kiếm dưới, tiếp theo lại phóng thêm hai kiếm, tất cả đều là những chiêu kiếm mà Phong Thanh Dương đã truyền thụ.

Vẻ mặt của Phương Sinh đại sư liền đổi sắc, nói:

- Thiếu hiệp... thiếu hiệp...

Lệnh Hồ Xung không dám ngừng lại, tự biết mình không có chút nội lực, chỉ cần do dự một chút sẽ bị nội lực của lão đánh đến, chắc hẳn sẽ toi mạng, bà bà cũng sẽ bị lão bắt đưa về Thiếu Lâm tự xử tử. Lòng chàng không còn đắn đo gì nữa, liền đem các chiêu thức biến hóa ảo diệu trong Độc Cô cửu kiếm tùy ý sử ra.

Kiểm pháp Độc Cô cửu kiếm tinh diệu khôn lường, tuy nội lực của Lệnh Hồ Xung đã mất hết, những chỗ tinh vi ảo diệu nhất trong kiếm pháp chàng cũng chưa lãnh ngộ hết nhưng cũng đủ để bức Phương Sinh đại sư phải thối lui ra sau. Lệnh Hồ Xung cảm thấy máu nóng trong ngực sôi lên, cánh tay mềm nhũn khó đưa lên nổi, chiêu kiếm sử ra càng lúc càng yếu.

Phương Sinh bỗng quát:

- Buông kiếm xuống !

Tay trái của đại sư chụp vào ngực của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đã kiệt sức, chiêu kiếm phóng ra, đến nửa chừng thì cánh tay trầm xuống. Trường kiếm cũng trầm xuống nhưng vẫn phóng ra, thế kiếm đi chậm lại, tay trái của Phương Sinh đại sư đã nắm được ngực của Lệnh Hồ Xung nhưng không nhả kinh lực. Lão hỏi:

- Độc Cô cửu kiếm này của thiếu hiệp...

Lúc ấy, mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã đâm vào ngực của đại sư.

Lệnh Hồ Xung đối với vị cao tăng Thiếu Lâm này rất kính ngưỡng, nên khi cảm thấy kiếm đã chạm vào da của đại sư thì vội dùng lực rút về. Lệnh Hồ Xung rút kiếm về lại dùng lực quá mạnh, thân người ngã về phía sau, ngồi phệt xuống đất, miệng phun máu tươi.

Phương Sinh đại sư bịt vết thương trước ngực mỉm cười nói:

- Hảo kiếm pháp ! Nếu không phải thiếu hiệp kiếm hạ lưu tình thì tính mạng của lão nạp đã không còn nữa.

Đại sư không nhắc đến chính mình đã ra tay nương tình. Lão nói xong ho không ngớt. Lệnh Hồ Xung tuy kịp thời rút kiếm về, nhưng trường kiếm còn đâm vào ngực của đại sư hơn một tấc, vết thương không nhẹ. Lệnh Hồ Xung nói:

- Mạo... mạo phạm... tiền bối rồi.

Phương Sinh đại sư nói:

- Không ngờ kiếm pháp của Phong Thanh Dương tiền bối phái Hoa Sơn vẫn còn có truyền nhân trên thế gian. Năm xưa, lão nạp đã nhận đại ân của Phong tiền bối. Chuyện hôm nay, lão nạp... lão nạp không sao tự chủ được rồi.

Đại sư từ từ đưa tay vào trong áo cà sa lấy ra một gói giấy, mở ra bên trong có hai viên dược hoàn to bằng hạt nhãn, nói:

- Đây là linh dược trị thương của Thiếu Lâm tự. Thiếu hiệp hãy uống một viên đi.

Đại sư ngân ngữ rồi nói tiếp:

- Còn một viên đưa cho nữ thí chủ kia uống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thương thế của văn bối trị không khỏi thì còn uống thuốc làm gì nữa ! Viên này đại sư giữ lại để uống đi.

Phương Sinh đại sư lắc đầu nói:

- Không cần !

Đại sư để hai viên được hoàn trước mặt Lệnh Hồ Xung rồi nhìn bốn thí thể bọn Giác Nguyệt, Tân Quốc Lương, thần sắc thê lương. Lão chấp tay khê niệm kinh văn, nét mặt dần dần hiền hòa lại, đến lúc sau gương mặt lão như phủ một làn thánh quang. Thật chỉ có bốn chữ “đại từ đại bi” mới có thể diễn tả được.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, khó gắng gượng được nữa. Chàng lượm hai viên được hoàn lên, uống một viên.

Phương Sinh đại sư niệm kinh văn xong, nhìn Lệnh Hồ Xung nói;

- Thiếu hiệp, truyền nhân Độc Cô cửu kiếm của Phong tiên bối quyết không phải là hạng yêu tà. Thí chủ đầy lòng nghĩa hiệp, theo lẽ không chết trễ. Có điều trong người thiếu hiệp bị nội thương vô cùng quái dị, không thể dùng dược liệu để trị, nên phải tu tập nội công cao thâm mới có thể bảo toàn tính mạng. Theo ý lão nạp, thiếu hiệp hãy theo lão nạp lên Thiếu Lâm tự, để lão nạp cầu khẩn chưong môn sư huynh, đem tâm pháp nội công chí cao vô thượng của phái Thiếu Lâm truyền thụ thì mới có thể trị được nội thương cho thiếu hiệp.

Đại sư ho vài tiếng rồi nói tiếp:

- Tu luyện môn nội công này, nghiên cứu tâm pháp này thì lão nạp lại vô duyên. Chẳng môn sư huynh phái Thiếu Lâm từ bi quảng đại, nếu có duyên với thiếu hiệp thì mới truyền tâm pháp được.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ hảo ý của đại sư. Xin đợi văn bối đưa bà đến nơi bình yên, nếu văn bối may mắn còn sống thì sẽ đến Thiếu Lâm tự bái kiến đại sư và chưởng môn phương trượng.

Nét mặt Phương Sinh hiện ra vẻ kỳ dị nói:

- Thiếu hiệp... thiếu hiệp gọi nữ thí chủ đó là bà ư? Thiếu hiệp, thiếu hiệp là đệ tử danh môn chính phái, không thể cùng phe phái với bọn yêu tà. Lão nạp có lòng khuyên can, thiếu hiệp hãy suy xét kỹ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nam tử hán một lời đã nói, sao có thể bất tín?

Phương Sinh đại sư thở dài nói:

- Được! Lão nạp đợi thiếu hiệp đến Thiếu Lâm tự.

Đại sư liếc nhìn bốn thí chủ ở dưới đất một lần nữa rồi nói:

- Bốn cái thầy thú này, chôn cũng được mà không chôn cũng được, lìa cõi trần này tất cả đều chỉ là không.

Lão tăng nói xong, quay người từ từ bước đi.

Hồi 71

Lão bà bà hóa thành giai nhân

Lệnh Hồ Xung ngồi dưới đất thở hồng hộc, toàn thân đau nhức không cử động được, hỏi:

- Bà bà, bà bà... Bà bà không sao chứ?

Chỉ nghe phía sau có tiếng sột soạt, bà bà từ trong lùm cây đi ra nói:

- Chết không được đâu! Người đi theo lão hòa thượng đi. Lão nói có thể trị khỏi nội thương cho người. Nội công tâm pháp phái Thiếu Lâm có một không hai đương thời, sao người không đi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối đã nói là hộ tống bà bà, dĩ nhiên phải hộ tống bà bà đến nơi đến chốn.

Bà bà nói:

- Người đang bị thương thì còn hộ tống được cái gì nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bà bà cũng bị thương, chúng ta cùng đi thôi.

Bà bà nói:

- Ta là yêu tà ngoại đạo còn ngươi là đệ tử danh môn. Ngươi đi cùng với ta sẽ bị bại hoại danh dự đệ tử danh môn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối vốn đã không có danh dự, mặc kệ ai nói tròn nói méo. Bà bà, bà bà đối đãi văn bối rất tốt, Lệnh Hồ Xung không phải là người không biết điều. Bây giờ bà bà đang bị trọng thương, nếu văn bối bỏ bà bà mà đi thì có đáng làm người không?

Bà bà nói:

- Nếu bây giờ ta không bị thương thì ngươi sẽ bỏ ta mà đi, có phải không?

Lệnh Hồ Xung sững sốt rồi cười nói:

- Nếu bà bà không chê văn bối là kẻ hậu sinh vô tri, muốn bầu bạn với văn bối thì Lệnh Hồ Xung này sẽ ở bên bà bà để trò chuyện cho khuây khỏa. Chỉ e văn bối tính tình thô lỗ, tự ý làm càn, không được mấy ngày thì bà bà không không thêm nói chuyện với văn bối nữa.

Bà bà hứ một tiếng. Lệnh Hồ Xung đưa tay về phía sau, đưa viên dược hoàn của Phương Sinh đại sư rồi nói:

- Vị cao tăng Thiếu Lâm này thật là tốt. Bà bà, bà bà giết bốn đệ tử môn hạ của lão nhưng lão vẫn tặng cho linh dược để bà bà trị thương, chính lão không chịu uống. Vừa rồi lão đấu với bà bà, có lẽ lão chưa xuất hết toàn lực.

Bà bà tức giận nói:

- Hừ! Lão chưa xuất hết toàn lực sao lại đánh ta đến bị thương? Mấy người này tự cho mình là danh môn chính phái, giả nhân giả nghĩa, ta chẳng coi ra cái thá gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà, bà bà lấy viên thuốc này uống đi. Sau khi vân bối uống vào quả thật thấy trong người dễ chịu một chút.

Bà bà ậm ừ nhưng không nhận lấy. Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà...

Bà bà nói:

- Bây giờ chỉ có ngươi và ta, sao cứ kêu bà bà, bà bà hoài vậy? Kêu bớt đi mấy tiếng không được sao?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dạ, kêu bớt vài tiếng có gì đâu không được? Sao bà bà không lấy viên dược hoàn này uống đi?

Bà bà nói:

- Ngươi nói linh đan của phái Thiếu Lâm trị thương rất công hiệu tức là nói thuốc trị thương mà ta cho ngươi không công hiệu. Vậy sao ngươi không lấy luôn viên còn lại của lão hòa thượng uống đi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trời ơi, vân bối nói thuốc trị thương của bà bà không công hiệu hồi nào, thật là oan ức cho người ta. Vả lại thuốc trị thương của phái Thiếu Lâm có công

hiệu nên vẫn bồi muốn bà bà uống để có chút khí lực mà lên đường.

Bà bà nói:

- Người thấy đi với ta buồn chán lắm phải không? Vậy người cứ đi một mình đi, ta không giữ nữa.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Sao bây giờ bà bà khó tính quá vậy, cứ tìm cớ trách ta hoài? Đúng rồi, bà bà bị thương không nhẹ, người khó chịu nên đâm ra hay cáu kỉnh, ta cũng không nên trách bà. Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền cười nói:

- Bây giờ vẫn bồi muốn đi nửa bước cũng không nổi, dù có muốn cũng đi không được. Huống chi... huống chi... hô hô...

Bà bà tức giận nói:

- Huống chi cái gì? Lại hô hô cái gì?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hô hô là hô hô, huống chi dù vẫn bồi có thể đi được vẫn không muốn đi, trừ phi phải có bà bà đi cùng với vẫn bồi.

Lệnh Hồ Xung vốn nói năng với bà bà rất cung kính lễ độ nhưng bà bà tính khí thất thường, không cần phải trái nên hẳn cũng không giữ khuôn phép nữa. Nào ngờ bà bà lại không tức giận, bỗng nhiên lặng thinh không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Lệnh Hồ Xung gọi:

- Bà bà...

Bà bà nói:

- Lại bà bà nữa! Cả đời người chưa được kêu qua hai tiếng bà bà phải không? Kêu hoài không thấy chán ư?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Từ nay về sau vẫn bối không kêu bà bà là bà bà nữa, vậy vẫn bối phải kêu bà bà bằng gì?

Bà bà lặng yên, một lúc sau mới nói:

- Bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây, cần gì phải kêu? Người mở miệng ra dĩ nhiên là để nói với ta, chẳng lẽ còn nói với ai nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Có lúc vẫn bối thích tự nói một mình, bà bà đừng có hiểu lầm.

Bà bà hừ một tiếng rồi nói:

- Người ăn nói không đúng đắn, chẳng trách tiểu sư muội của người không thích người.

Câu nói này như nhát dao đâm vào vết thương lòng của Lệnh Hồ Xung. Chàng chua xót, bất giác tự nhủ: Tiểu sư muội không thích ta mà thích Lâm sư đệ chắc tại ta nói năng hành sự không đúng đắn chút nào. Thậm chí tiểu sư muội cũng không muốn lấy ta. Đúng rồi, Lâm sư đệ theo đúng mực thước, đúng là một chính nhân quân tử chẳng khác gì sư phụ ta. Đừng nói tiểu sư muội, nếu ta là con gái cũng sẽ thích Lâm sư đệ mà không thích tên lãng tử Lệnh Hồ Xung vô hạnh này. Ôi, Lệnh Hồ Xung hời Lệnh Hồ Xung, người uống rượu quậy phá, không giữ môn quy, thật không thuốc nào trị nổi. Ta đi kết giao với tên thái hoa đâm tặc Điền Bá Quang, ngủ trong kỹ viện thành Hành Dương, tiểu sư muội chán ghét ta là phải.

Bà bà thấy Lệnh Hồ Xung lặng thinh, liền hỏi:

- Sao? Câu nói của ta làm đau lòng người sao? Người bức mình lắm có phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đâu có bức mình. Bà bà nói đúng lắm, văn bối ăn nói không đúng đắn, hành sự cũng không đàng hoàng, chẳng trách tiểu sư muội không thích, sư phụ, sư nương cũng không ưa văn bối.

Bà bà nói:

- Người đừng buồn nữa. Sư phụ, sư nương, tiểu sư muội của người không thích người, chẳng lẽ... chẳng lẽ trên đời này không còn ai thích người sao?

Bà bà nói câu này rất dịu dàng, đầy ý an ủi vỗ về. Lệnh Hồ Xung cảm động vô cùng, ngực nóng ran, cổ họng nghẹn nghẹn. Hắn nói:

- Bà bà, bà bà đối đãi với văn bối thật tốt, dù trên đời này không còn ai thích văn bối nữa, cũng... cũng chẳng sao.

Bà bà nói:

- Cái miệng của người thật dẻo, nói năng khiến cho người ta mát da. Chẳng trách nhân vật kiêu kỳ như Ngũ độc giáo Lam Phượng Hoàng cũng không ghét ca ngợi người. Được rồi, người đi không được, ta cũng đi không được, hôm nay, đành phải nghỉ lại bên sườn núi này. Cũng không biết hôm nay có bị giết không nữa.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Hôm nay không chết, không biết ngày mai có bị chết không; ngày mai không chết, không biết ngày một có bị chết không?

Bà bà nói:

- Người nói ít đi một chút. Người từ từ bò lên, ta sẽ bò theo sau.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu bà bà không chịu uống viên dược hoàn này của lão hòa thượng, vẫn bối e rằng một bước vãn bối cũng bò không nổi.

Bà bà nói:

- Lại nói bấy bạ nữa. Ta không uống dược hoàn thì tại sao người lại bò không nổi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không bấy bạ chút nào. Bà bà không chịu uống, thì thương thế trên người không thuyên giảm, không còn tinh thần để gầy đàn thì lòng vãn bối lo lắng, sao còn có lực khí để bò đi? Đừng nói là bò đi mà ngay cả nằm cũng không còn sức mà nằm nữa.

Bà bà cười hình hích nói:

- Nằm ở đây mà cũng cần khí lực ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tất nhiên rồi. Chỗ này rất là dốc nghiêng, nếu vãn bối không còn chút khí lực thì sẽ bị lăn xuống khe suối, dù không chết nát thân thì cũng chết ngộp vì nước.

Bà bà thở dài nói:

- Người đang bị trọng thương không biết chết lúc nào mà còn hứng chí nói đùa mãi. Người như người thật hiếm có trên đời.

Lệnh Hồ Xung khẽ ném viên dược hoàn ra phía sau nói:

- Bà bà mau uống đi.

Bà bà nói:

- Hừ, những kẻ tự cho mình là danh môn chính phái đều chẳng ra gì cả. Ta uống dược hoàn của phái Thiếu Lâm làm gì cho dơ miệng.

Lệnh Hồ Xung kêu trời ơi rồi thân người nghiêng về mé trái, thuận dốc lăn lông lốc xuống phía khe suối. Bà bà giật mình kinh hãi la lên:

- Cẩn thận!

Lệnh Hồ Xung vẫn tiếp tục lăn xuống. Sườn núi này không cao nhưng rất dài, Lệnh Hồ Xung lăn một lúc đến bên bờ suối, chân tay cố sức chống đỡ mới dừng lại được.

Bà bà gọi:

- Này, này, người có sao không?

Mặt, tay của Lệnh Hồ Xung bị đá nhọn cửa rỉ đầy máu. Chàng cố nhin đau không lên tiếng. Bà bà la lên:

- Thôi được, ta uống dược hoàn thối tha của lão hòa thượng đây, người... người bò lên đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đã nói thì phải nhớ đó.

Lúc này hai người cách nhau khá xa, Lệnh Hồ Xung không đủ khí lực nên giọng nói không truyền đi xa được. Bà bà chỉ nghe loáng thoáng vài tiếng nhưng không biết hắn nói cái gì bèn hỏi:

- Người nói cái gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối... văn bối...

Lệnh Hồ Xung thở hồng hộc, nói không ra tiếng nữa.

Bà bà nói:

- Người mau lên đây, ta hứa với người sẽ uống viên dược hoàn này .

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, run lấy bầy, muốn bò lên dốc nhưng thế lần xuống thì dễ mà bò lên thì khó như lên trời. Hắn chỉ đi được hai bước thì chân đã nhũn ra, nghiêng một cái liền ngã vào khe suối.

Bà bà đứng trên cao thấy Lệnh Hồ Xung bị ngã xuống khe suối thì lo lắng. Bà liền thuận đà lăn xuống sườn dốc, lăn đến bên người Lệnh Hồ Xung, giơ tay trái nắm chặt gót chân trái của chàng, thở hổn hển mấy cái rồi đưa tay phải nắm lưng Lệnh Hồ Xung kéo lên. Người chàng ướt sũng.

Lệnh Hồ Xung đã uống mấy ngụm nước suối, mặt mũi hoa cả lên. Chàng định thần lại, nhìn vào mặt nước trong suốt, thấy hai bóng người. Một cô nương nhỏ tuổi đang nằm sau lưng mình.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người, bỗng nghe cô nương ở phía sau ọe một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi

nóng hổi đầy cổ chàng, sau đó cô ta nằm phục lên lưng chàng giống như người bị tê liệt.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy da thịt mềm mại của cô gái áp vào người, lại cảm thấy trên mặt phát phơ mái tóc dài của cô ta, bất giác lòng cảm thấy băng khuâng.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại hình ảnh dưới nước, thấy một nửa gương mặt trái soan của cô gái, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi rất dài. Tuy hình ảnh không rõ nhưng hiển nhiên dung mạo của cô nương thật xinh đẹp, không quá mười bảy mười tám tuổi.

Lệnh Hồ Xung rất ngạc nhiên: Cô nương này là ai? Sao đột nhiên lại có vị cô nương này đến cứu ta?

Nhìn bóng dưới nước, Lệnh Hồ Xung cảm giác cô nương ở trên lưng mình đã ngất đi. Chàng muốn quay người lại diu cô ta dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn, ngay cả muốn nhấc một ngón tay cũng không được. Chàng tưởng mình đang trong mơ, thấy được một dung nhan diễm lệ ở khe suối trong xanh giống như đang ở tiên cảnh, lòng chỉ nghĩ: Ta đã chết rồi sao? Đã lên trời rồi sao? Qua một lúc lâu sau, nghe cô nương sau lưng nắc một tiếng rồi hỏi:

- Rốt cuộc là người dọa ta hay là... hay là người không muốn sống nữa?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe tiếng cô ta nói liền giật mình kinh hãi. Giọng nói này nghe giống y giọng nói của bà bà. Chàng sợ quá, thân người phát run, miệng lắp bắp:

- Cô... cô... cô...

Cô nương nói:

- Người nói cái gì? Ta cứ không uống viên thuốc thối
của lão hòa thượng, người thử tự tử cho ta xem.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà, thì ra bà bà là một tiểu... tiểu cô nương
xinh đẹp.

Cô nương giật mình nói:

- Sao người biết? Người... người là đồ tiểu tử không
biết giữ lời. Người đã lên nhìn ta rồi ư?

Cô cúi đầu nhìn thấy bóng của mình rọi xuống rõ
ràng dưới đáy nước đang dề lên lưng Lệnh Hồ Xung.
Cô mắc cỡ không dám ngẩng mặt lên, vội cựa quậy
tìm cách đứng dậy thì đầu gối lại mềm nhũn ra. Cô
ngã vào lòng Lệnh Hồ Xung, chống đỡ vài cái lại
muốn ngất đi nên đành nằm im.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ vô cùng, nói:

- Tại sao cô nương lại giả thành một lão bà bà để
gạt ta? Dám mạo xưng là trưởng bối, hại ta phải... hại
ta phải...

Cô nương nói:

- Hại người cái gì?

Mắt của Lệnh Hồ Xung cách má cô ta rất gần, thấy
da của cô ta trắng như tuyết, ẩn hiện sắc hồng, liền nói:

- Hại ta dọc đường cứ phải gọi cô nương một tiếng
bà bà, hai tiếng bà bà. Hừ, thật là xấu hổ. Cô nương
còn thiếu tuổi để làm muội muội của ta mà cứ muốn
đòi làm bà bà người ta! Muốn làm bà bà thì đợi đến
khoảng tám mươi tuổi hãy làm.

Cô nương cười khanh khách nói:

- Ta có nói ta là bà bà hồi nào đâu? Tại người tự gọi đó thôi. Người cứ luôn miệng gọi bà bà. Vừa rồi ta còn bực mình người, bảo người đừng gọi mà người cứ gọi, đúng không?

Lệnh Hồ Xung nghĩ câu nói này quá đúng, nhưng bị cô ta gạt lâu rồi nên chàng đã thành một tên đại ngu ngốc. Chàng âm ức nói:

- Cô nương không cho ta nhìn mặt cô nương là đã có ý gạt ta. Nếu ta và cô nương đối mặt nhau, chẳng lẽ ta còn gọi cô nương là bà bà hay sao? Ở thành Lạc Dương, cô nương đã gạt ta rồi, thông đồng với lão Lục Trúc Ông, bắt lão kêu cô nương là cô cô của lão. Lão đã già như vậy mà cô nương là cô cô của lão, vậy thì ta không gọi cô nương là bà bà sao được?

Cô gái cười nói:

- Sư phụ của Lục Trúc Ông gọi gia gia của ta là sư thúc, vậy thì Lục Trúc Ông gọi ta là gì mới phải?

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, hỏi:

- Cô nương đúng là cô cô của Lục Trúc Ông ư?

Cô gái nói:

- Tiểu tử Lục Trúc Ông này là cái thá gì mà ta phải mạo xưng là cô cô của hắn? Làm cô cô có hay ho gì đâu?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Ôi, ta thật là ngu, lẽ ra nên sớm biết như vậy.

Cô gái cười hỏi:

- Nên sớm biết cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Giọng nói của cô nương rất dễ nghe. Trên đời này làm gì có bà bà tám chục tuổi mà giọng nói lại trong trẻo êm tai như vậy?

Cô gái cười nói:

- Giọng nói của ta vừa gắt gỏng vừa ồm ồm như tiếng quạ kêu, chẳng trách người coi ta là một lão bà bà.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giọng nói của cô nương giống như tiếng quạ kêu ư? Ôi, thời thế đảo lộn rồi, tiếng quạ kêu nghe còn hay hơn cả tiếng chim hoàng oanh hát.

Cô gái nghe Lệnh Hồ Xung khen mình, mặt ửng hồng, lòng rất sung sướng. Cô cười nói:

- Được rồi, Lệnh Hồ công công, Lệnh Hồ gia gia! Người kêu ta là bà bà lâu như vậy thì ta cũng kêu người lại mấy tiếng để trả đũa; người đừng xấu hổ cũng đừng tức giận.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cô nương là bà bà, ta là công công, hai công công bà bà chúng ta há không phải là...

Lệnh Hồ Xung tính vốn lạnh lợi, suốt chút nữa buột miệng nói ra "Há không phải là một đôi" nhưng chợt thấy cô gái chau mày, vẻ mặt tức giận, liền nín lại.

Cô gái tức giận hỏi:

- Người nói bậy bạ gì đó?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta nói hai chúng ta mà làm công công bà bà há không phải là... há không phải là những bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm ư?

Cô gái biết rõ Lệnh Hồ Xung cố ý nói trở nên cũng không tiện phản bác, chỉ e càng nói càng khó nghe. Cô tựa vào lòng Lệnh Hồ Xung, nghe hơi thở của chàng thì lòng rất xao xuyến, muốn gắng gượng đứng dậy nhưng không còn chút khí lực. Mặt đỏ lên, cô nói:

- Này, người đẩy ta ra coi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đẩy cô nương ra để làm gì?

Cô gái nói:

- Chúng ta như vậy... như vậy... còn ra cái thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Công công với bà bà thì phải như vậy thôi.

Cô gái hứ một tiếng rồi gần giọng nói:

- Người còn nói vớ vẩn nữa thì ta giết người đó.

Lệnh Hồ Xung run lên, nghĩ lại chuyện cô ta đã bức bách mấy chục tên đại hán tự đâm mù mắt rồi bị đày ra đảo Bàn Long ở Đông Hải nên không dám nói cười với cô nữa. Chàng nghĩ: Cô ta nhỏ tuổi mà vừa cất tay đã giết ngay bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm. Võ công cô ta cao cường, hành sự lại độc ác vô cùng, thật khiến cho người ta khó có thể tin đó là những hành động của một cô nương yêu kiều diễm lệ.

Cô gái thấy Lệnh Hồ Xung lặng thinh, hỏi:

- Người lại giận nữa phải không? Đường đường là nam tử hán, sao khí độ lại nhỏ nhen như vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không phải ta giận, mà ta đang sợ, sợ bị cô nương giết.

Cô gái cười nói:

- Từ nay về sau, người ăn nói cho ra quy củ một chút thì ai muốn giết người làm gì.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Cái tánh của ta vốn không theo quy củ nào hết, nếu đúng như vậy thì xem ra số trời đã định ta phải chết về tay cô nương rồi.

Cô gái cười nói:

- Người đã từng gọi ta là bà bà, đối với ta rất cung kính, tỏ ra rất ngoan ngoãn. Từ nay về sau cứ như vậy mà làm.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không được! Ta đã biết bà bà là một tiểu cô nương thì không thể xem cô nương là bà bà được.

Cô gái nói:

- Người... người...

Cô nói hai tiếng "người" thì bỗng nhiên mặt ửng hồng, không biết lòng đang nghĩ gì, liền lặng im không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống, thấy cô ta càng thẹn thùng lại càng xinh đẹp, không cầm lòng được nữa, liền hôn lên má cô một cái. Cô gái giật mình,

bổng phát sinh một luồng lực khí. Cô ta xoay lại, bóp một tiếng, tát một cái mạnh vào má Lệnh Hồ Xung. Tiếp theo, cô nhảy vọt lên. Nhưng lực nhảy của cô rất yếu, thân đang ở khoảng không thì lực đạo đã kiệt liền rớt xuống, lại rơi vào lòng Lệnh Hồ Xung, toàn thân mềm nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Cô sợ Lệnh Hồ Xung nổi cơn phóng dăng lá lơi nên cô rất nóng lòng, bèn nói:

- Nếu người... người còn vô lễ, thì ta giết... giết người lập tức.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cô nương giết ta cũng vậy mà không giết ta cũng vậy, dù sao thì mạng sống của ta không còn bao lâu nữa. Ta cứ muốn vô lễ với cô nương nữa thì sao?

Cô gái vô cùng sốt ruột nói:

- Ta... ta... ta...

Nhưng cô không sao nói được.

Lệnh Hồ Xung dùng hết sức, nhẹ nhẹ đỡ vai cô lên, rồi tự mình nghiêng người lăn qua một bên, cười nói:

- Cô nương làm sao?

Lệnh Hồ Xung nói xong liền ho lên sù sụ, vừa ho vừa thổ ra mấy ngụm máu. Nhất thời chàng nổi cơn tình ái, lỗ hân cô gái liền hồi hận vô cùng. Sau khi bị cô đánh cho một chưởng, chàng càng biết mình không phải, tuy miệng lưỡi cứng rắn, nhưng không dám cùng với cô ta gởi tựa vai kẻ nữa.

Hồi 72

Nuôi hào kiệt, thánh cô bắt ếch

Cô gái thấy Lệnh Hồ Xung tự lặn ra xa, không như sự suy đoán của cô, lại thấy chàng bị thổ huyết thì lòng ngấm ngấm hồi hận, nhưng ngoài mặt e thẹn, khó mở miệng nói câu xin lỗi. Cô chỉ dè dàng hỏi:

- Người... ngực của người đau lắm phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngực không đau, nhưng chỗ khác đau dữ dội hơn.

Cô gái nói:

- Đau ở đâu?

Giọng nói của cô rất đổi quan hoài. Lệnh Hồ Xung xoa vào má vừa bị cô tát, nói:

- Đau ở đây.

Cô gái mỉm cười nói:

- Người muốn ta xin lỗi chứ gì? Thì ta xin lỗi người vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không tốt. Bà bà, xin bà bà đừng trách.

Cô gái nghe Lệnh Hồ Xung lại mở miệng gọi mình là bà bà, nhin không được, liền cười lên khanh khách.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Viên được hoàn thối tha của lão hòa thượng đâu rồi? Cô nương vẫn chưa uống phải không?

Cô gái đáp:

- Ta chưa kịp lượm lên.

Cô nói rồi đưa tay chỉ lên sườn núi, nói:

- Còn ở trên đó.

Cô ngừng một lúc rồi nói:

- Ta nghe lời người, chút nữa sẽ lên lấy uống dù nó có thối tha hay không.

Hai người nằm trên sườn núi. Nếu là lúc bình thường thì chỉ vọt mình lên là được, nhưng bây giờ hai người kiệt sức nên sườn núi giống như hàng ngàn ngọn núi hiểm trở cao ngất trời. Hai người ngẩng lên nhìn sườn núi rồi cúi xuống nhìn nhau buông tiếng thở dài.

Cô nương nói:

- Ta tính tọa một lúc, người không được quấy rầy ta.

Lệnh Hồ Xung thấy cô ta ngồi tựa vào bờ suối, hai mắt nhắm lại; ngón tay cái, ngón trỏ, ngón giữa của

tay phải cùng nắm pháp quyết, rồi định lại không nhúc nhích nữa. Chàng nghĩ thầm: Phương pháp tĩnh tọa của cô ta cũng khác với mọi người, không ngồi xếp bằng.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn định tâm lại nghỉ ngơi một lúc, nhưng khí tức nhộn nhạo, không sao yên tĩnh được. Bỗng nghe mấy tiếng ếch kêu, một con ếch vừa to vừa mập từ dưới khe suối nhảy lên. Lệnh Hồ Xung vui mừng, lòng nghĩ mình lẩn lộn cả nửa ngày, bụng đã đói lắm rồi, bây giờ thức ăn ngon đưa đến bên miệng, thật là may mắn. Chàng đưa tay chụp con ếch, nào ngờ cánh tay mềm nhũn không còn khí lực, chụp một cái lại hụt. Con ếch kêu lên một tiếng rồi nhảy đi, lại kêu thêm vài tiếng nữa dường như vô cùng đắc ý, muốn trêu đùa Lệnh Hồ Xung vô dụng. Lệnh Hồ Xung thở dài. Khe suối rất nhiều ếch, lại có thêm hai con nhảy lên, chàng vẫn không sao bắt được. Bỗng một bàn tay xinh xắn trắng trẻo thò ra từ sau lưng chàng nhẹ nhàng bắt được một con ếch. Cô gái tĩnh tọa một lúc thì đã có thể hành động lại được, tuy vẫn còn mỏi mệt nhưng bắt ếch thì thật dễ dàng. Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Tuyệt quá, chúng ta có một bữa thịt ếch ăn rồi.

Cô gái mỉm cười, đưa tay ra thì bắt được một con, chỉ trong khoảnh khắc đã bắt được hơn hai chục con. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đủ rồi. Xin cô nương đi lượm một ít củi khô để nhóm lửa, còn ta lột da moi ruột mấy con ếch này.

Cô gái nghe lời đi lượm củi khô. Lệnh Hồ Xung rút kiếm chặt đầu làm thịt ếch.

Cô nương nói:

- Cổ nhân nói: "Giết gà mà phải dùng đến dao mổ trâu". Ngày nay, Lệnh Hồ Xung dùng Độc Cô cửu kiếm để giết ếch.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Độc Cô đại hiệp ở cửu tuyến có linh thiêng biết được truyền nhân của ngài hư hỏng như vậy, thật phải tức...

Lệnh Hồ Xung định nói đến chữ "chết" thì im miệng, lòng nghĩ: Độc Cô Cầu Bại tạ thế đã lâu, làm sao có thể nói hai chữ tức chết được?

Cô gái nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp...

Trong tay Lệnh Hồ Xung cầm con ếch đã bị chặt đầu, nói:

- Hai tiếng đại hiệp vạn lần không dám nhận. Trong thiên hạ làm gì có đại hiệp giết ếch?

Cô gái cười nói:

- Thời cổ có anh hùng giết chó, thì ngày nay sao lại không có đại hiệp giết ếch? Độc Cô cửu kiếm của người thần diệu phi thường, ngay cả lão hòa thượng phái Thiếu Lâm cũng đâu không lại người. Lão nói vị tiền bối họ Phong truyền kiếm pháp này cho người là ân nhân của lão, chuyện ấy như thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vị sư trưởng truyền kiếm pháp cho ta là một bậc tiền bối phái Hoa Sơn.

Cô gái hỏi:

- Vị tiên bối này kiếm thuật thần thông, sao trên giang hồ không nghe tên của lão?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó... cái đó... ta đã trót hứa với lão nhân gia, quyết không tiết lộ hành tung của lão nhân gia.

Cô nương nói:

- Hừ, thật hiếm thấy. Dù người có nói với ta, ta cũng không muốn nghe nữa. Người có biết ta là ai không? Lai lịch thế nào không?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Ta không biết. Ngay cả tên của cô nương là gì ta cũng không biết nữa.

Cô gái nói:

- Người giấu sự việc ấy không nói với ta, thì ta cũng không nói cho người biết ta là ai đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy ta không biết, nhưng cũng đoán được tám chín phần rồi.

Cô gái hơi biến sắc, hỏi:

- Người đoán được rồi ư? Tại sao người đoán được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ còn chưa biết, đến tối thì biết rõ ràng.

Cô gái càng kinh ngạc hỏi:

- Sao phải đợi đến tối mới biết rõ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy trời thiếu vì sao nào thì biết cô nương là vì sao đó giáng hạ xuống phàm trần. Cô nương đẹp giống như tiên trên trời, ở trần gian làm gì có người đẹp như vậy?

Mặt cô gái ửng hồng, hứ một tiếng nhưng lòng cô vô cùng sung sướng. Cô nói khẽ:

- Lại nói bảy nữa rồi.

Lúc này cô đã đốt lửa lên, những con ếch đã được làm thịt rửa sạch xâu vào một cành cây đặt trên lửa nướng. Mỡ ếch rớt xuống đồng lửa, phát ra những tiếng xèo xèo, mùi thơm ngào ngạt bốc lên. Cô gái nhìn làn khói trong đồng lửa bốc lên, khẽ nói:

- Ta tên là Doanh Doanh. Nói cho người nghe tên ta, không biết sau này người có nhớ được không?

- Doanh Doanh! Cái tên nghe hay quá. Nếu ta biết tên cô nương là Doanh Doanh thì quyết không gọi cô nương là bà bà rồi.

Doanh Doanh hỏi:

- Tại sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai chữ Doanh Doanh rõ ràng là tên của một tiểu cô nương, không phải là tên của lão bà bà.

Doanh Doanh cười nói:

- Ngày sau ta cũng sẽ thành một lão bà bà, nhưng không đổi tên, vẫn gọi là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cô nương không thể thành lão bà bà được. Cô nương đẹp như vậy, đến tám chục tuổi thì cũng vẫn còn là một tiểu cô nương đẹp tuyệt vời.

Doanh Doanh cười nói:

- Nếu vậy thì thành yêu quái sao?

Một lúc sau, Doanh Doanh nghiêm sắc mặt nói:

- Ta đem tên mình nói cho người nghe, người không được tùy tiện gọi lung tung.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Không được là không được, vì ta không thích.

Lệnh Hồ Xung lè lưỡi nói:

- Cái này không cho, cái kia thì cấm, sau này ai làm...

Lệnh Hồ Xung nói đến đây, thấy nét mặt Doanh Doanh sa sầm thì vội im ngay. Doanh Doanh hứ một tiếng. Lệnh Hồ Xung nói:

- Vì sao cô nương lại tức giận? Ta nói sau này ai làm đồ đệ của cô nương, thì phải chịu khổ sở trăm bề.

Lệnh Hồ Xung muốn nói là “chồng” nhưng thấy tình thế không ổn vội đổi thành “đồ đệ”. Doanh Doanh biết tổng ý đó, nên nói:

- Người đã không đứng đắn lại không thành thực, nói ba câu thì đã có hai câu tào lao. Ta... ta không muốn cưỡng ép cái gì cả, ai thích nghe ta nói thì nghe còn không thích nghe thì mặc ai.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta thích nghe cô nương nói chuyện mà.

Trong câu này của Lệnh Hồ Xung hàm chứa ba phần trêu ghẹo. Doanh Doanh chau mày giống như sắp nổi giận nhưng lập tức mặt cô đỏ lên, liền quay mặt đi.

Lúc này, cả hai không ai lên tiếng. Bỗng người thấy mùi khét, Doanh Doanh la lên hai tiếng “trời ơi”. Thì ra nguyên xâu ếch trong tay cô bị cháy. Cô tức giận nói:

- Tại người mà ra cả.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cô nương nên nói là vì cô tức giận ta mới nướng mấy con ếch cháy đen như vậy.

Lệnh Hồ Xung giành lấy một con ếch cháy, xé cái đuôi bỏ vào miệng nhai ngon lành rồi luôn miệng khen:

- Ngon quá, ngon quá! Hỏa hầu thế này mới đến nơi đến chốn, trong vị ngọt có vị đắng, thật là khổ tận cam lai, trên đời này không có món nào ngon như vậy.

Doanh Doanh nghe hán tán một hồi, phải bật cười khanh khách. Cô cũng cầm ếch xé thịt ăn.

Lệnh Hồ Xung giành ăn mấy con ếch cháy nhất, còn những con không bị cháy mấy thì dành cho Doanh Doanh. Hai người ăn xong xâu ếch, mặt trời ấm áp chiếu vào người, cả hai quá mệt, không biết nhắm mắt ngủ đi tự bao giờ.

Hai người cả đêm qua không ngủ, lại bị thương nên ngủ rất say. Trong giấc mơ, Lệnh Hồ Xung thấy mình và Nhạc Linh San cùng luyện kiếm trong thác

nước, bỗng có thêm một người là Lâm Bình Chi, chàng và Lâm Bình Chi cùng đấu kiếm, nhưng tay không có chút lực khí, muốn liều mạng sử Độc Cô cửu kiếm, lại không nghĩ ra chiêu nào. Lâm Bình Chi phóng kiếm đâm vào ngực, bụng, đầu, vai của chàng trong khi Nhạc Linh San đứng cười ha hả. Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, la lên:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội...

Lệnh Hồ Xung kêu mấy tiếng liền giật mình tỉnh dậy, nghe giọng nói dịu dàng:

- Người nằm mơ thấy tiểu sư muội ư? Cô ta đối với người như thế nào?

Lệnh Hồ Xung chưa xốt nói:

- Có người muốn giết ta mà tiểu sư muội bỏ mặc, còn... còn cười nữa.

Doanh Doanh thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Trán người đỏ mồ hôi ướt đầm kìa.

Lệnh Hồ Xung đưa tay áo lên lau. Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi tới khiến chàng run lên. Chàng nhìn thấy bầu trời đầy sao, đã giữa đêm rồi.

Thần trí Lệnh Hồ Xung tỉnh táo, liền toan mở miệng nói, bỗng nhiên Doanh Doanh đưa tay bịt miệng chàng lại, nói khẽ:

- Có người đến.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần lắng nghe, quả nhiên có tiếng bước chân của ba người từ xa vọng lại.

Qua một lúc sau, nghe một người nói:

- Ở đây còn hai cái xác nữa.

Lệnh Hồ Xung nhận ra giọng nói của Tổ Thiên Thu. Một người khác nói:

- Ô, đây là một hòa thượng của phái Thiếu Lâm.

Đó chính là Lão Đầu Tử. Lão phát hiện thi thể của Giác Nguyệt.

Doanh Doanh từ từ rút tay về, nghe Kế Vô Thi nói:

- Ba người này đều là đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm, sao đều chết ở đây? Ô, người này là Tân Quốc Lương, cao thủ phái Thiếu Lâm.

Tổ Thiên Thu nói:

- Ai mà lợi hại ghê gớm, giết một lúc cả bốn tên cao thủ phái Thiếu Lâm!

Lão Đầu Tử áp úng hỏi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ là nhân vật trên Hắc Mộc Nhai? Không chừng chính là Đông Phương giáo chủ?

Kế Vô Thi nói:

- Xem ra cũng có thể lắm. Chúng ta mau đem bốn cái xác này chôn đi để khỏi bị người phái Thiếu Lâm phát hiện.

Tổ Thiên Thu nói:

- Nếu đúng là nhân vật của Hắc Mộc Nhai hạ thủ thì bọn họ cũng không sợ phái Thiếu Lâm biết, không chừng người giết còn cố ý để thi thể lại đây nhằm thị uy với phái Thiếu Lâm.

Kế Vô Thi nói:

- Nếu muốn thị uy thì họ đã không để xác ở nơi hoang dã này. Bọn ta không tình cờ qua đây thì mấy cái xác này cũng sẽ bị chim thú ăn hết, chưa chắc bị người khác phát hiện. Nếu Nhật Nguyệt thần giáo muốn thị uy, thì đã bêu đầu ở thị trấn đông người, để rõ là đệ tử phái Thiếu Lâm, mới khiến cho phái Thiếu Lâm mất mặt.

Tổ Thiên Thu nói:

- Đúng vậy, có lẽ sau khi giết bốn người, nhân vật Hắc Mộc Nhai tiếp tục truy kích địch nên chưa kịp chôn mấy cái xác.

Lại nghe tiếng cả ba người dùng binh khí đào đất để chôn bốn cái xác. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Ba người này và Hắc Mộc Nhai Đông Phương giáo chủ nhất định có quan hệ sâu sắc, nếu không thì việc gì phải phí sức như vậy.

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu ở một tiếng, nói:

- Đây là một viên dược hoàn.

Kế Vô Thi đánh hơi mấy lần, nói:

- Đây là linh dược trị thương của phái Thiếu Lâm, có công hiệu cải tử hoàn sinh, chắc ở trong túi mấy đệ tử Thiếu Lâm rơi ra.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Sao ngươi biết?

Kế Vô Thi nói:

- Nhiều năm trước, ta đã từng thấy qua chỗ lão hòa thượng Thiếu Lâm.

Tổ Thiên Thu nói:

- Nếu là linh dược trị thương thì thật tuyệt. Lão huynh, người lấy nó cho Lão Đầu Tử cô nương uống để trị bệnh cho cô.

Lão Đầu Tử nói:

- Sự sống chết của tiện nữ không quan trọng lắm, chúng ta mau đi tìm Lệnh Hồ Xung công tử đưa cho công tử uống.

Lệnh Hồ Xung cảm động vô cùng, thâm nghĩ: Đây là viên dược hoàn Doanh Doanh đánh rơi. Làm sao có thể đến gặp Lão Đầu Tử để xin lại cho cô ta uống?

Lệnh Hồ Xung quay đầu lại, dưới ánh trăng mờ ảo, thấy Doanh Doanh tủm tỉm cười làm ra vẻ ngây thơ lãng mạn, nụ cười làm xao xuyến lòng người. Thật không thể tin trước đây không lâu cô ta đã giết liền bốn tên cao thủ Thiếu Lâm.

Nghe tiếng lấp đất đá, ba người đã chôn xong bốn cái xác chết rồi. Lão Đầu Tử nói:

- Bây giờ có một vấn đề nan giải. Dạ miêu tử, người nghĩ giúp ta.

Kế Vô Thi hỏi:

- Vấn đề gì?

Lão Đầu Tử đáp:

- Bây giờ nhất định Lệnh Hồ công tử đang ở cùng với... với Thánh cô. Nếu ta tặng viên dược hoàn này tất dụng phải Thánh cô; Thánh cô tức giận đem ta giết đi cũng không sao, có điều như vậy sẽ mạo phạm đến Thánh cô, Thánh cô sẽ tức giận, đó mới là cái nguy lớn.

Lệnh Hồ Xung liếc nhìn Doanh Doanh, thầm nghĩ: Thì ra bọn họ gọi cô nương này là Thánh cô, lại đối với cô nương sợ hãi đến vậy. Tại sao cô ta nhất cử nhất động đều phải giết người?

Kê Vô Thi nói:

- Hôm nay trên đường đi, chúng ta gặp ba tên mù mắt, có thể khiến họ làm việc này được. Sáng sớm mai chúng ta đuổi theo, bắt bọn họ đem viên được hoàn này đưa cho Lệnh Hồ công tử. Bọn họ mù cả rồi, dù có biết Thánh cô và Lệnh Hồ công tử cùng đi với nhau cũng không bị mang họa sát thân.

Tổ Thiên Thu nói:

- Ta thấy hơi nghi ngờ, sợ dĩ ba người này tự khoét mắt chắc là vì đã thấy Thánh cô và Lệnh Hồ Xung đi cùng nhau.

Lão Đầu Tử vỗ đùi nói:

- Đúng vậy, nếu không như vậy thì sao ba người họ bỗng dưng lại tự đâm mù mắt mình? Còn bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm này chỉ e cũng gặp vận xui, trong lúc vô tình chạm phải Thánh cô và Lệnh Hồ công tử.

Cả ba người lặng thinh hồi lâu. Lệnh Hồ Xung càng lúc càng thấy hoài nghi. Bỗng nghe Tổ Thiên Thu thở dài nói:

- Chỉ mong sao thương thế của Lệnh Hồ công tử mau lành để Thánh cô và Lệnh Hồ công tử sớm thành thần tiên quyến thuộc. Hai người họ ngày nào mà chưa thành thân thì trên giang hồ khó được bình an.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, trộm nhìn Doanh Doanh.

Hồi 73

Người suốt đời phải ở bên ta

Trong bóng đêm mờ ảo, thấp thoáng mặt cô ửng hồng, nhưng ánh mắt lộ vẻ tức giận. Lệnh Hồ Xung sợ cô ta nhảy ra hạ sát bọn Lão Đầu Tử ba người, liền đưa tay phải nhẹ nhẹ nắm chặt tay trái cô. Hắn cảm thấy toàn thân cô phát run lên, không biết vì e thẹn hay vì tức giận.

Tổ Thiên Thu nói:

- Chúng ta tụ tập trên Ngũ Bá Cương khiến Thánh cô tức giận đùng đùng. Kỳ thực nam nữ yêu nhau là chuyện thường tình. Lệnh Hồ công tử là một hào kiệt phong lưu anh tuấn, Thánh cô là cô nương mỹ miều, quả thật xứng đôi. Sao Thánh cô là nhân vật phi thường như vậy mà lại học cái thói thẹn thùng e lệ của thiếu nữ thế tục? Rõ ràng lòng Thánh cô rất yêu Lệnh Hồ công tử nhưng không muốn cho ai để cập đến, càng không để lộ cho ai thấy được. Đây không phải... không phải là điều phi lý sao?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra là vậy. Không biết lời họ nói có đúng không? Bỗng Lệnh Hồ Xung cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn của Doanh Doanh tựa quây muốn tuột khỏi tay mình. Chàng vội dùng sức nắm chặt lại, sợ cô ta nổi giận thì sẽ giết ngay bọn Tổ Thiên Thu.

Kế Vô Thi nói:

- Tuy Thánh cô là nhân vật hàng đầu trên Hắc Mộc Nhai, Đông Phương giáo chủ trước nay cũng chưa bao giờ làm cô phật lòng nhưng cô vẫn là một cô nương nhỏ tuổi. Trên đời này những cô nương nhỏ tuổi lần đầu yêu một nam tử thì dù lòng có yêu đến đâu ngoài mặt vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt. Lần này chúng ta ton hót nịnh bợ Lệnh Hồ công tử tuy có hảo ý nhưng đã khiến cho Thánh cô tức giận. Chỉ trách chúng ta đều là hán tử thô lỗ, không hiểu tâm sự của nữ nhi. Tụ họp trên Ngũ Bá Cương cũng có chừng mười người phụ nữ, cứ theo tính cách của bọn họ thì chẳng khác gì bọn nam tử hán. Quần hào tụ hội trên Ngũ Bá Cương ton hót khiến Thánh cô tức giận. Chuyện này nếu đồn ra ngoài thì bọn chó má trong danh môn chính phái sẽ cười đến rách cả răng mất.

Lão Đầu Tử lớn tiếng nói:

- Thánh cô đã có ơn với chúng ta nên huynh đệ chúng ta phải cảm ơn báo đức, chỉ mong có thể trị khỏi bệnh cho ý trung nhân của Thánh cô. Bậc đại trượng phu ân oán phân minh, có ân báo ân có thù báo thù, có gì sai đâu? Tên rắm chó nào dám cười nhạo bọn ta thì lão tử sẽ rút gân, lột da hắn.

Lúc này Lệnh Hồ Xung mới hiểu rõ. Trên đường đi, quần hào nịnh nọt hắn như vậy đều là vì Thánh cô

Doanh Doanh này. Còn chuyện bỗng nhiên quần hào trên Ngũ Bá Cương chạy tháo thân cũng là vì Thánh cô không muốn người ngoài đoán biết tâm sự của cô ta rồi đem đồn đại trên chốn giang hồ khiến cô ta tức giận. Lệnh Hồ Xung lại chuyển đổi ý nghĩ: Thánh cô là một cô nương nhỏ tuổi mà có thể khiến cho bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều lấy lòng ta, dĩ nhiên là một nhân vật có địa vị kinh thiên động địa trong Ma giáo. Nghe Kế Vô Thi nói ngay cả Đông Phương Bất Bại có hiệu xưng là Đệ nhất võ công thiên hạ mà cũng chưa bao giờ làm phật ý cô ta. Lệnh Hồ Xung ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm, chưa hề quen cô ta, chẳng qua chỉ qua tiếng đàn cách một bức rèm trúc trong ngõ hẻm ở Lạc Dương, không thể nói có chút tình ý gì. Có phải vì Lục Trúc Ông hiểu nhầm ý cô ta mà truyền ra ngoài khiến cho Thánh cô tức giận ghê gớm như vậy?

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão Đầu Tử nói không sai. Thánh cô có đại ân đại đức với chúng ta, chỉ mong mỗi nhân duyên này trọn vẹn để Thánh cô hạnh phúc suốt đời, dù chúng ta có tan xương nát thịt, có chết cũng không hối tiếc. Vụ trên Ngũ Bá Cương bị lộ tẩy cũng có sao đâu? Có điều... có điều Lệnh Hồ công tử là đồ đệ phái Hoa Sơn lại ở vào tình thế không đội trời chung với Hắc Mộc Nhai, muốn kết thành mối lương duyên mỹ mãn này, ta e sẽ gặp nhiều trở ngại.

Kế Vô Thi nói:

- Ta có một kế này. Tại sao chúng ta không bắt Nhạc Bất Quần, cưỡng hôn nhân phái Hoa Sơn rồi uy hiếp, ra lệnh cho lão phải chủ trì cuộc hôn nhân này?

Tổ Thiên Thu và Lão Đầu Tử cùng nói:

- Kế này của Dạ miêu tử thật tuyệt! Việc không nên chậm, chúng ta lên đường đi bắt Nhạc Bất Quần ngay.

Kế Vô Thi nói:

- Có điều Nhạc tiên sinh là chương môn của một phái, nội công kiếm pháp rất cao. Chúng ta động thủ với lão, một là khó thắng nổi, hai là dù bắt được lão, lão thà chết chứ không khuất phục thì làm sao?

Lão Đầu Tử nói:

- Vậy thì chúng ta đành phải bắt vợ và con gái của lão để uy hiếp.

Tổ Thiên Thu nói:

- Đúng vậy! Nhưng chuyện này phải làm thật bí mật, không thể để cho người ngoài biết kéo phái Hoa Sơn bị mất mặt. Nếu Lệnh Hồ công tử biết chúng ta đắc tội với sư phụ của công tử thì nhất định công tử sẽ rất đau lòng.

Ba người bàn kế hoạch làm thế nào để bắt Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San. Doanh Doanh đột nhiên lớn tiếng nói:

- Này, ba tên to gan dám làm càn, mau rút ngay để bốn cô nương khỏi phải nổi giận!

Lệnh Hồ Xung bỗng nghe cô ta lên tiếng thì sợ giật bắn người. Hắn liền thò tay nắm chặt tay cô ta. Bọn Kế Vô Thi vô cùng kinh hãi. Lão Đầu Tử nói:

- Dạ... dạ... tiểu nhân... tiểu nhân... tiểu nhân...

Lão nói liên tục ba tiếng "tiểu nhân" rồi kinh hoảng quá độ, không nói tiếp được nữa. Kế Vô Thi nói:

- Dạ, dạ! Bọn tiểu nhân ăn nói bậy bạ, Thánh cô đừng tin thật. Sáng mai bọn tiểu nhân xin đi Tây Vực, không bao giờ quay về Trung Nguyên nữa.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Lại có thêm ba người xung phong tự đi đây.

Doanh Doanh đứng dậy nói:

- Ai bảo các người đi Tây Vực? Ta có một chuyện yêu cầu ba người làm cho ta.

Bọn Kế Vô Thi vui mừng, đồng thanh nói:

- Xin Thánh cô dạy bảo, bọn tiểu nhân phải tận tâm tận lực.

Doanh Doanh nói:

- Ta muốn giết một người, nhất thời chưa tìm được hắn. Các người truyền lệnh xuống giúp ta: vị bằng hữu nào trên giang hồ giết được người này thì ta sẽ trọng thưởng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Không ai dám nói đến chuyện được Thánh cô trọng thưởng. Thánh cô muốn giết người nào, ba huynh đệ tiểu nhân dù phải truy đuổi đến tận chân trời góc biển cũng phải giết cho bằng được hắn. Nhưng không biết tên tặc tử này là ai mà dám cả gan đắc tội với Thánh cô?

Doanh Doanh nói:

- Các người chỉ có ba người làm sao nghe rộng trông xa được, phải lập tức truyền ngôn ra mới được.

Ba người cùng đáp:

- Dạ, dạ!

Doanh Doanh nói:

- Các người đi đi!

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Dạ, xin hỏi Thánh cô muốn giết tên ác tặc to gan nào?

Doanh Doanh hừ một tiếng, nói:

- Người này họ Lệnh Hồ, tên Xung, là đệ tử phái Hoa Sơn.

Cô vừa nói vậy thì cả bốn người Lệnh Hồ Xung, Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu đều giật mình kinh hãi, không ai dám lên tiếng.

Qua một lúc, Lão Đầu Tử mới ấp úng:

- Chuyện này... chuyện này...

Doanh Doanh gằn giọng nói:

- Chuyện này sao? Các người sợ Ngũ Nhạc kiếm phái nên không dám động đến đệ tử phái Hoa Sơn phải không?

Kế Vô Thi nói:

- Đã làm việc cho Thánh cô, đừng nói Ngũ Nhạc kiếm phái mà ngay cả Ngọc Hoàng đại đế, Diêm La lão tử cũng phải ra tay. Bốn tiểu nhân sẽ tìm cách đi bắt Lệnh Hồ... Lệnh Hồ Xung giao cho Thánh cô xử lý. Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu, chúng ta đi thôi.

Lão Đầu Tử nghĩ bụng: Chắc Lệnh Hồ công tử đã làm gì đắc tội với Thánh cô. Người trẻ tuổi càng thương yêu nhau thì càng dễ giận nhau. Năm xưa, ta và má má của Bất Tử thân mật mặn nồng nhưng đâu có ngày nào

không cãi vã, đánh nhau? Ôi, Bất Tử hài nhi đã mang bệnh từ trong bụng mẹ, đâu phải vì lúc má má mang thai hài nhi mình đã đánh một chưởng mạnh vào bụng má má Bất Tử, làm tổn thương thai nhi? Dù sao cũng phải đi mời Lệnh Hồ công tử về để Thánh cô tự đối phó với công tử.

Lão đang nghĩ ngợi miên man, nào ngờ Doanh Doanh tức giận nói:

- Ai bảo các người đi bắt hán? Nếu Lệnh Hồ Xung còn sống trên đời này ngày nào thì ngày ấy thanh danh trong sạch của ta còn bị tổn thương. Giết hán sớm chừng nào thì ta hả dạ sớm chừng đó.

Tổ Thiên Thu áp ứng nói:

- Thánh cô...

Doanh Doanh nói:

- Được, các người có giao tình với Lệnh Hồ Xung, không muốn thay ta làm chuyện này cũng không sao. Ta sẽ sai người khác truyền tin cũng được.

Ba người nghe cô nói vậy tưởng thật, liền cùng cúi người nói:

- Xin tuân lệnh của Thánh cô!

Lão Đầu Tử lại nghĩ: Lệnh Hồ công tử là một người nhân nghĩa, hôm nay Lão Đầu Tử phụng mệnh Thánh cô, không thể không đi giết công tử. Sau khi giết công tử rồi, Lão Đầu Tử sẽ tự tử theo công tử.

Lão lấy từ trong túi ra viên linh dược trị thương để xuống đất. Ba người quay lưng đi xa dần.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh, thấy cô ta cúi đầu trầm tư, thầm nghĩ: Cô ta vì muốn bảo toàn thanh danh của mình mà ra lệnh giết ta. Muốn giết ta thì đâu có khó gì?

Hắn liền nói:

- Cô nương muốn giết ta thì tự động thủ được rồi, hà tất phải làm nhọc sức người khác.

Lệnh Hồ Xung từ từ rút trường kiếm ra, xoay chuôi lại đưa cho Doanh Doanh. Doanh Doanh nhận trường kiếm, rồi khẽ nghiêng đầu nhìn Lệnh Hồ Xung chằm chằm. Lệnh Hồ Xung cười ha hả, ưỡn ngực ra. Doanh Doanh nói:

- Người sắp chết đến nơi rồi còn cười gì nữa?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chính vì sắp chết cho nên phải cười cho đã.

Doanh Doanh nhắc trường kiếm lên, co tay lại, làm thế toan chém xuống. Bỗng cô quay người đi, dùng sức liệng trường kiếm ra xa. Trong đêm tối, trường kiếm lóe sáng thành một đường. Choang một tiếng, trường kiếm đã văng xa rồi.

Doanh Doanh dậm chân nói:

- Chỉ tại ngươi mà ra cả, khiến cho trên giang hồ bao nhiêu người đều cười nhạo ta. Chúng cho là cả đời ta... cả đời ta không ai thềm ưa, nên ta phải tìm trăm phương ngàn kế cầu cạnh người. Người... người có gì hay ho đâu mà khiến ta từ nay về sau chẳng thể nhìn mặt ai nữa?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả. Doanh Doanh tức giận nói:

- Người còn cười ta ư? Còn cười ư?

Bỗng cô khóc òa lên khiến Lệnh Hồ Xung luống cuống. Tình cảm dâng trào, chàng liền hiểu ra: Thánh vị của cô ta trên giang hồ rất được tôn kính, biết bao anh hùng hào kiệt đều rất kính sợ cô ta, tất nhiên cô ta rất kiêu ngạo. Mà cô ta lại là một thiếu nữ, tính vốn bên lên, bỗng nhiên ai ai cũng nói cô yêu ta nên khó tránh khỏi khiến cho cô không vui. Cô ta bảo bọn Lão Đầu Tử truyền tin như vậy, chưa chắc là muốn giết ta thật, chẳng qua là để cải chính mà thôi. Cô ta đã nói như vậy tất nhiên không ai nghi ngờ mình đang ở cùng với cô ta nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nhỏ nhẹ nói:

- Đúng là ta không tốt, làm tổn thương đến thanh danh của cô nương. Bây giờ ta xin cáo từ.

Doanh Doanh đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi:

- Người tính đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đi bước nào biết bước đó, đến đâu cũng được.

Doanh Doanh nói:

- Người đã hứa hộ tống ta, sao bây giờ bỏ đi một mình?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Ta không biết trời cao đất dày nên hứa những lời vô vị như vậy khiến cô nương cười cho. Võ công của cô nương cao cường đâu cần người bảo hộ? Một trăm tên Lệnh Hồ Xung cũng không bằng một cô nương.

Lệnh Hồ Xung nói xong liền quay người bỏ đi.

Doanh Doanh vội nói:

- Người đừng đi!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao?

Doanh Doanh nói:

- Bọn Tổ Thiên Thu đã truyền lời ra ngoài, trong vòng mấy ngày thì giang hồ không ai không biết, lúc đó ai cũng muốn giết người, tiền đồ của người đầy chông gai, đừng nói người đang bị trọng thương, dù người đang lành mạnh cũng khó thoát khỏi họa sát thân.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt nói:

- Lệnh Hồ Xung này có chết vì lời nói của cô nương cũng không sao.

Lệnh Hồ Xung nói xong, lượm trường kiếm tra vào vỏ, tự biết mình không có sức để leo nên thuận theo khe suối mà đi. Doanh Doanh thấy Hồ Xung đi càng lúc càng xa liền chạy theo gọi:

- Này, người đừng đi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung ở cùng với cô nương chỉ có làm phiền cô thôi, thà tự bỏ đi còn hơn.

Doanh Doanh nói:

- Người... người...

Cô cắn môi, lòng rất bồn chồn. Thấy Lệnh Hồ Xung vẫn không chịu dừng, cô liền chạy thêm mấy bước nói:

- Lệnh Hồ Xung, người định ép ta phải tự miệng
ói ra mới vừa lòng phải không?

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Nói cái gì? Ta không hiểu.

Doanh Doanh lại cắn môi rồi nói:

- Ta bảo bọn Tổ Thiên Thu truyền tin là muốn giữ
người... muốn người mãi mãi ở bên ta, không xa rời ta
một bước.

Sau khi cô nói câu này, người phát run lên, đứng
không vững nữa. Lệnh Hồ Xung vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương... cô nương muốn ta làm bạn ư?

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy! Sau khi bọn Tổ Thiên Thu truyền tin ra,
người chỉ có bầu bạn bên cạnh ta mới có thể bảo toàn
tánh mạng. Không ngờ người là một tiểu tử không màng
sự sống chết, vậy thì... vậy thì ta đã hại người rồi.

Lệnh Hồ Xung cảm động thầm nghĩ: Thì ra cô
nương này thật sự yêu ta, nhưng trước mặt mấy tên
hán tử, cô ta thà chết chứ không chịu nhận đã yêu ta.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền quay người đi đến
trước mặt cô, đưa tay nắm chặt hai bàn tay, cảm thấy
hai lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi lạnh ngắt. Chàng
nói khẽ:

- Sao cô nương lại khổ não như vậy?

Doanh Doanh nói:

- Ta sợ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sợ cái gì?

Doanh Doanh đáp:

- Ta sợ người là một tiểu tử ngu ngốc không nghe lời ta, muốn dẫn thân vào chốn giang hồ nguy hiểm, chỉ e không đến ngày mai thì bị chết dưới tay những kẻ thối tha không đáng giá một đồng xu.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Những người đó đều là những hán tử đầy nhiệt huyết, họ đối với cô nương rất tốt mà tại sao cô lại khinh rẻ họ như vậy?

Doanh Doanh nói:

- Bọn chúng cười giễu ta ở sau lưng vì ta muốn giết người, chúng không phải là thứ hán tử thối tha đáng chết sao?

Lệnh Hồ Xung không nhịn được, bật cười nói:

- Cô nương bảo bọn họ giết ta, giờ tại sao lại trách bọn họ? Vả lại họ cũng không dám cười sau lưng cô nương đâu. Cô nương nghe Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu bàn luận về cô nương, nói năng rất kính cẩn, đâu có chút gì dám giễu cợt cô nương đâu?

Doanh Doanh nói:

- Bọn chúng không cười ngoài miệng nhưng cười trong bụng.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy khó mà nói lý cũng khó mà cãi được, đành nói:

- Được, cô nương không cho ta đi thì ta ở đây bầu bạn với cô nương cũng được. Ôi, bị người ta chém

thành mười bảy mười tám mảnh chắc cũng chẳng hứng thú gì.

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung đồng ý không đi, mừng rỡ như nở hoa trong lòng, nói:

- Cái gì chẳng hứng thú? Làm như bị cực hình vậy.

Lúc nói câu này, mặt cô nghiêng lại. Dưới ánh trăng sao mờ ảo, gương mặt trắng như tuyết của cô dường như phát ra một luồng sáng êm dịu.

Lòng Lệnh Hồ Xung xao xuyến thâm nghĩ: Kỳ thực cô nàng này còn đẹp hơn tiểu sư muội nhiều, lại đối đãi với ta tốt như vậy. Nhưng... nhưng... lòng ta làm sao có thể quên được tiểu sư muội?

Doanh Doanh không biết Lệnh Hồ Xung đang nghĩ đến Nhạc Linh San. Cô hỏi:

- Cây đàn ta tặng cho người đâu rồi? Mất rồi có phải không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, trên đường hết tiền xài, ta đem nó đến tiệm cầm đồ mất rồi.

Lệnh Hồ Xung vừa nói vừa lấy cái túi sau lưng xuống, đem cây đàn cầm ra. Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung gói cẩn thận, đủ thấy hân đối với vật mình tặng rất trân trọng. Lòng cô rất vui, nói:

- Một ngày người phải nói mấy câu cà rờn thì lòng mới dễ chịu phải không?

Cô nhận cây đàn, khê dạo mấy ngón, rồi tấu lên khúc Thanh tâm phổ thiện chú. Cô hỏi:

- Người học thuộc khúc này chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Còn kém xa lắm.

Lệnh Hồ Xung lắng nghe tiếng đàn ưu nhã dưới ngón tay cô, cảm thấy rất sáng khoái.

Nghe một lúc, chàng nhận ra tiếng đàn hiện nay khác lúc cô đàn ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương; nó giống như chim hót líu lo đầu cành, như tiếng suối róc rách, tiếng tình tang làm mê đắm lòng người. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Tuy cùng một khúc điệu nhưng âm tiết lại khác nhau. Thì ra khúc Thanh tâm phổ thiện chú này còn có nhiều biến hóa.

Bỗng nghe bứt một tiếng, một dây, huyền cầm bị đứt. Doanh Doanh chau mày rồi tiếp tục tấu, qua một lúc lại đứt thêm một sợi nữa. Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đàn của cô đượm ý buồn phiền. Cầm chỉ Thanh tâm phổ thiện chú kỳ thú dị thường, lúc tấu đến khúc kỳ dị thì huyền cầm bứt một tiếng, lại đứt thêm một sợi nữa.

Doanh Doanh sững sốt, đẩy cây đàn ra. Cô cúi kính nói:

- Người ngồi bên cạnh người ta quấy nhiễu thì sao mà đàn cho được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Ta ngồi yên lặng, có quấy nhiễu cô ta hồi nào đâu?

Nhưng rồi chàng liền hiểu ra: Chính cô ta tâm thần bất định mà lại đổ thừa do mình.

Lệnh Hồ Xung không muốn tranh biện với cô ta nữa. Chàng nằm trên cỏ nhắm mắt dưỡng thần, vì quá mệt mỏi nên không biết ngủ đi tự lúc nào.

Hôm sau tỉnh dậy, chàng thấy Doanh Doanh đang ngồi rửa mặt bên khe suối. Cô ta rửa mặt xong, lấy lược chải tóc. Cánh tay cô đẹp như ngọc, tóc dài chấm đất khiến lòng hấn bất giác ngẩn ngơ. Doanh Doanh quay đầu lại, thấy Lệnh Hồ Xung đang ngẩn ngơ nhìn mình, mặt cô ửng hồng, cười nói:

- Ngủ như quý, bây giờ mới thức.

Lệnh Hồ Xung ngại ngùng nói:

- Ta đi bắt ếch tiếp để xem có đủ sức không.

Doanh Doanh nói:

- Người nằm nghỉ thêm chút đi, để ta đi bắt cho.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng muốn đứng dậy, nhưng tay chân nhũn ra. Hấn cố vận chút lực thì khí huyết trong ngực lại nhộn nhạo, lòng cảm thấy phiền não, nghĩ bụng: Chết thì chết, sống thì sống, chứ cứ dờ sống dờ chết như vậy khác nào một phế nhân. Đừng nói người ta nhìn vào đã khó ưa mà chính mình cũng chán ghét.

Doanh Doanh thấy nét mặt Lệnh Hồ Xung không vui liền an ủi:

- Nội thương của người chưa chắc không trị được. Nơi đây thật yên tĩnh, không có chuyện gì rắc rối, từ từ dưỡng thương, hà tất phải sốt ruột?

Khe suối này rất yên tĩnh, từ buổi tối bọn Kế Vô Thi ba người đi qua thì hoàn toàn không có người lai vãng. Hai người đã ở đây hơn mười ngày. Nội thương của Doanh Doanh đã sớm bình phục, mỗi ngày cô đi hái quả dại, bắt ếch làm thức ăn, nhưng Lệnh Hồ Xung mỗi ngày một gầy đi. Cô ép chàng phải uống

viên được hoàn mà Phương Sinh đại sư để lại, tấu cầm khúc để ru chàng ngủ, nhưng thương thế của chàng vẫn không đỡ chút nào.

Lệnh Hồ Xung tự biết mình sắp chết, nhưng tính chàng vốn phóng khoáng, chẳng lấy vậy làm buồn, hằng ngày vẫn cười nói với Doanh Doanh.

Doanh Doanh tính vốn tự đại nhưng thấy Lệnh Hồ Xung mỗi khắc đều có thể đột ngột ngã lăn ra chết nên cô đối với hắn càng dịu dàng, chịu đựng hắn đủ điều. Gặp lúc cô không nhin nổi thì nổi nóng chút ít nhưng liền hối hận rồi xin lỗi hắn ngay.

Hôm ấy, Lệnh Hồ Xung ăn xong hai trái đào, liền cảm thấy khó chịu, nửa mê nửa tỉnh rồi thiếp đi. Trong lúc mơ màng, nghe có tiếng ai khóc nức nở. Chàng hé mắt ra thấy Doanh Doanh nằm phục bên chân mình, cô đang khóc. Lệnh Hồ Xung giật mình, toan muốn hỏi vì sao cô khóc, bỗng hiểu ra: Cô ta biết ta sắp chết nên quá đau lòng.

Lệnh Hồ Xung liền đưa tay trái nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô rồi cười gượng nói:

- Đừng khóc, đừng khóc! Ta còn sống tám chục năm nữa mà, đâu có đi Tây thiên sớm như vậy.

Doanh Doanh vừa khóc vừa nói:

- Người càng ngày càng gầy nhom, ta... ta... ta cũng không muốn sống nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe cô nói vừa thành khẩn vừa đau đớn, bất giác cảm động vô cùng. Ngực nóng lên, chàng cảm thấy trời đất quay cuồng, máu không ngớt trào lên cổ họng, rồi ngất đi không biết gì nữa.

Hồi 74

Không quy đâu làm môn hạ phái Thiếu Lâm

Lệnh Hồ Xung hôn mê không biết qua bao nhiêu ngày, có lúc hơi tỉnh lại, thân người như bay bổng trên tầng mây, không bao lâu lại ngất đi, chập chờn lúc mê lúc tỉnh, có lúc chàng mơ hồ cảm thấy dường như có người đút nước cho mình, có lúc lại cảm thấy có người lấy lửa sưởi khắp thân mình. Tay chân chàng không cách nào cử động được, mí mắt cũng không mở ra nổi.

Hôm ấy thần trí hơi tỉnh táo, chàng cảm thấy huyết Mạch môn hai cổ tay bị ai nắm chặt, một luồng khí nóng từ hai tay truyền vào, xung đột với những luồng chân khí trong nội thể.

Toàn thân Lệnh Hồ Xung khó chịu vô cùng. Chàng chỉ muốn há miệng la lên nhưng la không ra tiếng, thật giống như bị cả ngàn ngọn dao chém chặt, vạn nhục hình tàn khốc.

Lệnh Hồ Xung mê man như vậy không biết qua bao nhiêu ngày, chỉ cảm thấy mỗi lần chân khí truyền vào thì bớt đau đớn hơn một chút. Lòng hơi hiểu ra, chàng biết có một người nội công cao thâm đang trị thương cho mình. Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Chẳng lẽ là sư phụ sư nương mời tiên bối cao nhân đến cứu tính mạng ta? Doanh Doanh đi đâu? Sư phụ sư nương đâu? Sao ta không thấy tiểu sư muội?

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ đến Nhạc Linh San thì khí huyết trong ngực lại nhộn nhạo lên, liền mê man không biết gì nữa.

Cứ như vậy, ngày ngày có người đến truyền nội lực cho Lệnh Hồ Xung. Hôm ấy, sau khi được truyền chân khí, thần trí Lệnh Hồ Xung tỉnh táo hơn trước. Chàng nói:

- Đa... đa tạ tiên bối, tại hạ... tại hạ đang ở đâu?

Nói xong, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt đầy nếp nhăn đang lộ ra nụ cười hiền từ.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc. Chàng mơ màng nhìn lão một lúc, thấy người này đầu không có tóc, trên đầu có chín đốt tàn nhang, là một hòa thượng. Chàng loáng thoáng nhớ ra, nói:

- Đại sư... đại sư là Phương... Phương... đại sư...

Lão hòa thượng vẻ mặt vui mừng, mỉm cười nói:

- Hay lắm, hay lắm! Thiếu hiệp nhận ra lão nạp rồi. Lão nạp là Phương Sinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải, phải. Tiên bối là Phương Sinh đại sư.

Lúc này Lệnh Hồ Xung phát giác mình đang nằm trên chiếc chõng tre trong một gian nhà nhỏ, mình đắp chăn, trên bàn đặt một ngọn đèn như hạt đậu phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Từ đó về sau cứ sáng chiều, Phương Sinh đến gian nhà nhỏ dùng nội lực trị thương cho Lệnh Hồ Xung. Qua hơn mười ngày, Lệnh Hồ Xung đã có thể ngồi dậy, tự ăn cơm được. Nhưng mỗi lần chàng hỏi Doanh Doanh đâu, tại sao mình có thể đến được đây thì Phương Sinh chỉ mỉm cười chứ không đáp.

Hôm nay, Phương Sinh lại truyền chân khí cho Lệnh Hồ Xung, rồi nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp, bây giờ tính mạng của thiếu hiệp đã có thể tạm thời bảo toàn rồi. Nhưng công phu của lão nạp chỉ có hạn, vẫn không cách nào hóa giải mấy luồng chân khí dị chủng trong cơ thể thiếu hiệp được. Trước mắt chỉ có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó, e rằng không qua một năm thì nội thương của thiếu hiệp tái phát như cũ. Lúc đó dù có Đại La kim tiên cũng khó cứu được tính mạng của thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Ngày trước, Bình Nhất Chỉ Bình đại phu cũng nói với vãn bối như vậy. Đại sư tận tâm tận lực cứu chữa cho vãn bối, vãn bối cảm kích vô cùng. Một người sống lâu hay mau đều do thiên mệnh, công lực đại sư có cao hơn nữa cũng không thể hành sự trái với mệnh trời.

Phương Sinh lắc đầu nói:

- Nhà Phật không tin thiên mệnh, lão nạp chỉ nói về duyên phận. Ngày trước lão nạp đã từng nói với thiếu hiệp rằng trụ trì của bốn tự là Phương Chứng sư

huynh nội công uyên thâm, nếu thiếu hiệp có duyên với người thì có thể người sẽ truyền bí thuật Dịch cân kinh cho thiếu hiệp. Gân cốt cũng có thể chuyển dời hướng chỉ hóa giải mấy luồng nội tức dị khí này? Bây giờ lão nạp dẫn thiếu hiệp đi bái kiến phương trượng, mong thiếu hiệp ứng đáp cho khéo.

Lệnh Hồ Xung từng nghe thanh danh của phương trượng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm, lòng rất vui mừng, đáp:

- Phiền đại sư dẫn kiến phương trượng. Dù vẫn bối không có duyên, không được phương trượng đại sư rủ lòng thương nhưng được bái kiến vị cao tăng đương thời là cơ hội ngàn năm một thuở.

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng lên choàng áo khoác vào, theo Phương Sinh đại sư ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài phòng, ánh nắng rực rỡ khiến Lệnh Hồ Xung lóa mắt, giống như đi vào một cảnh giới khác. Tinh thần hấn rất sáng khoái.

Lệnh Hồ Xung đi rất khó khăn vì hai chân mềm nhũn. Hấn phải bước từ từ, đưa mắt nhìn các tòa điện đường có lối kiến trúc hùng vĩ. Trên đường đi, chàng gặp rất nhiều tăng nhân. Từ xa họ đều nép sang một bên, hướng về Phương Sinh cúi đầu thủ lễ rất cung kính. Đi qua ba dãy hành lang dài, đến ngoài một gian thạch thất, Phương Sinh gọi một chú tiểu lại nói:

- Phương Sinh có chuyện muốn cầu kiến phương trượng sư huynh.

Chú tiểu đi vào bẩm báo rồi liền quay lại chấp tay nói:

- Phương trưởng mời vào.

Lệnh Hồ Xung theo sau Phương Sinh, đi vào trong thất, thấy một lão tăng thân người nhỏ thó ngồi trên bồ đoàn. Phương Sinh cúi người hành lễ nói:

- Phương Sinh bái kiến phương trưởng sư huynh. Xin dẫn kiến Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ thiếu hiệp, đồ đệ phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung bèn quỳ xuống khấu đầu hành lễ. Phương trưởng Phương Chứng hơi nghiêng người, đưa tay phải ra nói:

- Thiếu hiệp, miễn lễ, mời ngồi.

Lệnh Hồ Xung bái xong rồi ngồi xuống bồ đoàn phía dưới Phương Sinh, thấy Phương Chứng đại sư dáng người tiêu tụy, thân sắc hiền hòa, cũng không đoán được là bao nhiêu tuổi. Lòng chàng ngấm ngấm sướng sớt: Không ngờ vị cao tăng danh chấn đương thời tướng mạo lại hiền hòa như vậy. Nếu không biết trước thì không ai ngờ được lão là cường môn một môn phái lớn nhất trong võ lâm.

Phương Sinh đại sư nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp đã trải qua hơn ba tháng điều dưỡng, đã đỡ nhiều rồi.

Lệnh Hồ Xung giật mình: Thì ra, ta hôn mê bất tỉnh đã hơn ba tháng rồi, ta cứ tưởng chỉ mới hai mươi mấy ngày.

Phương Chứng nói:

- Hay lắm!

Lão quay qua nói với Lệnh Hồ Xung:

- Thiếu hiệp, tôn sư Nhạc tiên sinh chấp chương phái Hoa Sơn là người nghiêm chính ngay thẳng, thanh danh lừng lẫy giang hồ, xưa nay lão nạp vô cùng kính phục.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nói:

- Không dám. Văn bối thân bị trọng thương, hôn mê không biết gì, may nhờ Phương Sinh đại sư cứu chữa, thì ra đã hơn ba tháng. Sư phụ và sư nương của văn bối chắc cũng bình an?

Đáng lẽ sư phụ, sư nương Lệnh Hồ Xung có bình an hay không thì hẳn không nên hỏi người ngoài nhưng bởi vì lòng hẩn lúc nào cũng nhớ họ nên buột miệng hỏi ra như vậy.

Phương Chứng nói:

- Nghe nói Nhạc tiên sinh, Nhạc phu nhân và bọn đệ tử phái Hoa Sơn bây giờ đang ở Phúc Kiến.

Lệnh Hồ Xung an tâm nói:

- Đa tạ phương trượng đại sư cho biết.

Lệnh Hồ Xung không nén được chua xót: Sư phụ và sư nương rốt cuộc đã dẫn tiểu sư muội đến nhà Lâm sư đệ rồi.

Phương Chứng nói:

- Mời thiếu hiệp ngồi. Nghe Phương Sinh sư đệ nói, kiếm thuật của thiếu hiệp rất tinh thâm, đã được chân truyền của tiền bối Phong lão tiên sinh phái Hoa Sơn, thật là đáng mừng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối không dám.

Phương Chứng nói:

- Phong lão tiên sinh quy ẩn đã lâu, lão nạp tưởng rằng Phong lão tiên sinh đã tạ thế, nhưng lão vẫn còn trên thế gian khiến người nghe vui mừng khôn xiết.

Lệnh Hồ Xung dạ. Phương Chứng từ từ nói:

- Sau khi thiếu hiệp bị thương, vì người ta nhầm lẫn, đưa nhiều loại chân khí truyền vào nội thể thiếu hiệp nên khó mà hóa giải được. Phương Sinh sư đệ đã nói rõ cho lão nạp biết. Lão nạp tham tường tỉ mỉ, chỉ còn cách luyện tập Dịch cân kinh, nội công bí yếu của tệt phái, mới có thể dùng nội công bản thân mà trục hóa dần. Nếu dùng ngoại lực miễn cưỡng điều trị cho thiếu hiệp thì có thể kéo dài mạng sống một thời gian mà thật ra chẳng khác gì lấy nước muối uống cho đỡ khát, khiến cho mối họa càng sâu dày hơn. Trong ba tháng nay, Phương Sinh sư đệ đã dùng nội lực để kéo dài mạng sống cho thiếu hiệp, khiến trong thân thể của thiếu hiệp lại có thêm một luồng chân khí nữa. Thiếu hiệp thủ vận khí thì sẽ biết.

Lệnh Hồ Xung hơi vận khí, quả thấy nội tức trong huyết Đan điền cuộn cuộn lên, khó mà ức chế được. Chàng đau đến thấu tim, thân người lão đảo, trán toát mồ hôi lạnh ngắt.

Phương Sinh chấp tay nói:

- Phương Sinh bất tài khiến cho thiếu hiệp thêm đau khổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sao đại sư lại nói như vậy? Đại sư vì văn bối mà tận tâm tận lực, hao tổn nhiều công lực thanh tu. Văn

bối như người được sống lại, thật muốn bái lạy đại sư đã ra ân tái tạo.

Phương Sinh nói:

- Không dám. Năm xưa Phong lão tiên sinh có đại ân đại đức với lão nạp, chuyện này chẳng qua lão nạp cũng chỉ báo đáp một phần ân đức của Phong lão tiên sinh mà thôi.

Phương Chứng ngẩng đầu lên nói:

- Đệ tử Phật môn lấy từ bi làm gốc, đã biết thiếu hiệp bị nội thương như vậy thì lão nạp đương nhiên phải tận tâm cứu giải. Thần công Dịch cân kinh đó do Thiên tông sơ tổ Đạt Ma lão tổ ở Đông Thổ sáng chế ra. Thiên tông nhị tổ Huệ Khả đại sư được lão tổ truyền lại. Huệ Khả đại sư vốn có pháp danh là Thần Quang, là người ở Lạc Dương, từ nhỏ đã thông suốt Khổng học và Lão học, tinh thâm huyền lý. Lúc Đạt Ma lão tổ trụ trì bốn tự, Thần Quang đại sư lên chùa xin thụ giáo thêm. Đạt Ma lão tổ thấy sở học của Thần Quang đại sư phức tạp, kiến thức hơn người, rất thâm sâu nên tự cho mình thông minh, khó lĩnh ngộ được nguyên lý Thiền, liền cự tuyệt không thu nạp. Thần Quang đại sư khổ cầu rất lâu, vẫn không được nhập môn liền cầm trường kiếm lên chém đứt cánh tay trái của mình.

Lệnh Hồ Xung ô lên một tiếng, thầm nghĩ: Vị Thần Quang đại sư này tha thiết với việc học đạo mà kiên nghị đến vậy.

Phương Chứng nói:

- Đạt Ma lão tổ thấy Thần Quang đại sư thành tâm như vậy mới thu nhận làm đệ tử, đổi tên là Huệ Khả, về sau được Đạt Ma lão tổ truyền y bát và truyền

Thiên tông pháp thống. Sở học của Đạt Ma lão tổ và nhị tổ là đạo lớn của Phật pháp, dựa theo kinh Lăng già mà minh tâm kiến tánh. Danh tiếng võ công của tông phái lão nạp tuy được lưu truyền trong thiên hạ, nếu thực ra chỉ học sau này thì không thể đủ được. Năm xưa, Đạt Ma lão tổ chỉ truyền thụ cho bọn đệ tử một ít pháp môn để rèn luyện thân thể, thân thể khỏe mạnh thì tâm mới sáng suốt, tâm sáng suốt thì mới dễ lĩnh ngộ. Nhưng đệ tử môn hạ đời sau thường mê học võ, lấy ngọn mà bỏ gốc, không theo tông chỉ võ công mà năm xưa lão tổ truyền thụ. Thật đáng buồn!

Phương trượng nói vậy rồi lắc đầu mấy cái. Một lúc sau Phương Chứng lại nói:

- Sau khi lão tổ viên tịch, nhị tổ tìm thấy một quyển kinh văn ở bên bờ đoàn của lão tổ, đó chính là Dịch cân kinh. Quyển kinh văn này nghĩa lý thâm ảo, nhị tổ gắng sức nghiên cứu nhưng không giải được, lòng nghĩ Đạt Ma lão tổ diện bích chín năm, để lại quyển kinh này bèn bức tường, tuy ngón từ sơ sài nhưng nhất định không phải tầm thường. Ngài đi khắp nơi tìm gặp cao tăng để cầu giải diệu đế. Nhưng thời đó nhị tổ đã là cao nhân đắc đạo, nhị tổ lão nhân gia đã khổ tâm suy nghĩ mà không giải được nên chuyện muốn cầu một bậc trí tuệ uyên thâm hơn nhị tổ trên đời này thì thật là khó. Cho nên suốt hơn hai mươi năm, mật nghĩa của kinh văn vẫn chưa có thể giải được. Một ngày nọ, nhị tổ gặp tuyệt đại pháp duyên, được cùng nhà sư ở Thiên Trúc pháp hiệu là Ban Thích Mật Đế tại núi Nga My tính Tứ Xuyên đàm luận Phật học, ý hợp tâm đầu. Nhị tổ lấy quyển Dịch cân kinh ra cùng với Ban Thích Mật Đế nghiên cứu. Hai vị cao tăng ở trên đỉnh Nga My cùng nhau lý giải,

trải qua bốn mươi chín ngày, cuối cùng cũng không hiểu hết.

Phương Sinh chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật. Thiện tai, thiện tai!

Phương Chứng phương trưởng nói tiếp:

- Nhưng Ban Thích Mật Đế đại sư là một vị cao tăng về Thiền tông Phật học. Cho đến hai mươi năm sau, trên đường đi Trường An, nhị tổ gặp một vị thanh niên tinh thông võ nghệ, nhị tổ cùng người này đàm luận ba ngày ba đêm mới lĩnh ngộ hết bí ảo võ học trong Dịch cân kinh.

Phương trưởng ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Vị thanh niên này là khai quốc đại công thần của Đường triều, về sau phò tá Thái Tông bình định rợ Đột Quyết, ra biên cương là tướng võ, vào triều đình làm quan văn, được phong tước Lý Vệ Công bình định. Sở dĩ Lý Vệ Công lập được kỳ công tuyệt thế như vậy, xem ra cũng nhờ vào Dịch cân kinh không ít.

Lệnh Hồ Xung ồ một tiếng trầm nghĩ: Thì ra Dịch cân kinh có nhiều lai lịch như vậy.

Phương Chứng lại nói:

- Công phu của Dịch cân kinh bao quát các mạch của con người, liên hệ đến tinh thần ngũ tạng, tròn trịa mà không tan, đi mà không dứt, khí từ trong phát sinh, huyết từ ngoài truyền vào. Sau khi luyện thành kinh này thì động lực phát, vừa tích tụ vừa phóng ra, tự nhiên mà thi triển, xuất ra ở thời điểm mà nó tự xuất, như nước triều dâng, như tiếng sấm dậy. Thiếu hiệp, luyện Dịch cân kinh này chẳng khác nào con thuyền nhỏ đương

đầu trên làn sóng dữ, đợt sóng dâng lên hạ xuống thì con thuyền nhỏ cũng cao lên hạ xuống, đầu cần phải dùng lực? Nếu muốn dùng lực thì cũng đâu có lực mà dùng? Có lực cũng không biết dùng vào đâu.

Lệnh Hồ Xung liên tục gật đầu, cảm thấy đạo lý này thật uyên bác tinh thâm, cùng với đạo lý về kiếm thuật mà Phong Thanh Dương dạy có nhiều điều tương đồng.

Phương Chứng lại nói:

- Chỉ vì uy lực của Dịch cân kinh này như vậy nên mấy trăm năm nay không phải kỳ nhân thì không truyền, không có duyên cũng không truyền, dù là đệ tử xuất chúng của bốn phái, nếu không có phúc duyên cũng không được truyền. Như Phương Sinh sư đệ, võ công rất cao, trí giới cũng rất tinh nghiêm, là nhân vật kiệt xuất của bốn tự mà không được sư phụ đời trước truyền thụ kinh này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ. Vãn bối không có phúc duyên này, không dám vọng tự can cầu.

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Không phải. Thiếu hiệp là người có phúc duyên đó.

Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trái tim đập thình thịch, không ngờ bí mật tuyệt kỹ hàng đầu của Thiếu Lâm, ngay cả Phương Sinh đại sư là vị cao tăng của Thiếu Lâm cũng không được truyền thụ mà mình lại có duyên.

Phương Chứng từ từ nói:

- Phật môn quảng đại, chỉ độ cho người có duyên. Thiếu hiệp là truyền nhân của Phong lão tiên sinh,

đây là duyên thứ nhất; thiếu hiệp đến Thiếu Lâm tự của lão nạp là duyên thứ hai. Nếu thiếu hiệp không luyện Dịch cân kinh thì phải mất mạng, riêng Phương Sinh đại sư nếu luyện tập dĩ nhiên sẽ có ích, nhưng không luyện cũng không hại gì, chỗ phân biệt này lại là duyên thứ ba.

Phương Sinh chấp tay nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp phúc duyên thâm hậu, Phương Sinh cũng được an ủi.

Phương Chứng nói:

- Sư đệ, tính sư đệ vốn cố chấp, cái chí lý của môn giải thoát "vô tướng, vô tác" này, sư đệ vẫn chưa thấu triệt, vấn đề sinh tử cũng chưa thấu đáo. Có điều ta không truyền Dịch cân kinh cho sư đệ thật sự là sợ sau khi đệ nghiên cứu luyện tập môn võ học thượng thừa này thì chìm đắm vào nó, không tránh khỏi hoang phế chính nghiệp tham thiền.

Vẻ mặt Phương Sinh lo sợ. Lão đứng lên cung kính nói:

- Sư huynh giáo hối phải lắm.

Phương Chứng gật nhẹ, biểu thị ý khích lệ. Một lúc sau thấy vẻ mặt Phương Sinh lộ vẻ tươi cười, lão mới vui mừng lại gật đầu. Lão quay qua Lệnh Hồ Xung nói:

- Bên trong chuyện này vốn có một trở ngại lớn, bây giờ cũng vượt qua được. Từ Đạt Ma tổ sư đến nay, Dịch cân kinh này chỉ truyền cho đệ tử bốn tự, không truyền cho người ngoài. Cho nên thiếu hiệp phải quy đầu làm môn hạ Thiếu Lâm Tự, làm đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm.

Lão ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp không ty hiêm, chịu làm môn hạ của lão nạp là đệ tử thuộc hàng chữ Quốc, thì tên sẽ đổi thành Lệnh Hồ Quốc Xung.

Phương Sinh vui mừng nói:

- Chúc mừng thiếu hiệp. Bình sanh phương trượng sư huynh của lão nạp chỉ thu nhận hai người đệ tử, đó là chuyện ba mươi năm về trước. Thiếu hiệp làm đệ tử chân truyền của phương trượng sư huynh lão nạp, không những được truyền thụ võ học cao thâm của Dịch cân kinh mà mười hai môn tuyệt nghệ Thiếu Lâm phương trượng sư huynh của lão nạp tinh thông cũng có thể lượng tài của thiếu hiệp mà truyền thụ cho. Lúc đó nhất định thiếu hiệp có thể làm rạng danh môn phái của lão nạp, trong võ lâm lại xuất hiện một kỳ nhân.

Lệnh Hồ Xung đứng lên nói:

- Đa tạ ý tốt của phương trượng đại sư, văn bối cảm kích vô cùng, nhưng văn bối là đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn, không thể cải đầu mình sư khác được.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Lão nạp nói trở ngại thì cũng chỉ nói để cho có nói thôi. Thiếu hiệp, bây giờ thiếu hiệp đã không còn là đệ tử phái Hoa Sơn rồi, chỉ e thiếu hiệp chưa biết.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, run run nói:

- Văn bối... văn bối... tại sao không còn là môn hạ phái Hoa Sơn?

Phương Chứng lấy một phong thư từ trong tay áo ra nói:

- Mời thiếu hiệp xem qua.

Lão khê phóng bàn tay một cái, phong thư bay thẳng đến trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay đón lấy, cảm thấy toàn thân chấn động, không kìm được ngạc nhiên: Vị phương trượng đại sư này quả nhiên nội công cao thâm khôn lường, chỉ một phong thư mỏng như vậy mà có thể truyền được nội lực thâm hậu vào để phóng qua.

Lệnh Hồ Xung thấy trên phong thư có đóng ấn đỏ "Chưởng môn phái Hoa Sơn", phong thư đề: "Cẩn trình chưởng môn đại sư phái Thiếu Lâm", chín chữ này viết ngay ngắn, nét bút nghiêm trang, đúng là đích thân sư phụ Nhạc Bất Quần chấp bút. Lệnh Hồ Xung linh tính có chuyện chẳng lành, hai tay run run rút bức thư ra, xem một lượt. Chàng thật không thể tin nổi trên đời này lại có chuyện này, lại xem một lượt nữa, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, ú ớ mấy tiếng rồi ngã lộn xuống đất.

Lúc tỉnh dậy, Lệnh Hồ Xung thấy mình đang ở trong lòng Phương Sinh đại sư. Chàng chống tay đứng dậy, không kìm được khóc òa lên. Phương Sinh hỏi:

- Vì sao thiếu hiệp đau lòng đến vậy? Chẳng lẽ tôn sư có điều chi bất trắc?

Lệnh Hồ Xung đưa trả bức thư lại cho Phương Sinh ghen ngào nói:

- Xin đại sư coi đi.

Phương Sinh cầm bức thư, thấy bức thư viết: "Nhạc Bất Quần chưởng môn phái Hoa Sơn dập đầu sát đất, trình thư lên chưởng môn đại sư phái Thiếu Lâm: Kể

nên này bất đức, chấp chương môn hộ phái Hoa Sơn, đã lâu không vấn an đại sư, thật là khiếm khuyết. Nay nghịch đồ tệt phái là Lệnh Hồ Xung tính khí ương ngạnh, nhiều lần vi phạm môn quy, gần đây còn kết giao với yêu nghiệt, hòa mình cùng bọn thổ phỉ. Bất Quần bất tài, tuy đã nghiêm huấn trừng trị vẫn không hiệu quả. Để duy trì chính khí võ lâm, bảo toàn danh dự chính phái, bốn phái đã trực xuất nghịch đồ Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn hộ. Từ nay về sau, tên nghịch đồ này không còn là đệ tử của tệt phái, nếu hắn cấu kết với đám tà, gây họa cho giang hồ thì Nhạc Bất Quần mong các bằng hữu chính phái tru diệt hắn đi. Thư bấm lên rất hoảng sợ, nói không hết ý, mong đại sư lượng thứ.

Phương Sinh xem xong cũng rất đổi ngạc nhiên, nghĩ không ra lời gì để an ủi Lệnh Hồ Xung. Lão liên đưa bức thư lại cho Phương Chứng, thấy Lệnh Hồ Xung nước mắt đầm đìa, lão thở dài nói:

- Thiếu hiệp, thiếu hiệp giao du với người trên Hắc Mộc Nhai thì không nên.

Phương Chứng nói:

- Các chương môn nhân chính phái chắc đều đã nhận được thư của tôn sư và truyền xuống môn hạ. Dù thiếu hiệp không bị thương thì chỉ cần ra khỏi cửa bốn tự cũng gặp lắm chông gai trên giang hồ vì các đệ tử môn hạ chính phái đều coi thiếu hiệp là thù địch.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, nhớ lúc ở bên khe suối, Doanh Doanh cũng nói như vậy. Bây giờ không những những kẻ bằng môn tả đạo muốn giết mình mà môn hạ của chính phái ai ai cũng coi mình là địch. Thật là trời đất bao la nhưng không còn chỗ dung.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ đến thâm ân nghĩa trọng của sư môn, sư phụ và sư nương đối với mình xưa nay như phụ mẫu, không những đã có ân đức truyền nghề mà còn có ân đức dưỡng dục. Không ngờ tính ta ngông cuồng nên bị trục xuất khỏi sư môn. Chàng cho rằng lúc sư phụ viết bức thư này chắc còn đau lòng hơn nữa. Nhất thời chàng vừa đau lòng vừa hổ thẹn, hận không đập đầu tự tử đi cho rồi. Trong làn nước mắt mờ mờ, Lệnh Hồ Xung thấy Phương Chứng và Phương Sinh hai vị đại sư đều lộ vẻ thương xót. Bỗng nhiên chàng lại nhớ đến chuyện Lưu Chính Phong muốn rửa tay gác kiếm thối xuất võ lâm, chỉ vì kết giao với Khúc Dương trưởng lão Ma giáo mà bị mất mạng dưới tay phái Tung Sơn. Có thể thấy chính tà không đội trời chung, ngay cả Lưu Chính Phong là người nghệ cao thế lớn như vậy cũng không tránh khỏi, huống chi chàng là thiếu niên đơn độc không người thân thuộc, hèn hạ không đáng nói. Lại nữa, còn tụ hội quần tà trên Ngũ Bá Cương, gây ra chuyện động trời như vậy?

Phương Chứng từ từ nói:

- Khổ hải vô biên, hồi đầu thị nạn. Dù là gian nhân không từ thập ác, mà biết hồi tâm hối lỗi, Phật môn cũng mở rộng. Thiếu hiệp còn nhỏ tuổi, nhất thời sẩy chân, vô tình kết giao với bọn phi, chẳng lẽ không còn đường sám hối? Mối liên quan giữa thiếu hiệp và phái Hoa Sơn dù đã bị đứt đoạn, nhưng từ nay về sau làm môn hạ Thiếu Lâm của lão nạp, sửa đổi lỗi lầm, làm lại cuộc đời, thì trong võ lâm cũng chẳng có ai làm khó dễ gì thiếu hiệp nữa.

Phương Chứng nói mây câu này rất dịu dàng, nhưng lại nghiêm nghị vô cùng.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bây giờ ta không còn đường nào để đi, nếu nương dựa vào môn hạ phái Thiếu Lâm, không những có thể học được nội công thần diệu, cứu được tính mệnh mà uy danh của phái Thiếu Lâm trên giang hồ khiến không ai dám sinh sự với đệ tử của Phương Chứng đại sư.

Nhưng lúc này, ngực chàng lại bùng lên chí khí quật cường. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Bậc đại trượng phu không thể ngang nhiên tự lập giữa trời đất, phải chai mặt nương tựa vào phái khác để mà cầu an thì còn gì là anh hùng hảo hán? Trên giang hồ ngàn vạn người muốn giết ta, cứ để bọn họ giết cho rồi. Sư phụ không cần ta, trực xuất ta ra khỏi phái Hoa Sơn, thì ta độc lai, độc vãng cũng có sao đâu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác bầu nhiệt huyết bùng lên miệng khô khốc, chỉ muốn uống mấy chực bát rượu mạnh. Cái gì sinh tử môn phái, buồn phiền số mạng đều gạt ra ngoài hết. Ngày trước, lòng chàng lúc nào cũng canh cánh hình bóng của Nhạc Linh San, nhưng bây giờ cô cũng như người đứng nước lã thôi.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Phương Chứng và Phương Sinh, cung kính khấu đầu mấy cái. Hai lão tăng cho rằng Lệnh Hồ Xung đã quyết ý quy đầu phái Thiếu Lâm, nét mặt lộ vẻ tươi cười.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy lớn tiếng nói:

- Văn bối đã không được sư môn dung tình, không còn mặt mũi nào cải đầu phái khác. Hai vị đại sư có lòng từ bi, văn bối cảm kích vô cùng. Bây giờ xin bái biệt.

Phương Chứng ngạc nhiên, không ngờ thiếu niên này lại tuyệt không sợ chết như vậy.

Phương Sinh khuyên:

- Thiếu hiệp, chuyện này có liên quan đến sự sống chết của thiếu hiệp, không nên sinh cường hiếu thắng nhất thời.

Lệnh Hồ Xung cười hê hê, quay người đi ra. Lòng chất chứa bao nỗi bất bình, chân bước càng nhanh ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Hồi 75

Lão cao gây mặc áo trắng là ai?

Lệnh Hồ Xung ra khỏi chùa, lòng cảm thấy thê lương. Chàng ngẩng mặt lên trời cười một tràng rồi thầm nghĩ: Người trong chính phái coi ta là thù địch, người trong tà đạo ai cũng muốn giết ta, chắc Lệnh Hồ Xung khó sống qua ngày hôm nay. Để coi ai lấy cái mạng của ta đây.

Chàng đưa tay mò lên người, túi chẳng còn tiền, lưng không có kiếm, ngay cả cây đoản cầm của Doanh Doanh tặng cũng không biết biến đâu rồi, thật là chẳng còn gì, liền đi xuống núi.

Lệnh Hồ Xung đi đến lúc gần tối, thấy Thiếu Lâm tự đã cách xa rồi, người đã mỏi mệt, bụng đói meo, thầm nghĩ: Ta đi đâu kiếm chút gì ăn đây?

Bỗng nghe tiếng bước chân, bảy tám người từ phía Tây chạy đến, toàn là người mặc võ phục, đeo binh khí, rất vội vã. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bọn này

muốn giết ta, cứ động thủ ngay đi để ta khỏi nhọc sức đi kiếm cơm ăn. Ăn no cũng phải chết, hà tất đi kiếm ăn làm chi cho mệt?

Lệnh Hồ Xung liền đứng ở giữa đường, hai tay khoanh trước ngực, lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ Xung ở đây! Muốn giết ta thì tới đây!

Nào ngờ mấy tên hán tử lúc chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung chỉ liếc nhìn hán một cái rồi rôi né người chạy tiếp.

Một người nói:

- Đồ điên!

Lại một người khác nói:

- Đúng, đừng sinh sự với hán để lỡ đại sự.

Một người khác nói:

- Nếu để lão trốn mất, thật là hồng bét.

Trong khoảnh khắc bọn họ đã chạy xa rồi. Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Thì ra bọn họ truy nã một người nào đó.

Tiếng bước chân của mấy người vừa im thì tiếng vó ngựa ở phía Tây vọng đến, năm kỵ mã phi nhanh như gió, lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung. Chạy qua hơn hai mươi trượng, bỗng một kỵ mã đứng lại, trên ngựa là một phụ nữ trung niên nói:

- Khách quan, xin hỏi khách quan có thấy một lão già mặc áo bào trắng không? Người này cao ốm, lưng mang một thanh loan đao.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không thấy.

Người phụ nữ không nói nữa, quay đầu ngựa lại đuổi theo bốn kỵ mã kia. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bốn họ truy đuổi một lão già mình mặc áo bào trắng ư? Bây giờ không có việc gì, ta đi xem vụ náo nhiệt này cũng hay.

Lệnh Hồ Xung bèn rẽ qua hướng Đông mà đi. Đi chưa được khoảng một bữa ăn, phía sau lại có hơn mười người đuổi đến. Sau khi những người này vượt qua Lệnh Hồ Xung, một lão già khoảng năm chục tuổi quay lại hỏi:

- Huynh đệ, huynh đệ có thấy một lão già mặc áo bào trắng, người cao ốm, lưng mang loan đao không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không thấy.

Lệnh Hồ Xung lại đi một lúc nữa, đến một ngã ba đường, nghe tiếng nhạc ngựa ở phía Tây Bắc, ba kỵ mã phóng nhanh đến. Cả ba đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Người đi trước vung roi ngựa hỏi:

- Này, cho hỏi, huynh đài có thấy một...

Lệnh Hồ Xung tiếp lời:

- Các hạ muốn hỏi một lão già ốm cao, mặc áo bào trắng, lưng mang loan đao có phải không?

Cả ba đều lộ vẻ vui mừng cùng nói:

- Đúng rồi, hấn ở đâu?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Tại hạ chưa gặp qua.

Người thanh niên đứng trước tức giận quát:

- Người giỡn mặt với lão tử ư? Người chưa gặp, sao lại biết lão?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Chưa gặp qua thì không thể biết được sao?

Người thanh niên vung roi ngựa lên toan đánh xuống đầu Lệnh Hồ Xung thì một thanh niên khác nói:

- Nhị đệ, đừng sinh sự nữa, chúng ta mau đuổi theo.

Gã thanh niên toan đánh Lệnh Hồ Xung liền hừ một tiếng, rồi vung roi ngựa lên trời, thúc ngựa phóng đi.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Máy người này cùng truy tìm một lão già mặc áo bào trắng, không biết vì chuyện gì? Ta đi xem vụ náo nhiệt này chắc vui lắm, nhưng nếu bọn chúng biết ta là Lệnh Hồ Xung thì nhất định sẽ giết ngay tại chỗ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác hơi sợ nhưng lại chuyển ý nghĩ: Bây giờ cả hai phe chính tà đều muốn lấy mạng ta, ta có lên lút cũng chỉ kéo dài chút hơi tàn, sống được mấy ngày cũng không tránh khỏi bị rơi đầu. Như vậy cái chết của ta có dài thêm một ngày cũng đâu hay ho gì? Chi bằng tới đâu hay tới đó để xem cái mạng ta rơi vào tay ai.

Lệnh Hồ Xung liền theo lối ba con ngựa vừa lao đi, cát bụi còn tung bay, mà tiến. Phía sau Lệnh Hồ Xung lại có một tốp nữa chạy đến, cũng đều hỏi thăm về lão già cao ốm, mình mặc áo bào trắng, lưng mang loạn đao. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Những người cùng

truy đuổi lão già mặc áo bào trắng đó đều không biết lão đang ở đâu nhưng tất cả đều chạy tìm một hướng, thật là kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung đi thêm hơn một dặm, xuyên qua một rừng tùng, trước mặt bỗng nhiên hiện ra một vùng đất bằng phẳng, người đứng đông nghịt, ít ra cũng có sáu bảy trăm. Khu đất này rất rộng nên sáu bảy trăm người đứng tùm lại cũng chỉ chiếm một khoảnh nhỏ. Một con đường lớn chạy thẳng đến đám đông. Lệnh Hồ Xung đi theo con đường hướng về phía trước.

Đi gần đến nơi, thấy giữa đám đông có một ngôi lương đình nho nhỏ, đó là nơi để người lữ hành nghỉ ngơi giữa vùng hoang dã nên được dựng lên sơ sài. Đám đông vây quanh lương đình cách khoảng vài trượng chứ không ai dám lại gần.

Lệnh Hồ Xung đi gần thêm hơn mười trượng, thấy trong đình có một lão già mặc áo bào trắng ngồi sờ sờ ra đó, tro troi một mình. Lão già ngồi bên một cái bàn uống rượu, nhất thời hần chưa nhìn thấy được, lưng lão có mang loan đao hay không. Tuy người này ngồi nhưng dường như còn cao hơn cả người thường đứng.

Lệnh Hồ Xung thấy lão bị quần địch vây khốn, nhưng vẫn thản nhiên uống rượu, bất giác sinh lòng kính ngưỡng. Bình sinh những anh hùng hảo hán chàng từng nghe thấy tuyệt chưa có người nào có hào khí ngất trời như vậy. Lệnh Hồ Xung từ từ đi về trước, nhập vào đám đông.

Đám người vây quanh không rời mắt khỏi lão già mặc áo bào trắng nên khi Lệnh Hồ Xung đến, chẳng ai để ý tới. Lệnh Hồ Xung ngưng thần nhìn lão già, thấy

dung mạo của lão thanh mảnh, chòm râu bạc trắng lơ thơ rũ dài xuống tới ngực, tay cầm bát rượu, mắt đắm đắm nhìn ra xa đến tận chân trời, chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn người vây quanh mình một cái. Trên lưng lão có đeo một cái túi, sau lưng lão không có loan đao. Thì ra ngay cả binh khí lão ta cũng không đeo bên mình.

Lệnh Hồ Xung không hề biết lai lịch của lão, cũng không biết vì sao có nhiều người trong võ lâm muốn làm khó lão, càng không biết lão là chính hay tà. Có điều chàng khâm phục hào khí ngất trời của lão, xem bên mình như chẳng có ai. Không hiểu sao chàng cảm thấy đồng cảnh ngộ với lão. Liên nảy ra một ý, bước lên phía trước, lớn tiếng nói:

- Xin chào tiên bối, tiên bối uống rượu một mình không ai bầu bạn, không tránh khỏi sự buồn tẻ. Vãn bối xin bồi rượu tiên bối.

Lệnh Hồ Xung đi vào quán lương đình, vái lão một cái rồi ngồi xuống.

Lão già quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như hai luồng điện lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ Xung, thấy hắn không mang binh khí, mặt lại tiêu tụy, là một thiếu niên chưa từng quen biết. Mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ hừ lên một tiếng chứ không trả lời. Lệnh Hồ Xung bưng hũ rượu lên, rót vào cái bát để trước mặt lão, rồi lại rót vào một bát nữa, nâng lên uống, nói:

- Mời tiên bối!

Hà một tiếng, chàng uống cạn bát rượu. Rượu này cực mạnh, uống vào miệng như dao cắt, lại giống như nuốt phải than đỏ vào bụng. Hắn lớn tiếng khen:

- Hảo tửu!

Một hán tử giọng ồm ồm ngoài lương đình quát:

- Tiểu tử kia mau cút đi. Chúng ta sắp liều mạng với lão già này, đừng đứng ở đây mà làm vướng chân vướng tay chúng ta.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ uống rượu với lão tiên bối, có cản trở gì các hạ đâu?

Lệnh Hồ Xung lại rót thêm một bát rượu, ực một tiếng. Chàng ngẩng cổ uống cạn bát rượu rồi giơ ngón tay cái lên khen:

- Hảo tửu!

Bên trái có người lạnh lùng nói:

- Tiểu tử cút ngay, đừng ngồi đó nữa mà chết uống mạng. Bọn ta phụng mệnh Đông Phương giáo chủ đi bắt phản đồ Hướng Văn Thiên. Nếu kẻ nào đến quấy rối sẽ bị chết thê thảm.

Lệnh Hồ Xung nhìn về phía người vừa nói, thấy một hán tử ốm nhom, mặt vàng vọt, mình mặc áo đen, lưng thắt đai màu vàng. Đứng bên cạnh hắn có khoảng hai ba trăm người mặc cũng áo đen, lưng thắt dây đai đủ các màu sắc. Bỗng Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày trước ở ngoài thành Hành Dương, Khúc Dương trưởng lão của Ma giáo cũng mặc áo đen, hình như lưng lão cũng thắt đai màu vàng. Gã ốm nhom đó nói là phụng mệnh Đông Phương giáo chủ truy nã phản đồ, vậy người này cũng là giáo chúng trọng Ma giáo. Phải chăng gã ốm này cũng là trưởng lão của Ma giáo?

Lệnh Hồ Xung lại rót thêm một bát rượu, ngửa cổ uống cái ực rồi khen:

- Hảo tử!

Lệnh Hồ Xung nhìn qua lão già mặc áo trắng tên là Hương Ván Thiên, nói:

- Hương tiên bối, vãn bối đã uống ba bát rượu của tiên bối. Xin đa tạ, đa tạ!

Bỗng nghe có người ở phía Đông quát:

- Tiểu tử này là khí đồ Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn, nhận ra người nói là Hầu Nhân Hùng, đệ tử phái Thanh Thành. Bây giờ chàng mới nhìn kỹ lại, bên cạnh gã còn có không ít nhân vật trong Ngũ Nhạc kiếm phái.

Một đạo sĩ lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ Xung, sư phụ ngươi nói ngươi hòa mình với yêu tà, quả nhiên không sai. Hai tay tên Hương Ván Thiên này nhuộm đầy máu của anh hùng hiệp sĩ, ngươi hòa mình cùng với hắn làm gì? Mau rút đi kẻo bị băm nát như tương bây giờ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị sư thúc này thuộc phái Thái Sơn phải không? Tại hạ và vị tiên bối này chưa bao giờ quen biết, nhưng vì thấy mấy trăm người vây một mình lão thì chẳng ra gì cả. Có bao giờ Ngũ Nhạc kiếm phái lại liên thủ với Ma giáo đâu? Song phương chính tà tại sao lại cùng nhau đối phó với một mình Hương tiên bối, khiến cho anh hùng thiên hạ chê cười?

Đạo sĩ tức giận nói:

- Bọn ta liên thủ với Ma giáo hồi nào? Bọn Ma giáo truy nã phản đồ của họ còn bọn ta phục thù thay các vị

bằng hữu đồng môn đã táng mệnh dưới tay tên ác tặc này. Hai chuyện không có liên can gì với nhau cả.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm, hay lắm, chỉ cần các vị lấy một chọi một thì tại hạ tình nguyện ngồi uống rượu ở đây để xem cuộc náo nhiệt.

Hầu Nhân Hùng quát:

- Người là cái thá gì? Mọi người hãy giết tiểu tử này trước rồi tính sổ lão họ Hương sau.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu giết một mình Lệnh Hồ Xung sao phải cần đến nhiều người động thủ? Xin mời Hầu huynh lên đây là đủ rồi.

Hầu Nhân Hùng đã từng bị Lệnh Hồ Xung đá một cước rớt xuống từ lâu, biết võ công của mình không bằng nên không dám tiến lên động thủ với hắn. Gã đâu biết nội lực của Lệnh Hồ Xung đã mất hết, dĩ nhiên còn thua xa ngày trước. Còn những người khác dường như kỵ úy Hương Ván Thiên nên cũng không dám xông vào lương đình.

Hắn tử ốm nhom của Ma giáo quát:

- Họ Hương kia, chuyện đến nước này thì người mau theo bọn ta đi gặp giáo chủ, xin giáo chủ lão nhân gia xá tội cho, chưa chắc không còn đường sống. Người cũng là anh hùng của bốn giáo, chẳng lẽ muốn đấu nhau cho tan xương nát thịt để người ta cười chê ư?

Hương Ván Thiên hừ một tiếng, nâng bát rượu uống cạn, bỗng nghe những tiếng leng keng phát ra.

Lệnh Hồ Xung thấy hai tay lão bị cột bằng một sợi dây xích, vô cùng kinh ngạc, nghĩ: Thì ra lão là tù vượt ngục, ngay cả xích tay cũng chưa tháo ra.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy đồng tình với lão, lại nghĩ: Người này đã không thể kháng cự được thì mình phải giúp lão chống đỡ một lúc để chết luôn ở đây cho xong. Nghĩ vậy liền đứng dậy, hai tay chấp sau lưng lớn tiếng nói:

- Vị Hương tiền bối này tay còn bị xích làm sao có thể động thủ với các vị được? Tại hạ uống ba bát rượu của tiền bối lão nhân gia nên có nghĩa vụ phải giúp tiền bối chống đỡ cường địch. Ai muốn động thủ với Hương tiền bối thì phải bước qua xác Lệnh Hồ Xung này trước.

Hương Vãn Thiên thấy Lệnh Hồ Xung khùng khùng điên điên, bỗng dừng lại đưa đầu ra che chở cho mình. Bất giác lão rất ngạc nhiên, hỏi khẽ:

- Tiểu tử, tại sao ngươi muốn giúp ta?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Giữa đường gặp chuyện bất bình, phải rút dao tương trợ.

Hương Vãn Thiên hỏi:

- Dao của ngươi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ sử kiếm nhưng đáng tiếc không có kiếm.

Hương Vãn Thiên nói:

- Kiếm pháp của ngươi thế nào? Ngươi ở phái Hoa Sơn, e rằng kiếm pháp không cao minh lắm.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không những kiếm pháp chẳng cao minh mà tại hạ lại đang bị trọng thương, nội lực mất hết nên càng hồng bét.

Hương Vấn Thiên nói:

- Người chẳng hiểu gì cả. Được, để ta lấy kiếm cho người.

Chỉ thấy thoáng một cái, lão đã xông về phía quần hào. Trong nháy mắt ánh đao lóe lên, mười mấy binh khí cùng nhắm Hương lão chém tới. Hương Vấn Thiên nghiêng người né tránh, lao đến gần một đạo sĩ phái Thái Sơn. Đạo sĩ vung kiếm phóng ra, thoáng một cái Hương Vấn Thiên lạng người ra sau lưng lão, khuỷu tay trái thúc ngược lại. Bụp một tiếng, lão đánh trúng lưng của đạo sĩ. Lão vung tay một cái, hai thanh trường kiếm trong tay lão đạo sĩ bị dây xích trong tay lão quần đi. Lão điểm chân phải vọt người về lại lương đình. Mấy cái vọt người của lão thần tốc vô cùng, quần hào chính phái muốn chặn lão lại cũng không kịp. Một tên hán tử đuổi rất nhanh, đến cách lương đình khoảng mấy thước, giơ đơn đao lên chém xuống. Hương Vấn Thiên giống như có mắt sau lưng, không quay đầu lại, chân trái đá ngược ra sau, mũi chân trúng ngực gã hán tử. Gã hán tử rú lên một tiếng bay thẳng ra, đơn đao tay phải thể chém quá mạnh, chát một tiếng, gã lại chém lên đùi phải của mình.

Đạo nhân phái Thái Sơn loạn choạng mấy cái rồi ngã lẩn, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra. Mấy chục tên giáo chúng Ma giáo reo lên như sấm:

- Hướng tả sứ thân thủ tuyệt diệu!

Hướng Vấn Thiên mỉm cười, chấp tay hướng về phía bọn Ma giáo đáp tạ tiếng khen, sợi dây xích trong tay lão kêu leng keng. Lão hất tay một cái, phập một tiếng trường kiếm đã cắm lên bàn rồi nói:

- Cầm kiếm đi.

Lệnh Hồ Xung vô cùng khâm phục, thầm nghĩ: Người này oai trấn quần hào, quả nhiên thân thủ thật phi thường. Chàng không đưa tay rút kiếm mà nói:

- Võ công Hướng tiên bối cao cường như vậy, văn bối hà tất phải khoa trương sự kém cỏi ở đây.

Hồi 76

Lúc nguy hiểm, liền thủ chiến đấu

Lệnh Hồ Xung liền cùng tay nói:
- Văn bối xin cáo từ.

Hương Văn Thiên chưa kịp trả lời, đã thấy kiếm quang lấp lánh, ba thanh trường kiếm chỉ vào lưng mình. Đó là ba tên đệ tử thuộc bọn Hầu Nhân Hùng tấn công đến. Cả ba tên đều chỉ kiếm nhắm vào Lệnh Hồ Xung, một kiếm chỉ vào lưng, hai kiếm chỉ vào hông, khoảng cách không đầy một thước. Hầu Nhân Hùng quát:

- Lệnh Hồ Xung, quỳ xuống đi!

Tiếng quát vừa dứt thì gã đã phóng lên trước, đụng vào người Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Ta đường đường là nam tử hán, tuy hôm nay không mong sống sót nhưng cũng không cam tâm chết dưới kiếm của mấy tên dê tiện phái Thanh Thành nhà ngươi.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã biết đang bị ba mũi kiếm bao vây, chỉ cần xoay người thì một kiếm sẽ đâm vào ngực còn hai kiếm kia sẽ đâm vào bụng dưới. Chàng liền cười ha hả nói:

- Quỳ thì quỳ.

Đầu gối phải hơi quỵ xuống, tay phải đã rút trường kiếm trên bàn, vung một cái, Lệnh Hồ Xung đã chặt đứt cổ tay của ba tên đệ tử phái Thanh Thành. Ba thanh trường kiếm rơi xuống đất. Cả ba tên mặt không còn giọt máu, chúng khó tin rằng trên đời này lại có chuyện như vậy. Chúng hết hồn, đứng ngây một lúc rồi mới nhảy về sau. Một tên trong bọn đệ tử Thanh Thành chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi đau quá khóc rống lên. Lệnh Hồ Xung áy náy nói:

- Huynh đệ, tại huynh đệ muốn giết ta trước.

Hướng Vấn Thiên trầm trồ:

- Hảo kiếm pháp!

Rồi lão nói tiếp:

- Thế kiếm không mạnh, nội lực quá yếu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nội lực không chỉ quá yếu mà chẳng có chút nào.

Bỗng nhiên Hướng Vấn Thiên quát một tiếng, tiếp theo tiếng dây xích kêu leng keng. Hai tên hán tử mặc áo đen đã xông vào lương đình, tấn công nhanh về Hướng Vấn Thiên. Hai người này một tay cầm cây song hoành trượng làm bằng thép nguyên chất còn tay kia cầm cây song thiết bài, đều là những thứ binh khí rất nặng. Bốn thứ binh khí va chạm vào dây xích nơi tay Hướng

Vấn Thiên phát ra những tia lửa tung tóe. Hường Vấn Thiên lạng người mấy cái, muốn vòng ra phía sau để đoạt hoài trọng nhưng người cầm song trọng nghiêm mật phòng thủ, bảo vệ những điểm yếu hại trên người. Hai tay của Hường Vấn Thiên bị dây xích trói chặt nên lão xoay chuyển không linh hoạt lắm.

Bọn Ma giáo liên tục la hét, lại có thêm hai người xông vào lương đình. Hai người này đều sử bát giác đồng chùy vung lên vung xuống rất mãnh liệt. Hai người cầm bốn cây chùy vừa xông đến, thì người sử song hoài trọng liền chuyển từ thế thủ sang thế tấn công. Hường Vấn Thiên lạng qua lạng lại, thân pháp cực kỳ linh động nhưng cũng không cách nào đỡ thương được đối thủ. Mỗi khi có cơ hội, lão dùng dây xích tấn công một người, thì ba người kia liền mạng xông vào, thế đánh rất hung hãn.

Hai bên tỉ đấu mười mấy chiêu, tên thủ lĩnh bọn Ma giáo quát:

- Bát thương xông vào!

Tám tên hán tử áo đen tay cầm trường thương phân ra bốn phía xông vào lương đình, bốn hướng đều có hai cây trường thương xông vào nhắm Hường Vấn Thiên mà đâm.

Hường Vấn Thiên nhìn Lệnh Hồ Xung quát:

- Tiểu bằng hữu, mau tránh ra đi!

Tiếng quát chưa dứt, tám cây trường thương cùng một lúc đâm vào lão. Ngay lúc này bốn cây đồng chùy toan đánh vào ngực, cây song hoài trọng sắp đánh vào chân, hai cây thiết bài nhắm đánh vào mặt, bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có sát thủ. Mười hai tên cao thủ Ma giáo mỗi tên đều hạ thủ không chút lưu

tình. Xem ra ai ai cũng đều biết giao thủ với Hường Ván Thiên là chuyện nguy hiểm nhất trên đời, nếu kéo dài cuộc đấu thì càng bước gần đến Quỷ môn quan.

Lệnh Hồ Xung thấy bốn người này đánh kiểu man rợ, tình thế Hường Ván Thiên khó thoát khỏi nguy hiểm liền quát:

- Quân dê tiện!

Hường Ván Thiên đột nhiên xoay người một cách thần tốc, vung dây xích đung vào các binh khí kêu leng keng loảng xoảng. Người lão giống như con vù xoay tít đến nỗi ai cũng hoa cả mắt. Chỉ nghe loang choang hai tiếng, hai cây thiết bài đung phải dây xích của lão bị hất văng lên xuyên qua nóc lương đình bay ra ngoài. Hường Ván Thiên không thèm để ý các chiêu tấn công của đối phương, lão xoay người càng nhanh khiến cho tám người cầm trường thương phải lùi ra xa. Tên thủ lĩnh của Ma giáo quát:

- Tấn công từ từ để tiêu hao khí lực của lão.

Tám tên sử thương cùng dạ, mỗi tên lùi lại hai bước, chỉ đợi lúc lực của Hường Ván Thiên suy giảm, thế dây xích sơ hở thì lập tức tấn công.

Một số người bàng quan từng trải đều nhận ra điều đó. Vô công Hường Ván Thiên dù có cao thâm đến đâu cũng quyết khó xoay người liên tục nhanh như vậy. Cách đánh này cuối cùng sẽ hao tổn hết khí lực, phải bó tay chịu trời.

Hường Ván Thiên cười ha hả. Bỗng nhiên chân trái hơi lún xuống, lão vung dây xích ra, đánh vào lưng một tên sử đồng chùy. Tên đó thét lên một tiếng, cây đồng chùy tay trái đánh ngược lại trúng đầu gã khiến

gã võ đầu. Tám tên sử thương cùng xông ra, phân ra trái phải trước sau. Hường Vãn Thiên vung dây xích hất hai cây trường thương, trường thương của sáu người còn lại không hện mà cùng đâm vào hông trái của lão. Trong tình cảnh đó, Hường Vãn Thiên có tránh được cây thương thứ nhất thì không tránh được cây thương thứ hai, có tránh được cây thương thứ hai thì không tránh được cây thương thứ ba, huống hồ cả sáu cây thương cùng đồng thời đâm tới.

Lệnh Hồ Xung giật mình khi thấy sáu cây thương cùng đâm tới mà Hường Vãn Thiên không cách nào né được. Đầu chàng lóe lên một ý nghĩ, chàng nhớ ra chiêu thứ tư Phá thương thức trong Độc Cô cửu kiếm. Gặp lúc nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc, đâu có thể nghĩ ngợi gì thêm nữa? Thanh trường kiếm lóe lên, chỉ nghe mấy tiếng choang choang, tám cây trường thương cùng rơi xuống, tám tên sử thương ngã lăn ra đất, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng cơ hồ như mấy cây thương cùng rớt xuống một lúc. Một kiếm của Lệnh Hồ Xung phân ra đâm vào tám cổ tay của tám người dĩ nhiên có trước có sau, nhưng vì thế kiếm quá mau lẹ nên tám tên này dường như đồng thời bị trúng kiếm.

Lệnh Hồ Xung đã xuất kiếm ra, thế kiếm khó dừng lại, chàng lại sử tiếp chiêu thứ năm Phá tiên thức. Chiêu Phá tiên thức này chỉ là một tên gọi chung, bên trong biến hóa vô cùng, bất kể cương tiên, thiết giản, điểm huyết quyết, phán quan bút, trượng tử, Nga Mi thích, trủy thủ, bản phủ, thiết bài, bát giác chùy, thiết thoi và các đoản khí đều có thể phá giải được. Kiếm quang lấp loáng, hai cây hoài trượng và hai cây đồng chùy đã bị đánh rớt. Trong mười hai tên Ma giáo tấn công vào lương đình ngoài một tên bị Hường Vãn Thiên

giết, một người bị đánh rơi thiết bài ra còn mười tên đều bị trúng kiếm nơi cổ tay, binh khí bị rơi xuống. Mười một người la hoảng, vội chạy lùi ra ngoài.

Quần hào chính phái không kìm được đều lớn tiếng reo hò:

- Hảo kiếm pháp!

- Kiếm pháp phái Hoa Sơn khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Tên thủ lĩnh Ma giáo phát một câu hiệu lệnh, lập tức có năm người tấn công vào lương đình. Một phụ nữ trung niên tay cầm song đao nhắm Lệnh Hồ Xung mà chém; bốn tên đại hán thì vây đánh Hương Vãn Thiên. Đao pháp của người phụ nữ cực nhanh, một đao hộ thân một đao tấn công, lúc đao tay trái tấn công thì đao tay phải phòng thủ, lúc đao tay phải tấn công thì đao tay trái phòng thủ. Song đao sử liên tục, mỗi chiêu đều vừa tấn công vừa phòng thủ; thủ thì rất nghiêm mật, công thì rất mãnh liệt. Lệnh Hồ Xung nhìn không rõ đường đao, liên tiếp lùi lại bốn bước.

Chỉ nghe tiếng gió vù vù, tựa như có người dùng binh khí mềm đấu với Hương Vãn Thiên. Lệnh Hồ Xung gặp lúc cấp bách cũng liếc qua một cái, thấy người sử liễu tử chùy và hai người sử nhuyễn tiên đấu kịch liệt với sợi dây xích trên tay Hương Vãn Thiên. Sợi dây thép ở trên cây liễu tử chùy rất dài, vung lên một cái quét ngang hơn một trượng. Đã mấy lần sợi dây vượt qua đầu Lệnh Hồ Xung. Hương Vãn Thiên cười:

- Tổ mẹ đồ chó má!

Một tên hán tử quát:

- Hương tử sử, đắc tội!

Thì ra một sợi dây thép trên liền tử chùy đã quấn chặt sợi dây xích trên tay Hường Văn Thiên. Trong khoảnh khắc, ba tên kia với ba thứ binh khí đồng thời nhắm đánh vào Hường Văn Thiên.

Hường Văn Thiên hú một tiếng, vận kinh lực kéo mạnh, lão đã kéo được người sử liền tử chùy về phía mình để đỡ cho mình. Hai cây nhuyễn tiên và cương chùy đều đánh vào lưng người đó.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm chệnh chếch đâm ra, thế kiếm phiêu bổng đâm trúng vào cổ tay trái của người phụ nữ. Nghe choang một tiếng, trường kiếm oằn lại, cây liễu điệp đao trong tay người phụ nữ không bị rút xuống, mục vung lưỡi đao quét ngang một cái. Lệnh Hồ Xung giật mình hiểu ra: Trên cổ tay mục có đeo thiết bố sam bảo vệ nên kiếm đâm không vào được.

Cổ tay Lệnh Hồ Xung hơi nhích lên, chàng phóng trường kiếm bật cao lên, chát một tiếng, kiếm đâm trúng vào huyết Kiên trinh trên vai trái của mục. Người phụ nữ sững sốt, nhưng mục ta rất hung hãn, tuy vai trái đau buốt nhưng đao tay phải vẫn cố sức chém tới. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung lóe lên, huyết Kiên trinh trên vai phải của mục ta lại bị trúng kiếm. Mục cầm binh khí không vững nữa, liền sử kinh lực ném song đao về phía Lệnh Hồ Xung nhưng hai cánh tay mục không phát huy được lực đao nên hai thanh đao chỉ văng ra hơn một thước liền rớt xuống đất.

Lệnh Hồ Xung vừa chế phục được người phụ nữ thì một đạo nhân mặt mặt xanh lè trong đám quần hào chính phái bên mé phải vung kiếm xông đến quát:

- Phái Hoa Sơn e không có thứ kiếm pháp yêu tà này.

Lệnh Hồ Xung thấy trang phục của lão thì biết lão là trưởng bối của phái Thái Sơn, vừa rồi một đồng môn của lão bị Hướng Vấn Thiên đả thương nên lão xông lên để trả thù. Tuy Lệnh Hồ Xung bị sư phụ trực xuất nhưng từ nhỏ đã làm môn hạ phái Hoa Sơn, Ngũ Nhạc kiếm phái đồng khí liên chi, nên thấy vị tiền bối phái Thái Sơn này thì tự nhiên có ý cung kính. Chàng liền xoay trường kiếm lại, chia mũi kiếm xuống đất rồi cung tay nói:

- Đệ tử không dám đắc tội với sư bá phái Thái Sơn.

Đạo nhân này có đạo hiệu là Thiên Ất, cùng hàng với Thiên Môn đạo nhân và Thiên Tùng đạo nhân. Lão lạnh lùng hỏi:

- Người sử thứ kiếm pháp gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm pháp mà đệ tử sử là do một vị trưởng bối phái Hoa Sơn truyền cho.

Thiên Ất đạo nhân hừ một tiếng nói:

- Nói bậy, không biết ngươi đã đi bại tên yêu ma nào làm sư phụ. Xem kiếm đây!

Lão vung kiếm lên nhắm vào ngực Lệnh Hồ Xung đâm tới, kiếm quang lấp loáng, trường kiếm phát ra tiếng vù vù, chỉ một chiêu kiếm này mà bảy đại huyết Thiện trung, Thần tàng, Linh khư, Thần phong, Bộ lang, U môn, Thông cốc ở trước ngực Lệnh Hồ Xung đều bị khống chế. Bất luận Lệnh Hồ Xung né về hướng nào cũng có một huyết đạo sẽ bị mũi kiếm của lão đâm trúng. Chiêu kiếm này gọi là Thất tinh lạc trường không, là một chiêu tinh yếu của Thái Sơn kiếm pháp. Chiêu

này phát ra thì đối phương phải có khinh công cao cường tung người lên hơn một trượng mới có thể né tránh được. Nhưng cũng phải biết được chiêu Thất tinh lạc trường không để lúc chiêu kiếm vừa phát ra phải bay vọt lên ngay, không được do dự mới có thể tránh bị mũi kiếm đâm xuyên qua ngực, và sau khi rút xuống đất lại phải ứng phó với ba chiêu kiếm cực kỳ lợi hại tiếp theo. Ba chiêu này hiểm độc như nhau được phát ra theo thế liên hoàn thật khó chống đỡ.

Thiên Ất đạo nhân thấy kiếm pháp lợi hại của Lệnh Hồ Xung nên lão ra chiêu kiếm đầu tiên là chiêu này. Từ khi tiền bối phái Thái Sơn sáng chế ra chiêu kiếm này lão chưa từng với ai động thủ, đây là lần đầu tiên.

Lệnh Hồ Xung giật mình, bỗng nhớ mình đã thấy qua chiêu này khắc trên vách đá sau hậu động trên ngọn núi sám hồi, ngày trước đã học qua để đối phó với Điền Bá Quang. Có điều chàng chưa học đến nơi nên chưa thể thủ thắng, nhưng thế đánh của chiêu kiếm pháp này chàng đã thuộc lòng. Lúc này kiếm khí mịt mù sắp chụp vào người, không nghĩ ngợi gì nữa, chàng liền vùng kiếm đâm thẳng vào bụng dưới của Thiên Ất đạo nhân. Chiêu kiếm này đúng là chiêu học từ đồ hình trên vách đá mà Lệnh Hồ Xung dùng để phá giải, mới nhìn tưởng như chàng liều mạng với lão theo kiểu đồng qui ư tặc. Kỳ thực chiêu Thất tinh lạc trường không này của phái Thái Sơn phân làm hai phần, phần thứ nhất dùng kiếm khí để phong tỏa bảy đại huyệt ở trước ngực địch nhân, khiến địch nhân kinh hoàng luống cuống, phần thứ hai là chọn một huyệt đạo mà đâm vào. Kiếm khí tuy bao trùm cả bảy huyệt, nhưng chỉ một kiếm là đâm địch chết ngay. Chiêu kiếm này bất luận đâm trúng một huyệt

nào đều có thể khắc địch thủ thắng, nên không cần đâm trúng bảy huyết một lúc, mà cũng không thể đâm trúng cùng lúc bảy huyết. Chiêu này có hai phần, đó chính là chỗ lợi hại, nhưng năm xưa Ma giáo trưởng lão đã nghiên cứu tỉ mỉ tìm ra nhược điểm về chỗ lợi hại này. Đợi sau khi đối phương sử ra phần thứ nhất của kiếm pháp liền tấn công vào bụng dưới của đối phương, chiêu Thất tinh lạc trường không này bị đứt đoạn, không hoàn thành hết chiêu thức được.

Thiên Ất đạo nhận thấy thế kiếm ảo diệu của Lệnh Hồ Xung, tuyệt không cách nào đỡ gạt được. Lão kinh hãi thất sắc, la toáng lên, nghĩ rằng bụng của mình chắc bị kiếm đâm vào. Trong lúc kinh hoàng tưởng không biết đau đớn, lão hoảng loạn cho rằng mình đã chết rồi liền ngã xuống đất. Kỳ thực mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung vừa đến bụng dưới của lão liền dừng lại không phát ra nữa, không ngờ Thiên Ất đạo nhân kinh hãi quá mức, chỉ bị dọa cũng ngất đi.

Môn hạ phái Thái Sơn thấy Thiên Ất ngã xuống đất đều cho là lão bị Lệnh Hồ Xung đả thương liền đua nhau mắng chửi, năm tên thanh niên đạo nhân liền phóng kiếm tấn công. Năm người này đều là môn hạ của Thiên Ất, vì nóng lòng báo thù cho sư phụ nên năm thanh trường kiếm vội phóng ra xoay tít như gió táp mưa sa. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung liên tục điểm, cổ tay của năm tên đạo sĩ đều bị trúng kiếm, trường kiếm của chúng rút loảng xoảng xuống đất. Năm tên này kinh hãi nhảy lùi ra. Thấy Thiên Ất đạo nhân đứng dậy run cầm cập la lên:

- Hắn đâm chết ta rồi, hắn đâm chết ta rồi!

Năm tên đệ tử thấy người lão không bị thương mà miệng vẫn không ngớt la om sòm, chúng đều kinh ngạc, không biết lão sống hay chết nữa. Thiên Ất đạo nhân la rùm mấy tiếng, thân người loạng choạng lại té ngã xuống. Hai tên đệ tử chạy đến đỡ lão dậy vội vã thối lui.

Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung mới sử nửa chiêu đã khiến cho Thiên Ất đạo nhân cao thủ phái Thái Sơn không biết mình sống hay chết nên ai cũng kinh sợ.

Lúc này bọn vây đánh Hương Ván Thiên lại thay đổi mấy người. Hai tên hán tử sử kiếm là người trong phái Hành Sơn, song kiếm vung lên chém xuống rất thần tốc nhằm tìm chỗ sơ hở trong sợi dây xích trên tay Hương Ván Thiên. Còn một tên khác tay trái cầm lá mộc, tay phải sử đao, là một nhân vật trong Ma giáo. Tên này dùng mộc để hộ thân, đồng thời triển khai Địa đường đao pháp, lần xả vào gần chân Hương Ván Thiên, dùng đao chém hạ bàn của lão. Hương Ván Thiên liên tiếp vung dây xích đánh hai cái mạnh lên cái lá mộc nhưng đều không đủ thương được gã. Cây cương đao ở dưới cái mộc bỗng đưa ra bỗng thụt vào, chiêu số rất tàn độc.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Người này dùng lá thuẫn hộ thân, phòng thủ nghiêm mật, nhưng gã vừa xuất đao tấn công thì trên người lại sơ hở, có thể lập tức chặt đứt cánh tay gã.

Bỗng nghe đằng sau có người quát:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn sống nữa không?

Tuy tiếng quát không lớn nhưng cự ly rất gần dường như không đầy một hai thước. Lệnh Hồ Xung giật mình quay lại thì mặt đối mặt với người quát, cơ

hồ mũi cả hai sắp đụng nhau. Chàng vội né qua nhưng song chưởng của người đó đã nắm lấy ngực chàng lạnh lùng nói:

- Ta mà nhả nội lực ra thì bao nhiêu xương sườn của ngươi gãy hết.

Lệnh Hồ Xung biết lão nói thật, nên đứng không dám nhúc nhích, trái tim dường như ngừng đập. Hai mắt lão nhìn chăm chăm, nhưng vì khoảng cách quá gần nên chàng không cách nào nhìn rõ dung mạo của lão, nhưng thấy thần quang hai mắt của lão lấp lánh rất uy mãnh thì nghĩ: Thì ra mình chết vì tay người này.

Lệnh Hồ Xung nghĩ việc sống chết là đại sự chung qui chỉ xảy ra một lần nên cảm thấy thư thái.

Lúc đầu, người này thấy ánh mắt của Lệnh Hồ Xung có vẻ kinh hoàng nhưng chỉ trong khoảnh khắc trở lại vẻ thần nhiên. Đến lúc sắp chết mà không sợ thì dù là cao nhân tiền bối trong võ lâm cũng khó có thể bình thần như vậy. Bất giác lão sinh lòng khâm phục, cười ha hả nói:

- Ta đánh lén ngươi mà đắc thủ, kìm chế được yếu huyệt của ngươi. Tuy ta giết ngươi nhưng ngươi có chết cũng không phục.

Gã liền buông tay ra, thụt lùi ba bước.

Lúc đó, Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ. Người này mập lùn, da mặt vàng khè, khoảng năm chục tuổi, hai bàn tay vừa nhỏ vừa dày, một chưởng đưa lên cao, một chưởng để xuống thấp, rõ ràng là chiêu thức Tung dương thủ. Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Vị này là tiên bối phái Tung Sơn, xin hỏi tôn tính đại danh là gì? Đa tạ tiên bối chuông hạ lưu tình.

Người này nói:

- Ta là Hiếu cảm Lạc Hậu.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Kiểm pháp của người quả thật rất cao thâm, có điều chưa đủ kinh nghiệm lúc lâm địch.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thật hổ thẹn. Thân pháp của Đại âm dương thủ Lạc sư bá thật mau lẹ phi thường.

Lạc Hậu nói:

- Hai tiếng sư bá ta không dám nhận.

Lão liền giơ chuông trái lên, chuông phải phóng ra một chiêu. Thân người lão xấu xí, nhưng vừa phóng chuông ra thì oai phong lẫm liệt, khí phách hiên ngang, đẹp không sao tả nổi.

Lệnh Hồ Xung thấy toàn thân lão không có chỗ nào sơ hở liền cất tiếng khen:

- Hảo chuông pháp!

Chàng phóng trường kiếm chênh chếch đâm ra. Vì thấy trong chiêu thức chuông pháp của Lạc Hậu không chỗ sơ hở, nên chiêu kiếm này vừa thủ vừa công, chín phần hư chỉ một phần thực. Lạc Hậu thấy trường kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng chênh chếch ra, song chuông của mình bất luận là đánh vào bộ vị nào của hắn thì lòng bàn tay cũng tự đâm vào mũi kiếm. Song chuông chỉ đánh ra hơn một thước, lão liền thu chuông về, nhảy lùi lại hoan hô:

- Hảo kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối vô lễ.

Lạc Hậu quát:

- Cẩn thận!

Song chưởng lão đưa lên cao đẩy ra, một luồng chưởng phong mãnh liệt xông đến. Lệnh Hồ Xung la thảm: Không xong rồi!

Lúc này khoảng cách giữa Lạc Hậu và Lệnh Hồ Xung rất xa, song chưởng kinh lực đánh tới, Lệnh Hồ Xung không cách nào dùng trường kiếm đỡ gạt được. Chàng vừa toan né tránh bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chụp lên người, liền run lên cầm cập. Chưởng lực song chưởng của Lạc Hậu không xuất ra đồng thời, một âm một dương, trước khi dương chưởng xuất ra thì âm chưởng đã đánh vào cơ thể. Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, một luồng chưởng phong nóng đánh đến, khiến chàng muốn nghẹt thở, người loạng choạng.

Chưởng lực âm dương của song chưởng đã xông vào người thì không thể thoát được. Nội lực của Lệnh Hồ Xung tuy đã mất hết nhưng chân khí lại đầy rẫy. Chàng đã có sáu luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên, lại có thêm chân khí của Bát Giới hòa thượng; khi ở trong Thiếu Lâm tự dưỡng thương lại có thêm chân khí của Phương Sinh đại sư. Mỗi luồng chân khí đều rất hùng hậu. Hai luồng chưởng lực một âm một dương này đánh vào người Lệnh Hồ Xung khiến chân khí trong nội thể của chàng tự nhiên phát sinh lực tương ứng để bảo vệ tim mạch nội tạng nên không bị tổn thương. Nhưng lúc này toàn thân Lệnh Hồ Xung bị chấn động khó chịu vô

cùng. Chàng sợ Lạc Hậu dùng chưởng lực đánh tiếp, liền cầm kiếm xông ra ngoài lương đình rồi vùng kiếm phóng nhanh ra.

Song chưởng của Lạc Hậu đắc thủ, cho rằng đối phương không táng mệnh ngay tại chỗ cũng bị trọng thương ngã lặn xuống đất. Nào ngờ Lệnh Hồ Xung lại bình an vô sự. Lão lại thấy kiếm quang của hắn lấp loáng chỉ vào lòng bàn tay mình thì kinh dị vô cùng. Song chưởng giao nhau, một chưởng đánh vào mặt của Lệnh Hồ Xung còn một chưởng đánh vào bụng dưới của hắn. Chưởng lực vừa nhả ra, đột nhiên lão thấy đau thấu tận tâm can, chỉ thấy hai bàn tay của mình dính lại, đã bị trường kiếm của Lệnh Hồ Xung xuyên qua. Lão không biết hắn dùng trường kiếm liên tiếp đâm vào song chưởng của mình hay là song chưởng của mình tự đánh lên mũi kiếm của hắn. Nhưng lão chỉ thấy chưởng trái ở trên chưởng phải ở dưới, mũi kiếm từ lưng bàn tay của chưởng trái xuyên qua năm tấc.

Nếu Lệnh Hồ Xung thuận thế phóng trường kiếm tới thì lập tức đâm vào ngực của lão nhưng chàng nghĩ lại vừa rồi lão đã nường tình, nên sau khi kiếm xuyên qua song chưởng, chàng liền dừng kiếm lại.

Lạc Hậu thét lên, rút song chưởng về, rút tay ra khỏi lưỡi kiếm rồi vọt người lùi ra.

Lệnh Hồ Xung áy náy gọi:

- Tại hạ đắc tội.

Lệnh Hồ Xung đã sử tuyệt chiêu Phá chưởng thức trong Độc Cô cửu kiếm. Từ khi Phong Thanh Dương quy ẩn, chưa bao giờ thấy chiêu này xuất hiện trên giang hồ.

Bỗng nghe tiếng loảng xoảng, âm âm vang lên. Lệnh Hồ Xung quay đầu lại thấy bảy tám tên hán tử vây đánh Hươg Văn Thiên, trong đó có hai người sử chưởng lực rất lợi hại, đã đánh gãy cả cột của quán lương đình, ngói trên nóc rơi xuống. Mọi người chiến đấu hăng say, bị ngói rơi trên đỉnh đầu cũng mặc.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn thấy Lạc Hậu xông gần đến mình, từ xa đã phát ra chưởng lực đánh vào ngực hắn. Thân người Lệnh Hồ Xung bay đi, trường kiếm bị rút khỏi tay. Lưng của Lệnh Hồ Xung chưa chạm đất đã có bảy tám người đuổi đến cùng vùng binh khí nhắm đánh lên người. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta chết dễ dàng vậy sao?

Bỗng nhiên cảm thấy lưng của mình bị siết chặt. Một sợi dây xích bay đến quán chặt người Lệnh Hồ Xung lại, rồi tung lên tường chừng như đang dăng văng giá vũ. Chàng đã được người ôm lên mà chạy.

Hồi 77

Hương Vân Thiên trí dũng hơn người

Người cứu tính mạng của Lệnh Hồ Xung chính là Ma giáo cao thủ Hương Vân Thiên. Lão bị bọn Ma giáo và chính giáo cùng vây đánh, truy kích, lúc thế cùng lực kiệt bỗng có một thiếu niên không sợ trời đất thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ khiến lão cảm kích vô cùng, xem như tri kỷ. Lão vừa thấy Lệnh Hồ Xung thất thủ thì biết thiếu niên này tuy kiếm pháp rất cao thâm nhưng nội lực lại kém cỏi, bị cường địch vây đánh như vậy thì rất nguy hiểm. Cho nên một mặt lão đối phó với địch nhân, một mặt lại để ý đến tình huống chiến đấu của Lệnh Hồ Xung. Khi thấy Lệnh Hồ Xung bị đánh văng ra, lão liền vung dây xích quấn lấy hãn phóng đi như cuồng phong. Hương Vân Thiên triển khai khinh công nhanh như ngựa phi, trong khoảnh khắc lão đã chạy được mấy chục trượng.

Ở đằng sau mấy chục người chạy như bay đến, chỉ nghe mấy chục cái miệng la lối ồm tỏi:

- Hường Vấn Thiên trốn rồi ! Hường Vấn Thiên trốn rồi !

Hường Vấn Thiên tức giận, bỗng quay người lại, xông về trước mấy bước. Những người đuổi theo giạt mình kinh hãi vội dừng lại. Có một người công phu hạ bàn còn non nớt, chạy nhanh quá không dừng lại được, cứ lao thẳng về trước. Hường Vấn Thiên vung chân trái lên đá trúng gã hất ngược về giữa đám đông rồi quay người chạy tiếp. Mọi người lại truy đuổi theo sau, nhưng ai cũng không dám đuổi hết sức và khoảng cách càng lúc càng xa dần.

Hường Vấn Thiên vừa chạy vừa nghĩ: Thiếu niên này với ta chưa từng quen biết, lại chịu hy sinh vì ta. Bằng hữu như vậy trong thiên hạ tìm đâu cho thấy ? Nhưng những âm hồn của bọn nhãi con cứ bám theo mãi, làm sao thoát khỏi bọn chúng đây ?

Lão chạy một lúc, chợt nhớ ra một nơi liền mừng thầm trong bụng. Lão lẩm bẩm: Nơi đó hay lắm. Lão lại chuyển đổi ý nghĩ: Nhưng cách đây rất xa, không biết có đủ sức để chạy đến đó không ? Không sao, nếu ta không còn sức thì bọn nhãi con kia cũng kiệt lực.

Lão ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, định phương hướng, rồi chạy vượt qua đồng lúa mạch, nhắm hướng Đông Bắc mà tiến. Sau khi chạy hơn mười dặm, gặp một con đường lớn, có ba con ngựa chạy lướt qua. Hường Vấn Thiên cười:

- Bà mẹ nó !

Lão đề khí lao nhanh tới, đuổi kịp sau lưng con ngựa, vọt người lên không phóng cước đá người cưỡi ngựa rớt xuống đất rồi ngồi xuống lưng ngựa thế chỗ.

Lão đặt Lệnh Hồ Xung nằm ngang ngựa rồi vung dây xích đánh rớt hai người cưỡi ngựa khác xuống đất. Hai người này bị té xuống gãy xương, chắc khó sống được. Cả ba người đều là thường dân, xem cách ăn mặc của họ thì không phải là người trong võ lâm, nhưng họ không may gặp phải sát tinh nên bị uống mạng. Hai người cưỡi ngựa rớt xuống đất, hai con ngựa vẫn tiếp tục chạy theo. Hường Văn Thiên vung dây xích lên quán lấy dây cương, sợi dây xích trong tay lão chuyển động theo ý muốn giống như một cánh tay rất dài.

Lệnh Hồ Xung thấy lão lạm sát người vô tội, bất giác ngấm ngấm than thở.

Hường Văn Thiên cướp được ba con ngựa, tinh thần phấn chấn, lão ngửa mặt lên trời cười hô hố rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, những thằng nhãi con đó đuổi không kịp chúng ta đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt nói:

- Hôm nay đuổi không kịp thì ngày mai chúng ta đuổi cũng kịp.

Hường Văn Thiên cười:

- Tổ mẹ nó, đuổi con mẹ nó! Ta sẽ giết sạch từng tên một.

Hường Văn Thiên luân phiên cưỡi ba con ngựa, chạy trên đường lớn một lúc rồi quẹo qua một con đường núi. Đường đi dần dần dốc lên, sau cùng thì ngựa không đi được nữa. Hường Văn Thiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ có đói không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu hỏi:

- Tiền bối có mang theo lương khô ư ?

Hương Ván Thiên đáp:

- Không có lương khô thì uống máu ngựa vậy.

Lão nhảy xuống ngựa, đưa năm ngón tay phải bấu vào cổ con ngựa xuyên thủng một lỗ, máu ngựa tuôn ra như suối. Hương Ván Thiên kê miệng vào uống ừng ực mấy ngụm máu ngựa rồi nói:

- Tiểu huynh đệ uống đi.

Lệnh Hồ Xung thấy tình cảnh như vậy, lòng rất kinh hãi. Hương Ván Thiên hỏi:

- Không uống máu ngựa làm sao có sức để nghênh địch?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Còn đánh nữa ư?

Hương Ván Thiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ sợ à ?

Lệnh Hồ Xung bỗng nổi hào khí, cười ha hả nói:

- Tiền bối nói tại hạ sợ phải không ?

Chàng liền đưa miệng vào cổ ngựa, cảm thấy máu ngựa chảy vào cổ họng liền nuốt xuống.

Lúc đầu mùi tanh xông vào mũi nhưng uống vài ngụm thì không còn thấy khó ngửi nữa. Lệnh Hồ Xung uống một hơi mười mấy ngụm lớn đến lúc bụng no mới thôi. Hương Ván Thiên lại kê miệng vào uống tiếp nhưng không bao lâu thì con ngựa đứng không vững, hý lên một tiếng dài thổng thiết rồi ngã lăn xuống đất. Hương Ván Thiên giơ chân trái đá con ngựa rớt xuống khe suối.

Lệnh Hồ Xung không khỏi ngạc nhiên. Con ngựa to như vậy, nặng ít nhất cũng khoảng năm sáu trăm cân mà lão tùy ý nhắc chân đá đi. Hướng Văn Thiên lại đá con ngựa thứ hai xuống rồi lão quay người lại vung chưởng chém đứt chân sau của con ngựa thứ ba và chặt luôn đuôi sau của con ngựa đó. Con ngựa hí lên vang trời, bị Hướng Văn Thiên đá rớt xuống khe núi mà vẫn còn hí không dứt.

Hướng Văn Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ cầm một đuôi, có thể làm lương thực cho cả mười ngày.

Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra. Thì ra lão chặt đuôi ngựa là dùng để làm lương thực chứ không phải vì tính tàn nhẫn hiếu sát. Chẳng liên nghe lời lấy một đuôi ngựa. Thấy Hướng Văn Thiên cầm cái đuôi ngựa leo lên núi, chàng liền đi theo sau lão. Hướng Văn Thiên đi rất chậm, lão bước khoan thai. Nội lực của Lệnh Hồ Xung không còn nên đi không được nửa dặm thì đã rớt lại tuốt đằng sau, thở hồng hộc, mặt xanh mét. Hướng Văn Thiên đành phải dừng bước đợi. Lệnh Hồ Xung đi thêm khoảng được một dặm thì không nổi nữa liền ngồi xuống bên đường nghỉ chân. Hướng Văn Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ thật là kỳ lạ. Nội lực đã kém như vậy nhưng lại bị trúng hai lần chưởng lực Đại âm dương thủ của cái quân trướng thú vị Lạc Hậu mà không sao cả, khiến người ngoài thật không hiểu nổi.

Lệnh Hồ Xung cười gượng nói:

- Làm gì có chuyện không sao cả. Lực phủ ngũ tạng của vãn bối đã bị chấn động lộn nhào cả lên rồi,

cũng không biết đã bị mười mấy loại nội thương. Chính vân bối cũng thấy kỳ quái, sao đến lúc này mình vẫn còn sống. Chỉ e vân bối sẽ ngã ra bất cứ lúc nào, có muốn bò cũng bò không nổi.

Hương Ván Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta hãy nghỉ thêm một chút nữa.

Lệnh Hồ Xung muốn nói rõ với lão mạng của mình chẳng còn bao lâu nữa, không cần phải đợi khiến cho địch nhân đuổi kịp. Nhưng chàng chuyển đổi ý nghĩ, cho rằng người này rất hào hiệp, quyết không chịu bỏ rơi mình mà trốn đi. Nếu nói như vậy không chừng lão sẽ coi thường mình.

Hương Ván Thiên ngồi trên tảng đá hỏi:

- Tiểu huynh đệ, nội lực của tiểu huynh đệ vì sao mất hết ?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười:

- Chuyện này nói ra thật nực cười.

Lệnh Hồ Xung liền đem chuyện mình bị thương thế nào, Đào Cốc lục tiên vì mình mà truyền chân khí để trị thương ra sao, sau đó Bất Giới hòa thượng lại truyền thêm chân khí vào nội thể mình thế nào. Chàng lần lượt kể lại tất cả.

Hương Ván Thiên cười ha hả, tiếng cười chấn động cả sơn cốc, lão nói:

- Chuyện kỳ lạ như vậy, lão Hương ta hôm nay mới nghe lần đầu.

Lão đang cười, bỗng nghe có tiếng quát từ xa truyền lại:

- Hường Ván Thiên, người chạy không thoát đâu, này ngoan ngoan đầu hàng đi.

Hường Ván Thiên vẫn cười ha hả nói:

- Nực cười thật ! Nực cười thật ! Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng là những tên đại ngu ngốc nhất trong thiên hạ.

Lão lại cười ba tràng liên tiếp, nhếch cặp lông mày lên chửi:

- Tổ mẹ nó, bấy trứng thúí đuổi đến rồi.

Lão dang hai tay ôm Lệnh Hồ Xung vào lòng, cái đùi ngựa đành bỏ lại bên đường, để khí chạy nhanh.

Lão vắt giò chạy cật lực, Lệnh Hồ Xung có cảm giác như mình đang đang vắn giá vũ. Không bao lâu, bỗng thấy trước mặt một vùng sương mù, lão đã chuẩn vào trong làn sương mù dày đặc. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Tuyệt diệu ! Trên ngọn núi này thì mấy trăm người kia không cách nào vào một lúc được, đành phải từng người một vào độc chiến. Ta và vị Hường tiên sinh này có thể đối phó được.

Nhưng ở phía sau, tiếng hô hoán càng lúc càng gần, hiển nhiên bọn người đuổi theo cũng đều là những cao thủ khinh công cao cường. Tuy so với Hường Ván Thiên thì không bằng nhưng vì lão đang ôm thêm Lệnh Hồ Xung nên tốc độ không khỏi bị chậm lại.

Hường Ván Thiên chạy đến một khúc quanh, đặt Lệnh Hồ Xung xuống, nói khẽ:

- Đứng lên tiếng.

Hai người đứng nép mình vào vách đá. Trong khoảnh khắc, tiếng bước chân mỗi lúc một gần, có người đuổi đến.

Hai người đuổi theo chạy quá nhanh, trong sương mù không thấy Hương Vân Thiên và Lệnh Hồ Xung. Họ chạy vượt qua khỏi hai người thì mới phát hiện ra, toan dừng bước quay lại. Song chuông của Hương Vân Thiên phóng ra vừa mãnh liệt vừa chuẩn xác, bọn chúng chưa kịp lên tiếng thì đã rớt xuống khe núi, một lúc sau mới vọng lên hai tiếng ỳnh ỳnh. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Lúc hai người này rớt xuống, sao không có tiếng kêu la ? Phải rồi, hai người trúng chuông lực đã chết trước khi rớt xuống.

Hương Vân Thiên cười ha ha nói:

- Hai tên khốn khiếp này bình thường giầu võ giương oai, tự xưng cái gì là Điểm Thương song kiếm, kiếm khí xung thiên. Mẹ kiếp, rớt xuống khe núi, xú khí xung thiên thì có!

Lệnh Hồ Xung đã từng nghe đến tên Điểm Thương song kiếm, nghe nói kiếm pháp của hai người này rất cao thâm, đã từng giết không ít nhân vật lợi hại trong hắc đạo. Không ngờ họ chết ở đây mà không biết tại sao, ngay cả tướng mạo của họ chàng cũng chưa kịp nhìn rõ.

Hương Vân Thiên lại ôm Lệnh Hồ Xung lên nói:

- Từ đây đến Tiên Sầu Giáp còn khoảng mười dặm, khi đến đó rồi thì chẳng ngại những tên khốn kiếp nữa.

Lão nói xong, chạy càng lúc càng nhanh. Có tiếng bước chân phía sau, mấy người đuổi đến. Đường núi đi queo qua hướng Đông, bên cạnh không có vực thẳm,

Hương Văn Thiên không thể giữ lại trò núp vách núi đánh lén nữa, đành phải để khí chạy thẳng.

Bỗng nghe vù một tiếng, một thứ ám khí xé gió bay đến rất mạnh, rõ ràng là ám khí có trọng lượng rất nặng. Hương Văn Thiên để Lệnh Hồ Xung xuống, quay người lại bắt lấy, cất tiếng chửi:

- Họ Hà kia, người cũng hòa mình vào dòng nước đục này ư?

Có tiếng người từ trong đám sương mù vọng lại:

- Người là tai họa của võ lâm, ai ai cũng phải tru diệt. Hãy tiếp một chùy nữa của ta.

Chỉ nghe tiếng vù vù bất tuyệt, miệng hắn nói một chùy mà ít nhất cũng có bảy tám phi chùy ném tới.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng ám khí rít lên thì ngấm ngầm lo lắng. Phong thái sư thúc tổ truyền kiếm pháp cho ta tuy có thể đánh được bất kỳ loại ám khí nào, nhưng phi chùy này được ném với kinh lực lợi hại như vậy, trường kiếm của ta dù có đánh trúng nhưng nội lực không còn, tất trường kiếm bị chấn động, sẽ gãy mất.

Hương Văn Thiên hai chân dậm ra, người cúi về phía trước, nét mặt rất căng thẳng, không thần nhiên như lúc ở trong lương đình bị quần địch bao vây. Từng quả phi chùy bay đến trước mặt lão đều tắt hẳn âm thanh, chắc đã bị lão thu hết rồi.

Bỗng nghe tiếng vù vù dữ dội, không biết có bao nhiêu phi chùy cùng lúc ném ra. Lệnh Hồ Xung biết đây là thủ pháp Mãn thiên hoa vũ, vốn chỉ để phóng những ám khí nhỏ bé như kim tiền tiêu, thiết liên tử.

Tiếng phi chùy rít lên trong không khí, mỗi quả chùy nếu không nửa cân thì cũng một cân, sao có thể cùng một lúc phóng ra mấy chục quả được? Lệnh Hồ Xung nghe tiếng phi chùy rít lên, hấn liền nằm phục xuống đất. Hương Ván Thiên thét lên thất thanh:

- Ủi chao!

Dường như lão bị trọng thương. Lệnh Hồ Xung kinh hãi cố nhảy lên chắn trước mặt lão, vội hỏi:

- Hương tiên sinh, tiên sinh bị thương rồi ư?

Hương Ván Thiên nói ấp úng:

- Ta... ta không xong rồi. Người... người mau chạy.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Hai chúng ta đồng sinh cộng tử, Lệnh Hồ Xung quyết không bỏ tiên sinh để tìm cái sống một mình.

Bọn người đuổi theo lớn tiếng reo hò.

- Hương Ván Thiên trúng phi chùy rồi!

Trong làn sương trắng mịt mờ ẩn hiện mười mấy người dẫn dần đến gần.

Giữa lúc này một luồng kinh phong mãnh liệt lướt qua bên mình của Lệnh Hồ Xung. Hương Ván Thiên cười ha hả, mười mấy người ở trước mặt lần lượt ngã xuống đất. Thì ra mấy chục quả phi chùy đều bị lão giữ lại trong tay. Lão giả vờ trúng chùy bị thương, khiến cho địch nhân không phòng bị rồi dùng thủ pháp Mãn thiên hoa vũ phát xạ trở lại.

Sương mù dày đặc, mắt nhìn không rõ mà tiếng la của Lệnh Hồ Xung hoảng hốt rõ ràng đúng sự

thực khiến đối phương nghe đều tin, không còn nghi ngờ gì nữa. Hương Ván Thiên lại có thể dùng thủ pháp Mãn thiên hoa vũ phát xạ ám khí nặng như vậy là vượt ra ngoài dự liệu của những kẻ truy đuổi. Mười mấy người đi đầu hoặc chết hoặc bị thương, không một người nào thoát.

Hương Ván Thiên ôm Lệnh Hồ Xung lên rồi quay người chạy tiếp, lão nói:

- Hay lắm, tiểu huynh đệ rất có nghĩa khí.

Lão nghĩ Lệnh Hồ Xung ôm mỗi bất bình chẳng qua là tính cách cổ quái của người thiếu niên, nhưng vừa rồi mình giả vờ bị trọng thương thật giống; Lệnh Hồ Xung lại không chịu bỏ mình để trốn thoát, quyết ý đồng sinh cộng tử, thật là nghĩa khí quý báu nhất giang hồ.

Chạy không được bao lâu, địch nhân lại dần dần đuổi đến gần, chỉ nghe tiếng vèo vèo bất tuyệt, ám khí liên tục bay đến. Hương Ván Thiên trồi lên hụp xuống để né tránh. Người đuổi theo càng bức đến gần, lão để Lệnh Hồ Xung xuống, quát to một tiếng, xoay người xông vào giữa đám đông. Mấy tiếng bốp bốp vang lên, lão trở lại trên lưng đã thấy công một người. Lão dùng dây xích trên cổ tay mình quán chặt hai tay người đó. Hương Ván Thiên ôm Lệnh Hồ Xung chạy tiếp, cười nói:

- Chúng ta có thêm tám lá chắn sống.

Người kia lớn tiếng la:

- Đừng phóng ám khí, đừng phóng ám khí nữa!

Nhưng bọn người đuổi theo không thèm để ý cứ phóng ám khí không ngừng. Đột nhiên người đó thét lên một tiếng:

- Chao ôi !

Lưng gã đã bị ám khí đánh trúng. Hường Vấn Thiên lưng mang tấm lá chắn sống, tay ôm Lệnh Hồ Xung, vẫn chạy như bay. Người trên lưng lớn tiếng thóa mạ:

- Vương Sùng Cổ, mẹ kiếp người không có chút nghĩa khí, biết rõ ta... úi chao, là tên bắn lén. Tổ mẹ nó, Trương Phù Dung gặp phải hồ ly, người... người mượn dao giết người.

Chỉ nghe mấy tiếng phù phù, tiếng chửi mắng của người đó càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng không lên tiếng nữa. Hường Vấn Thiên cười nói:

- Lá chắn sống biến thành lá chắn chết rồi.

Hường Vấn Thiên quên cả hiểm nguy, đề khí chạy nhanh, quẹo qua hai thung lũng rồi nói:

- Đến rồi!

Lão thổ phào nhẹ nhõm, nổi lên một tràng cười ha hả, lòng sung sướng vô cùng. Mười dặm đường núi sau cùng thật là nguy hiểm, không biết có thể thoát được sự truy đuổi không, tưởng như cái chết đã nắm chắc trong tay.

Lệnh Hồ Xung nhìn ra, lòng hơi sợ hãi, thấy trước mắt có cây cầu đá nhỏ hẹp bắc qua một vực sâu muôn trượng. Cầu đá chỉ thấy được không quá tám chín thước, xa hơn nữa thì mây mù dày đặc, không nhìn được đầu bên kia. Hường Vấn Thiên nói khẽ:

- Trong làn sương trắng có một dây xích sắt, đừng tùy tiện dẫm lên.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ nhưng lòng không kìm được sự kinh sợ: Cầu đá này rộng không quá một thước, phía dưới là vực thẳm, vốn đã nguy hiểm vô cùng, lại bắc qua một sợi dây xích, công lực của mình bây giờ thật khó mà qua được.

Hương Văn Thiên cời xích quán trên tay lá chắn chết ra, rút thanh trường kiếm sau lưng gã đưa cho Lệnh Hồ Xung, rồi dựng lá chắn chết ở trước mặt, yên lặng đợi địch.

Không đầy thời gian uống một tuần trà, tốp người đầu tiên đã đuổi đến, có cả nhân vật trong chính giáo và Ma giáo. Mọi người thấy địa hình hiểm ác, Hương Văn Thiên ở chỗ vào thế trận quay lưng vào vực thẳm, cũng không dám đến gần. Một lúc sau, người đuổi đến càng đông, đứng ở ngoài năm sáu trượng lớn tiếng thóa mạ hoặc phóng ra các loại ám khí. Phi hoàng thạch, tụ tiễn tới tấp được phóng ra. Hương Văn Thiên và Lệnh Hồ Xung ở phía sau lá chắn, các thứ ám khí không thể bắn trúng hai người.

Bỗng một tiếng gầm làm chấn động cả sơn cốc, một đầu đà múa cây thiền trượng xông đến. Cây thiền trượng đúc bằng thép nặng bảy tám chục cân nhằm đánh vào lưng Hương Văn Thiên. Hương Văn Thiên cúi xuống, thiền trượng lướt qua đầu lão. Lão vung dây xích lên quán lấy hai chân của gã đầu đà trong khi lão đầu đà lờ dùng sức phóng trượng quá mạnh không thu lại kịp để chống đỡ. Hương Văn Thiên lập tức quay dây xích đã quán chặt gót chân phải của đầu đà dùng phép tá lực đá lực thừa thế đẩy về trước. Gã đầu đà đứng không vững, ngã nhào về phía trước, rớt xuống vực thẳm. Hương Văn Thiên vừa hất vừa đẩy,

đã mở dây xích ở gót chân của gã. Tiếng rú thảm thiết của gã đầu đà từ vực thẳm vọng lên, khiến mọi người không ai không kinh hãi nổi da gà, bất giác tự lùi về sau, như sợ Hường Vãn Thiên sắp cuốn mình xô xuống vực thẳm.

Hai bên đang co nhau một lúc, bỗng có hai người vượt đám đông xông ra. Một người tay cầm song kích, người kia là một hòa thượng cầm một cây nguyệt nha sạn. Đôi kích một trên một dưới nhằm đâm vào bụng dưới và mặt của Hường Vãn Thiên, còn cây nguyệt nha sạn nhằm đâm vào sườn trái của lão. Cả ba thứ binh khí đều rất nặng, lại được vận nội lực thâm hậu nên lúc tấn công ra uy thế rất mãnh liệt. Hai người xem đúng địa hình tấn công, khiến cho Hường Vãn Thiên không cách nào né tránh được, chỉ còn cách vung dây xích đánh đỡ. Quả nhiên dây xích của Hường Vãn Thiên vung ra, choang choang ba tiếng, cả song kích và nguyệt nha sạn đều bị đánh giạt ra hết, bốn thứ binh khí đều xẹt ra tia lửa. Đây là cách lấy mạnh đánh mạnh, không thể lấy kỹ xảo để thủ thắng. Trong đám đông có tiếng reo hò vang dội.

Binh khí trong tay hai người bị dây xích hất ra thì liền tấn công tới, choang choang choang, lại giao nhau lần nữa. Hòa thượng và hán tử đó đều loạng choạng. Ngược lại Hường Vãn Thiên vẫn đứng vững vàng. Lão không đợi địch nhân lấy hơi đã quát một tiếng thật to, vung nhanh dây xích đánh ra. Hai người giờ binh khí gạt đỡ. Binh khí chạm nhau ba tiếng chát chúa. Hòa thượng gầm lên một tiếng, liệng cây nguyệt nha sạn, miệng phun máu tươi, còn hán tử giờ cao song kích nhằm đâm vào Hường Vãn Thiên. Hường Vãn Thiên ưỡn ngực ra không đỡ không gạt, cười ha ha.

Song kích đâm đến ngực lão cách khoảng nửa thước bỗng nhiên rũ xuống. Hấn tử cũng nằm phục xuống đất không nhúc nhích nữa. Hấn đã bị kinh lực của Hương Ván Thiên làm chấn động chết ngay lập tức.

Quần hào tụ tập ở sườn núi nhìn nhau thất sắc, không ai dám tiến lên.

Hương Ván Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta hao tổn hơi sức với chúng khá nhiều rồi, tiểu huynh đệ ngồi xuống nghỉ một lát đã.

Lão nói xong liền ngồi xuống, hai tay ôm gối giữa mặt lên trời, không thèm liếc nhìn quần hào một cái. Bỗng nghe có người lớn tiếng quát:

- Yêu tà to gan, dám coi thường anh hùng thiên hạ như vậy ư?

Bốn tên đạo nhân cầm kiếm xông tới trước mặt Hương Ván Thiên. Cả bốn người cầm ngang thanh trường kiếm nói:

- Đứng dậy giao thủ!

Hương Ván Thiên cười khinh bạc, lạnh lùng nói:

- Hương mỗ đâu có gây chuyện gì với phái Nga Mi của các vị?

Một đạo sĩ bên trái nói:

- Tà ma ngoại đạo làm hại giang hồ. Ta là bậc chân tu tuyên dương chính nghĩa, trừ yêu diệt ma, trách nhiệm không đổ cho người khác được.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Hay cho quân trừ yêu diệt ma, trách nhiệm không đổ cho người khác ! Sau lưng của các vị trong đám người đó có hơn một nửa là người trong Ma giáo, sao không trừ yêu diệt ma đi ?

Đạo nhân đó nói:

- Tru diệt ác ma đầu sỏ trước.

Hương Ván Thiên ngồi ôm gối ngẩng đầu trông những đám mây trôi lơ lửng trên trời, ôm ờ nói:

- Thì ra là vậy. Hay lắm, hay lắm !

Đột nhiên lão quát một tiếng thật to, vọt người lên, dây xích giống như con thuồng luồng từ dưới vực sâu nhảy vọt lên nhằm bốn người quét ngang qua một cái rất mau. Lão ra đòn tập kích quá đột ngột, dù bốn đạo nhân đều là cao thủ của phái Nga Mi cũng không kịp chống đỡ. Trong lúc thắng thốt, trường kiếm của ba đạo nhân dựng đứng đỡ sau lưng, còn đạo nhân thứ tư đứng bên mé phải phóng trường kiếm ra nhằm vào yết hầu của Hương Ván Thiên đâm tới. Chỉ nghe choang một tiếng, ba thanh trường kiếm đều bị dây xích đánh cong, Hương Ván Thiên nghiêng đầu tránh chiêu kiếm của đạo nhân thứ tư. Thế kiếm của đạo nhân như gió, phóng ba kiếm liên hoàn bức bách Hương Ván Thiên không cách nào chậm tay lại được. Còn ba đạo nhân kia lùi ra, đổi kiếm rồi lại xông vào đấu tiếp. Thế kiếm của bốn đạo nhân phối hợp hỗ tương, giống như một kiếm trận nho nhỏ, bốn thanh trường kiếm lượn tới lượn lui như rồng bay phượng múa, lúc phân ra, lúc hợp lại.

Lệnh Hồ Xung nhìn một lúc, thấy Hương Ván Thiên lúc múa vung dây xích tất phải cử động hai tay thì không linh hoạt bằng một tay. Nếu còn kéo dài,

tao sẽ không tránh khỏi thất bại. Chàng liền bước qua mé phải của Hương Ván Thiên, trường kiếm đâm ra, phóng nhanh vào bên sườn của một đạo nhân. Chiêu kiếm này phương vị xuất chiêu rất cổ quái, đạo nhân đó khó mà tránh khỏi, soạt một tiếng, lão đã bị trúng kiếm. Lệnh Hồ Xung lóe lên tâm niệm: Nghe nói phái Nga Mi xưa nay tự hào trong sạch, bỏ mặc chuyện trên giang hồ, thanh danh lung lay. Ta giúp Hương tiên sinh giải vây, không nên làm tổn thương tính mệnh của đạo nhân này.

Khi mũi kiếm vừa chạm vào da của đạo nhân, chàng liền rút về, nhưng lúc rút lại kiếm sử không nhanh. Đạo nhân cố chịu đau, đưa song chỉ kẹp chặt trường kiếm của Lệnh Hồ Xung lại.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm về, vạch một đường trên cánh tay và mé sườn đạo nhân. Chàng rút chậm lại một chút, trường kiếm của một đạo sĩ trung niên khác chém tới, đè lên kiếm của chàng. Cánh tay Lệnh Hồ Xung tê buốt, muốn buông kiếm ra nhưng nghĩ nếu buông kiếm thì mình sẽ thành phế nhân. Chàng liền gắng sức nắm chặt chuôi kiếm, cảm thấy một kinh lực hùng hậu trên kiếm truyền đến, tấn công vào tâm mạch của mình.

Đạo nhân thứ nhất bị trường kiếm gây vết thương không nặng nhưng vì lão lấy tay chụp kiếm lại, lúc Lệnh Hồ Xung rút kiếm về khiến lão bị kiếm vạch một vết thương thấu tận xương, máu tươi chảy ra lênh láng không thể dấu được nữa. Hai đạo nhân còn lại lúc này ở sau lưng Lệnh Hồ Xung đang đấu kịch liệt với Hương Ván Thiên, kiếm pháp rất tinh kỳ, song kiếm liên thủ nghiêm cẩn dị thường.

Hương Văn Thiên đầu tiếp mấy chiêu liền lùi về sau một bước, rồi lão liên tục lùi hơn mười bước, thân mình lọt dần vào làn sương trắng. Hai đạo nhân tiếp tục tấn công về trước, nửa thanh trường kiếm đã phóng vào sương mù. Bỗng phía bên kia cầu đá có người la lên:

- Cẩn thận, đi tiếp nữa là cầu bằng dây xích đó !

Chữ "xích" vừa ra khỏi miệng thì nghe tiếng hai đạo nhân cùng rú lên thảm thiết, thân người hai lão xông mạnh về trước, rớt xuống làn sương trắng. Rõ ràng hai lão không tự chủ được, bị Hương Văn Thiên kéo tới. Tiếng rú thê thảm kéo dài đến tận vực thẳm, trong khoảnh khắc thì im bặt.

Hương Văn Thiên cười ha hả từ trong làn sương trắng đi ra. Lão thấy Lệnh Hồ Xung lão đảo muốn té, giật mình sợ hãi.

Lệnh Hồ Xung lúc ở lương đình đã dùng Độc Cô cửu kiếm liên tục đả thương người, bốn tên đạo sĩ phái Nga Mi tận mắt chứng kiến nên tự biết kiếm pháp của mình quyết không phải là địch thủ của chàng, nhưng chúng thấy nội lực của Lệnh Hồ Xung không đáng kể, liền đem nội lực uyên thâm của mình ra tấn công liên tiếp vào Lệnh Hồ Xung. Đừng nói bây giờ nội lực của Lệnh Hồ Xung đã mất hết mà ngay lúc trước, khi còn sung sức cũng không thể bì được hơn ba mươi năm luyện nội công tâm pháp của lão đạo nhân phái Nga Mi. May mà chân khí nội thể của Lệnh Hồ Xung sung mãn nên nhất thời cũng không đến nỗi bị thương nhưng khí huyết bị nhện nhạo cả lên, mắt nảy đom đóm.

Lệnh Hồ Xung bỗng cảm thấy trên huyết Đại truy ở sau lưng có một luồng nhiệt khí truyền vào, áp lực

trên tay lập tức nhẹ hẳn. Tinh thần Lệnh Hồ Xung phấn chấn, biết đã được Hương Ván Thiên trợ giúp, nhưng chàng liền phát giác Hương Ván Thiên lại đem nội lực tấn công của đối phương dẫn từ cánh tay truyền qua sống lưng rồi đến hai chân, rồi truyền thẳng xuống đất, mất hẳn.

Đạo nhân phát giác sắp gặp nguy hiểm bèn lớn tiếng la lên, rút kiếm nhảy ra sau, quát:

- Hấp tinh yêu pháp ! Hấp tinh yêu pháp !

Quần hào vừa nghe bốn chữ “Hấp tinh yêu pháp” không ít người đổi sắc mặt.

Hương Ván Thiên cười ha hả nói:

- Đúng vậy ! Đây là Hấp tinh đại pháp. Vị nào có hứng thú thì lên đây thử chơi.

Một trưởng lão tên Hoàng Đái trong Ma giáo la lên:

- Chẳng lẽ Nhậm... Nhậm... lại tái xuất ? Chúng ta về bấm báo giáo chủ ngay để giáo chủ định đoạt.

Bọn người Ma giáo dạ, cùng quay người, lập tức đám đông hơn một trăm người liền giải tán một nửa. Còn lại người trong chính giáo bàn bạc to nhỏ với nhau một lúc, liền có một số người lục tục bỏ về, sau cùng chỉ còn hơn mười người lèo tèo.

Một người giọng sang sảng nói:

- Hương Ván Thiên, Lệnh Hồ Xung! Các ngươi lại sử Hấp tinh đại pháp, truy nhập vào cảnh vạn kiếp không được siêu sinh. Từ nay về sau, bằng hữu trong võ lâm đối phó với hai người không cần phải dùng thủ đoạn chính đáng. Đây là việc các ngươi tự làm tự chịu, đến nước này đừng có hối hận!

Hương Văn Thiên cười nói:

- Hương mỗ đã làm việc gì thì có bao giờ hối hận đâu ? Các người mấy trăm người vây đánh hai chúng ta, chẳng lẽ là thủ đoạn chính đáng ư ? Hi hi, buồn cười thật, buồn cười thật!

Tiếng bước chân vọng lại, mười mấy người còn lại cũng đi hết. Hương Văn Thiên lắng tai nghe, biết xác thực bọn địch đuổi đến đã đi xa rồi. Lão nói khẽ:

- Bọn chó má đó nhất định sẽ quay lại, tiểu huynh đệ hãy nằm lên lưng ta.

Lệnh Hồ Xung thấy vẻ mặt của lão rất trịnh trọng, cũng không hỏi nhiều, liền nằm phục lên lưng lão. Hương Văn Thiên khom người xuống, chân trái từ từ đưa ra, lẩn mò leo xuống vực thẳm. Lệnh Hồ Xung hơi kinh hãi, thấy sợi dây xích của Hương Văn Thiên vung ra, quán chặt vào một gốc cây bên vách núi, thử giật xem gốc cây có chịu nổi sức nặng của hai người không rồi mới nhẹ nhàng leo xuống. Hai người đu lơ lửng trong không khí, Hương Văn Thiên lắc lư mấy cái, tìm được chỗ đặt chân liền vung tay thu dây xích lại. Sợi dây xích rời khỏi gốc cây. Hai tay của Hương Văn Thiên bám vào vách núi, rồi dừng lại một lúc, sợi dây xích đã quán chặt vào mồm đá lớn bên dưới chân lão, thân hình của hai người lại từ từ hạ xuống hơn một trượng.

Cứ theo cách như vậy mà lão đu xuống. Có lúc vách núi không có gốc cây cũng không có mồm đá lồi ra, Hương Văn Thiên mạo hiểm, dấn người vào vách núi rồi từ từ tụt xuống. Lão tụt hơn mười trượng, vách đá càng trơn, lão tụt càng nhanh. Nhưng chỉ cần có chỗ có thể đỡ lại được thì lão thì triển thân công hoặc phát chưởng, hoặc đạp chân tạo thế cho người trượt chậm lại.

Lệnh Hồ Xung thấy mình và lão quá mạo hiểm, sợ đến nổi hồn vía lên mây. Lão cứ như vậy mà tụt xuống vực thẳm, thật nguy hiểm chẳng khác nào trận kịch đấu vừa rồi. Nhưng chàng nghĩ bình sinh chưa bao giờ có chuyện kỳ lạ hiểm có, nguy hiểm thì quá nguy hiểm nhưng nếu không gặp một kỳ nhân như Hưởng Vấn Thiên chỉ e rằng qua một trăm kiếp cũng khó gặp ai có gan như vậy. Lúc Hưởng Vấn Thiên đập hai chân xuống đáy vực rồi, Lệnh Hồ Xung cảm thấy hơi tiếc nuối, hận sao cái vực này không sâu thêm vài trăm trượng nữa. Chàng ngẩng đầu lên nhìn, miệng vực toàn là mây trắng, cái cầu đá đã trở thành một sợi dây màu đen rất nhỏ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hưởng tiên sinh!

Hưởng Vấn Thiên đưa tay bịt miệng Lệnh Hồ Xung lại, ngón tay cái bên tay trái chỉ lên trên. Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra, biết bọn địch quả nhiên đã quay trở lại, chàng cố nhường mắt nhìn lên nhưng không thấy bóng người nào trên cầu đá cả.

Hưởng Vấn Thiên buông tay ra, khẽ sát tai vào vách núi lắng nghe. Qua một lúc sau lão mới mỉm cười nói:

- Bà mẹ nó, có giữ ở trên đó thì cứ đi Tây thiên mà tìm.

Lão ngoái lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đệ là đệ tử của danh môn chính phái, Hưởng mộ lại là bàng môn yêu tà, song phương xưa nay là kẻ tử thù của nhau. Tại sao tiểu huynh đệ lại cam tâm tình nguyện đắc tội với chính giáo bằng hữu, để xả thân cứu tính mệnh của ta?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối vừa hội ngộ thì đã liên thủ với tiên sinh đấu một trận sinh tử với bọn quần hào song phương chính giáo và Ma giáo mà không sao cả, thật là may mắn vô cùng. Hưởng tiên sinh lại còn nói chuyện cứu mạng với không cứu mạng, thật là... thật là...

Hưởng Văn Thiên tiếp lời:

- Thật là vợ vẫn phải không ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối không dám nói Hưởng tiên sinh ăn nói vợ vẫn, nhưng nếu nói văn bối có công cứu mạng tiên sinh thì thật chẳng đúng chút nào.

Hưởng Văn Thiên nói:

- Hưởng mỗ đã nói vậy thì không rút lời lại. Ta nói tiểu huynh đệ có ân cứu mạng ta thì là có ân cứu mạng.

Lệnh Hồ Xung cười cười, không biện luận nữa.
Hưởng Văn Thiên nói:

- Vừa rồi bọn chó má la to cái gì Hấp tinh đại pháp, chúng sợ đến nỗi giải tán hết. Tiểu huynh đệ có biết Hấp tinh đại pháp là công phu gì không ? Tại sao bọn chúng sợ đến như vậy ?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Văn bối đang muốn thỉnh giáo Hưởng tiên sinh.

Hưởng Văn Thiên cau mày nói:

- Cái gì văn bối với trưởng bối, tiên sinh với hậu sinh, khiến cho người nghe thật bức mình. Ta dứt khoát không chịu, tiểu huynh đệ cứ gọi ta là Hưởng huynh còn ta gọi tiểu huynh đệ là huynh đệ được rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này vãn bối thật không dám...

Hương Ván Thiên tức giận nói:

- Được, vì huynh đệ thấy ta là người trong Ma giáo nên coi thường ta. Huynh đệ đã cứu tính mạng ta, cái mạng của lão tử này sống hay chết cũng là chuyện nhỏ, nhưng tiểu huynh đệ coi thường ta là chuyện lớn, vậy chúng ta phải động thủ.

Tuy lão nói nhỏ nhưng vẻ mặt rất tức giận. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đâu cần phải động thủ. Hương huynh đã cố chấp như vậy thì tiểu đệ đành tuân mệnh thôi.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ngay cả Điền Bá Quang là một tên thái hoa dâm tặc như vậy mà ta cũng kết giao bằng hữu, giờ kết giao thêm một Hương Ván Thiên thì có sao đâu? Người này khí phách hào hùng, thật là một hảo hán tử, ta cũng vốn thích những người như vậy.

Lệnh Hồ Xung liền phục người xuống bái rồi nói:

- Hương huynh ở trên xin nhận một lạy của tiểu đệ.

Hương Ván Thiên mừng rỡ nói:

- Khắp thiên hạ kết nghĩa kim lan với Hương mỗ chỉ có một mình huynh đệ thôi. Huynh đệ phải nhớ điều đó.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ được Hương huynh thương mến thật là hân hạnh.

Chiếu theo quy củ của giang hồ thì hai người kết nghĩa huynh đệ ít nhất cũng phải thấp hương tuyên thệ, lập thệ có phúc cùng hưởng có họa cùng gánh. Nhưng hai người này đều là người lãng mạn phóng khoáng, vừa trải qua một cuộc chiến nảy lửa, đều cảm thấy ý hợp tâm đầu, hiểu thấu lòng nhau, chỉ cần khẩu đầu kết giao nhau là đủ, không cần lễ nghi phiền phức. Đã nói là huynh đệ tức là huynh đệ rồi.

Hương Văn Thiên là người của Ma giáo nhưng huynh đệ trong Ma giáo chẳng mấy ai coi trọng lão, hôm nay nhận được một huynh đệ kết nghĩa, lòng lão rất vui sướng. Lão nói:

- Đáng tiếc ở đây không có rượu, nếu không thì chúng ta uống một hơi hết tổ mẹ nó mấy chục bát mới đã nư.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, cổ họng của tiểu đệ ngứa ngáy quá rồi, ca ca nhắc đến rượu thì càng không chịu được.

Hương Văn Thiên chỉ lên trên nói:

- Bọn chó đẻ chưa đi xa đâu, chúng ta đành phải ở dưới đáy vực sâu cố nhịn mấy bữa. Huynh đệ, vừa rồi lão mũi trâu phái Nga Mi dốc nội lực tấn công huynh đệ, ta dùng nội lực giúp đỡ huynh đệ tiêu hao nội lực của lão mũi trâu ra sao, huynh đệ biết không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dường như đại ca đem nội lực của đạo nhân đó dẫn xuống đất hết.

Hương Văn Thiên vỗ đùi cái bốp, vui mừng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Huynh đệ thật thông minh. Môn công phu này của ta là do ta vô tình nghĩ ra, trong vô lâm không ai biết cả, ta đặt cho nó cái tên là Hấp công nhập địa tiểu pháp.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái tên nghe cũng kỳ quái.

Hương Văn Thiên nói:

- Môn công phu này của ta sơ với Hấp tinh đại pháp trong vô lâm cũng như nhau nên ai nghe cũng biến sắc, cũng giống như bọm nhỏ gặp bọm lớn, cho nên mới gọi là "tiểu pháp". Công phu này của ta chỉ là một tiểu xảo di hoa tiếp mộc, mượn lực để đánh lực, đem nội lực của đối phương dẫn xuống đất khiến cho đối phương không thể hại mình, mà cũng chẳng có lợi lộc gì cho mình cả. Vả lại, môn công phu này chỉ nên sử dụng lúc tương đấu với đối phương chứ không thể đem ra mà đả thương người. Đối phương gặp lúc thấy nội lực cuộn cuộn tiết ra ngoài thì không khỏi cả kinh thất sắc, một lúc sau liền phục hồi lại nguyên khí. Ta đoán rằng bọn chúng bỏ đi rồi nhất định quay lại cho nên công lực của lão mũi trâu phái Nga Mi vừa hồi phục thì lão biết Hấp công nhập địa tiểu pháp này của ta chỉ là dọa trêu người thôi, kỳ thực chẳng có gì đáng sợ. Ca ca của tiểu đệ vốn không thích gạt người bằng cái trò này cho nên xưa nay chưa bao giờ dùng qua.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hương Văn Thiên chưa bao giờ gạt người, hôm nay vì tiểu đệ đành phải phá giới.

Hương Văn Thiên cười hì hì nói:

- Chưa bao giờ gặt ai thì cũng chưa chắc, có điều lão Tùng Văn đạo nhân phái Nga Mi kiến văn quảng bác như vậy nên ca ca của huynh đệ thật không muốn gặt lão. Nếu gặt người thì phải chọn đại sự, gặt phải kinh thiên động địa để thiên hạ đều biết.

Hai người nhìn nhau cười, sợ bị địch nhân ở trên vực nghe được, nên tuy cố cười nhỏ lại nhưng tiếng cười cũng rất sảng khoái.

Hồi 78

Thay tên đổi họ tìm đến Mai trang

Lúc này hai người rất mệt, phân ra ngồi dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

Không bao lâu, Lệnh Hồ Xung đã ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ, chàng bỗng mơ thấy Doanh Doanh tay cầm ba con ếch nường đưa cho mình hỏi: "Người quên ta rồi phải không?". Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói: "Đâu có quên, đâu có quên! Cô nường... cô nường đi đâu vậy?". Hình bóng của Doanh Doanh bỗng tan biến, chàng vội la lên: "Cô nường đừng đi! Ta có rất nhiều điều muốn nói với cô nường". Lại thấy đao thương kiếm kích tới tấp đâm đến, chàng thét lên một tiếng rồi tỉnh lại. Hương Ván Thiên cười hì hì hỏi:

- Mơ thấy tình nhân phải không? Muốn nói rất nhiều điều phải không?

Mặt Lệnh Hồ Xung đỏ lên, không biết trong mơ đã nói gì mà lão nghe được. Hương Ván Thiên nói:

- Huynh đệ, nếu huynh đệ muốn gặp lại người tình thì phải dưỡng thương cho khỏe, trị khỏi bệnh mới có thể đi tìm cô ta.

Lệnh Hồ Xung ủ rũ nói:

- Tiểu đệ... tiểu đệ chưa có người tình. Vả lại thương thế của tiểu đệ trị không khỏi đâu.

Hương Văn Thiên nói:

- Ta thiếu nợ huynh đệ một lần cứu mạng, tuy là huynh đệ nhưng lòng ra vẫn còn áy náy. Ta phải trả một cái mạng cho huynh đệ mới được. Ta dẫn huynh đệ đi đến một nơi, ở đó nhất định có thể trị khỏi thương thế cho huynh đệ.

Tuy Lệnh Hồ Xung chẳng màng gì đến chuyện sống chết, nhưng không thể thần nhiên khi nghe Hương Văn Thiên nói thương thế của mình có thể trị khỏi. Nếu lời này từ miệng người khác nói ra thì chưa chắc tin được nhưng Hương Văn Thiên tài trí hơn người, võ công lại cao cường, ngoài thái sư thúc tổ Phong Thanh Dương ra, bình sinh chàng chưa thấy ai như lão. Lão chỉ nói phớt một câu mà rất có trọng lượng khiến lòng chàng vô cùng hưng phấn. Chàng lắp bắp nói:

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

Lệnh Hồ Xung nói hai tiếng "tiểu đệ" thì không nói được nữa. Lúc này mảnh trăng lưỡi liềm chiếu xuống miệng vực, ánh sáng tỏa khắp nơi, dưới vực thăm tuy âm u nhưng trong ánh mắt của Lệnh Hồ Xung đầy ngập ánh dương quang.

Hương Văn Thiên nói:

- Chúng ta đi gặp một người. Người này tính tình rất cổ quái, sự việc đừng nói trước cho lão biết. Huynh

đệ, nếu huynh đệ tin ta thì nhất thiết phải để ta sắp đặt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có gì đâu mà không tin? Ca ca muốn tìm cách trị thương cho tiểu đệ, đó là chuyện cái tử hoàn sinh mà tiểu đệ vốn không còn hy vọng nữa. Nếu trị khỏi bệnh thì tạ ơn trời đất, trị không khỏi thì cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Hương Văn Thiên thề lưỡi liềm môi nói:

- Không biết cái đùi ngựa biến đâu rồi? Mẹ kiếp, giết không biết bao nhiêu thằng nhãi mà ở dưới đáy vực này lại chẳng thấy cái xác nào cả.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói, biết lão muốn tìm xác chết để ăn. Lòng chàng cảm thấy kinh sợ, không dám nói nhiều, liền nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hương Văn Thiên nói:

- Huynh đệ, ở đây ngoài cỏ xanh và rong rêu ra thì không có cái gì khác. Chúng ta sống lây lất ở đây e phải đi tìm xác chết mà ăn, nhưng ngày hôm qua mấy tên rớt xuống đáy vực này vừa già vừa gầy, ta nghĩ huynh đệ ăn vào cũng chẳng thấy ngon lành gì.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Dứt khoát chẳng có chút mùi vị gì.

Hương Văn Thiên cười nói:

- Chúng ta phải tìm đường ra khỏi đây. Ta cải trang cho huynh đệ trước đã.

Lão đến vũng bùn bốc một nắm bôi lên mặt Lệnh Hồ Xung, rồi đưa tay tự bôi lên mặt mình. Lão bôi

mạnh quá, bôi đến đâu thì tóc rụng đến đó. Xong lão đưa hai tay lên vò đầu, mái tóc hoa râm của lão đã rụng trọc lóc. Lệnh Hồ Xung thấy trong khoảnh khắc tướng mạo lão đã hoàn toàn thay đổi, hần vừa tức cười vừa khâm phục. Hường Văn Thiên lại bốc một ít bùn đắp cho mũi to lên, hai má cũng dày lên, bây giờ có đứng đối mặt nhìn kỹ cũng không thể nhận ra lão nữa.

Hường Văn Thiên đi trước dẫn đường. Lão để hai tay lọt vào trong tay áo để che kín sợi dây xích trên cổ tay lại, chỉ cần lão không động thủ thì không ai nhận ra được cái lão mập đầu lằng bóng là Hường Văn Thiên oai phong quắc thước.

Hai người đi quanh quần đến giờ Ngọ, thấy ở thung lũng có một cây đào dại, trái còn xanh, bỏ vào miệng nhai vừa chua vừa chát. Hai người bụng đã quá đói, liền hái ăn đến kỳ no. Nghỉ ngơi hơn một canh giờ, họ lại đi tiếp. Đến lúc hoàng hôn, Hường Văn Thiên đã tìm được lối ra khỏi hang, nhưng phải vượt qua một vách núi dài mấy trăm thước. Lão cống Lệnh Hồ Xung trên lưng trèo lên vách.

Lúc leo lên trên vách núi, họ nhìn thấy một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, hai bên đường cỏ mọc rậm rạp. Cảnh vật hoang dã, ngay cả vết chân chim thú cũng không hề thấy. Hai người đều thở dài.

Sáng sớm hôm sau, hai người đi về hướng Đông đến một thị trấn lớn. Hường Văn Thiên lấy trong túi một miếng vàng lá bảo Lệnh Hồ Xung đi đến tiệm đổi thành bạc, sau đó tìm đến một khách điểm thuê phòng. Hường Văn Thiên gọi thức ăn, bảo tiểu nhị đem đến một vò rượu lớn, cùng Lệnh Hồ Xung uống hết nửa vò

thì đã say mềm, không ăn cơm nữa. Một người nằm phục trên bàn ngủ, còn một người thì nằm lăn ra giường. Đến hôm sau, khi mặt trời rọi vào khe cửa cả hai mới tỉnh dậy. Hai người nhìn nhau cười, hồi tưởng lại cuộc ác đấu mấy ngày trước ở quán lương đình và trên chiếc cầu đá, tưởng chừng như đã qua một kiếp người.

Hương Ván Thiên nói:

- Huynh đệ, huynh đệ ở đây nghỉ đi, ta đi ra ngoài một lúc.

Lão đi ra ngoài hơn một canh giờ. Lệnh Hồ Xung đang lo lắng, sợ lão gặp phải địch nhân, lại thấy hai tay lão cầm bao lớn bao nhỏ, kẹp thêm bên người rất nhiều đồ đạc. Sợi dây xích trên tay lão đã biến mất, chắc lão đã bảo thợ rèn chặt bỏ rồi. Hương Ván Thiên mở bao ra, bao nào cũng đựng đầy quần áo sang trọng. Lão nói:

- Hai huynh đệ ta đều cái trang thành đại phú thương, càng ra vẻ phong lưu càng tốt.

Lão và Lệnh Hồ Xung liền thay đổi cả quần trong áo ngoài. Lúc ra khỏi tiệm, đã thấy tiểu nhị dẫn hai con ngựa cao to, yên mới cấu cạnh. Ngựa này cũng do Hương Ván Thiên mua về.

Hai người cưỡi ngựa thông thả đi về hướng Đông. Đi được hai ngày, Lệnh Hồ Xung cảm thấy mệt, Hương Ván Thiên liền thuê một cỗ xe lớn để hán gối. Đến bờ sông Vận Hà, hai người xuống ngựa lên thuyền đi về hướng Nam. Trên đường đi, Hương Ván Thiên tiêu tiền như nước, tưởng chừng như vàng lá bên người lão xài hoài không hết. Qua Trường Giang, hai bên bờ sông chợ búa phồn thịnh. Hương Ván Thiên lại mua thêm quần áo, càng lúc càng sang trọng hơn.

Đi thuyền lâu ngày, Hương Ván Thiên nhàn rỗi kể lại nhiều chuyện thú vị trên giang hồ. Lão kể nhiều chuyện mà Lệnh Hồ Xung chưa hề biết khiến chàng nghe một cách thích thú. Nhưng những chuyện liên quan đến Ma giáo trên Hắc Mộc Nhai, Hương Ván Thiên tuyệt không đề cập tới, Lệnh Hồ Xung cũng không hỏi.

Hôm ấy, thuyền đến Hàng Châu. Ở trong thuyền, Hương Ván Thiên lại cải trang cho Lệnh Hồ Xung và mình thật vừa ý rồi mới rời thuyền lên bờ. Lão mua hai con tuấn mã rồi cưỡi ngựa vào thành Hàng Châu.

Thời cổ, Hàng Châu gọi là phủ Lâm An, thời Nam Tống dựng thành kinh đô, xưa nay là nơi rất nổi tiếng. Vào trong thành, trên đường người đi đông nghẹt, ca nhạc xập xình khắp nơi. Lệnh Hồ Xung đi theo Hương Ván Thiên đến bờ Tây Hồ, thấy mặt hồ xanh biếc như gương, liễu rủ phất phơ, cảnh vật thơ mộng như cảnh thần tiên. Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta thường nói: thượng giới có thiên đàng, hạ giới có Tô Hàng. Tô Châu chưa đi qua không biết ra sao chứ hôm nay tận mắt thấy Hàng Châu, gọi đây là thiên đàng quả thực không sai.

Hương Ván Thiên cười. Cả hai cưỡi ngựa đi đến một ngọn núi nhỏ bên bờ hồ, cách bờ một con đê dài, phong cảnh rất yên tĩnh. Hai người xuống ngựa, cột ngựa vào gốc cây liễu bên bờ hồ rồi đi theo bậc tam cấp lên núi. Hương Ván Thiên dường như đã từng du ngoạn nơi đây, lão rất thông thuộc đường lối. Queo qua mấy khúc quanh, khắp nơi đều trồng mai. Những cây mai già vươn dài cành lá rậm rạp, giống như ngày đầu xuân hoa mai nở rộ, hương thơm ngào ngạt, sắc

hoa trắng trông như một biển tuyết. Phong cảnh đẹp khiến người ta ngây ngất biết chừng nào.

Hai người đi xuyên qua rừng mai, lên một con đường lát đá xanh rộng lớn, đi đến ngoài một đại trang viện có tường trắng, cổng sơn đỏ. Gần đến nơi, thấy ngoài cổng lớn đề hai chữ to "Mai trang", bên cạnh đề bốn chữ "Ngu Doãn Văn đề". Lệnh Hồ Xung ít đọc sách nên không biết Ngu Doãn Văn là đại công thần đã đánh tan giặc Kim đời Nam Tống, nhưng cũng cảm thấy trong mấy chữ nhỏ nhả này tràn đầy anh khí.

Hương Văn Thiên đi đến trước cổng, nắm chiếc vòng bằng đồng lớn ở trên cửa, quay đầu lại nói khẽ:

- Nhất thiết phải nghe lời ta sắp đặt.

Lệnh Hồ Xung gật đầu thâm nghĩ: Cái tòa Mai trang này hiển nhiên là chỗ ở của nhà đại phú thành Hàng Châu. Chẳng lẽ đây là chỗ ở của một vị danh y đương thời sao ?

Hương Văn Thiên gõ bốn tiếng vào cái vòng đồng, ngừng một lúc lại gõ hai cái nữa, ngừng một lúc lại gõ thêm năm cái. Rồi lão lại ngừng một lúc, gõ thêm ba cái nữa. Sau đó, lão buông vòng đồng ra, đứng lùi về một bên.

Một lúc sau, cánh cổng lớn từ từ mở ra, có hai lão gia nhân ăn mặc chỉnh tề sánh vai đi ra. Lệnh Hồ Xung hơi giật mình. Ánh mắt hai lão này sáng quắc, bước đi nghiêm trang, hiển nhiên là người có võ công cao cường, sao lại chịu ở đây làm phận nô bộc ? Người bên trái cúi người nói:

--Hai vị giá lâm tề trang có điều chi dạy bảo ?

Hương Ván Thiên nói:

- Môn hạ phái Tung Sơn và đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn có chuyện muốn cầu kiến Giang Nam tứ hữu bốn vị tiên bối.

Người đó nói:

- Gia chủ tại hạ xưa nay không tiếp khách.

Lão nói xong liền muốn đóng cửa.

Hương Ván Thiên thò tay vào bọc, lấy ra một vật. Lệnh Hồ Xung kinh hãi vì trong tay lão là một cây cờ ngũ sắc, có dính nhiều hạt minh châu. Hắn biết đây là Ngũ Nhạc minh kỳ của Tả minh chủ phái Tung Sơn. Minh kỳ đi đến đâu cũng như Tả minh chủ thân hành đến đó. Người trong Ngũ Nhạc kiếm phái từ bậc tôn sư đến bọn đệ tử, không ai không tuân lệnh của người cầm cờ.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Chắc Hương đại ca đã dùng thủ đoạn bất chính cướp được lá cờ này, không chừng đại ca đã giết người phái Tung Sơn. Đại ca còn xưng là đệ tử Tung Sơn, không hiểu mưu đồ chuyện chi đây.

Chàng đã hứa mọi chuyện nghe theo cách bố trí của lão nên lẳng lặng không nói gì.

Hai lão gia nhân nhìn thấy Ngũ Nhạc minh kỳ, sắc mặt thay đổi, hỏi:

- Phải chăng đây là minh kỳ của Tả minh chủ phái Tung Sơn?

Hương Ván Thiên đáp:

- Đúng vậy!

Gã gia nhân đứng bên phải nói:

- Giang Nam tứ hữu và Ngũ Nhạc kiếm phái trước nay không hề qua lại. Dù có Tả minh chủ đến đây thì... thì... chưa chắc...

Rồi lão không nói tiếp nữa nhưng ý nghĩa câu nói đã rất rõ ràng: "Dù Tả minh chủ có thân hành đến thì chủ nhân của tại hạ cũng chưa chắc chịu tiếp kiến".

Tả minh chủ phái Tung Sơn là một nhân vật đức cao vọng trọng, người này không muốn mở miệng nói lời coi thường nhưng rõ ràng lão cho rằng địa vị của Giang Nam tứ hữu còn cao hơn Tả minh chủ nhiều.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Giang Nam tứ hữu này là những nhân vật nào? Nếu bọn họ thực là những nhân vật sừng sỏ trong võ lâm thì sao ta chưa từng nghe sư phụ và sư nương đề cập đến bọn họ? Ta hành tẩu trên giang hồ từng nghe nhiều người nói đến những bậc tiền bối cao nhân trong võ lâm đương thời, nhưng chưa từng nghe ai đề cập đến bốn chữ "Giang Nam tứ hữu".

Hướng Văn Thiện mỉm cười, xếp cờ lệnh bỏ vào túi nói:

- Tả sư diệt của ta không phải đem cờ lệnh này đến để dọa người. Bốn vị tiền bối ở Giang Nam là những nhân vật thế nào, tất không coi lá cờ lệnh này vào đâu.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Lão nói "Tả sư diệt" ư? Lão lại mạo xưng là sư thúc của Tả minh chủ, càng lúc càng chẳng ra làm sao cả.

Lại nghe Hương Vãn Thiên nói tiếp:

- Có điều tại hạ không có danh phận gì e khó được bái kiến bốn vị tiền bối Giang Nam nên đưa cờ lệnh này ra, chẳng qua chỉ để làm tín vật mà thôi.

Hai gia nhân ô một tiếng, nghe trong lời nói của lão có vẻ đề cao thân phận Giang Nam tứ hữu thì nét mặt họ hòa dịu lại một chút.

Một người nói:

- Các hạ là sư thúc của Tả minh chủ ư?

Hương Vãn Thiên cười nói:

- Đúng vậy. Tại hạ là hạng vô danh tiểu tốt trong võ lâm nên hai vị dĩ nhiên không quen. Nghĩ lại năm xưa, Đinh huynh ở dưới núi Tà Liên đơn chưởng đánh tứ bá, một kiếm phục song hùng; Thi huynh ở Hồ Bắc tung hoành giang hồ cứu kẻ cô thế, một thanh tử kim bát quái đao giết được mười ba tên đầu sỏ của Thanh Long bang, máu nhuộm một vùng Hán Thủy. Hình ảnh oai hùng như vậy khiến tại hạ vẫn ghi nhớ trong lòng.

Hai người ăn mặc như gia nhân, một người tên là Đinh Kiên, người kia là Thi Lệnh Oai. Trước khi quy ẩn ở Mai trang, họ là những nhân vật nửa chính nửa tà, trên giang hồ hành sự rất độc ác. Tính khí của hai người rất giống nhau, sau khi làm chuyện gì tuyệt không lưu danh cho nên tuy võ công họ cao cường nhưng tên tuổi thì ít ai biết đến. Hương Vãn Thiên nói đến hai chuyện này chính là những kiệt tác đặc ý trong cuộc đời hai lão. Một là đối thủ rất cao cường mà hai lão lại lấy ít địch nhiều nhưng thủ thắng một cách oanh liệt; hai là hai chuyện này đối phương đều sai quấy còn hai lão đã hành hiệp trượng nghĩa, những

hành động bình sinh hai lão rất ít khi làm. Phàm làm việc gì tốt, tuy không cố ý tuyên dương để ai cũng biết, nhưng nếu có người vô tình biết đến thì hai lão rất khoái chí. Đinh Kiên và Thi Lệnh Oai nghe Hương Ván Thiên nói một lèo như vậy, bất giác mặt hai lão lộ vẻ hớn hờ. Đinh Kiên mỉm cười nói:

- Chuyện nhỏ nhất này đâu có chi đáng kể. Kiến văn của các hạ rất rộng.

Hương Ván Thiên nói:

- Trong võ lâm, kẻ tranh danh đoạt lợi rất nhiều còn kẻ sĩ thanh cao có chân tài thực học, làm nên đại sự mà không muốn tuyên dương thật khó có được. Nhất tự diện kiếm Đinh đại ca và Ngũ lộ thần Thi cửu ca là những tên tuổi mà tại hạ ngưỡng mộ đã lâu. Tả sư diệt từng nói, có chuyện gì nên đến thỉnh giáo Giang Nam tứ hữu ở Hàng Châu. Tại hạ quy ẩn đã lâu, lòng nghĩ chưa chắc được gặp Giang Nam tứ hữu nhưng nếu có thể gặp được hai vị Nhất tự diện kiếm và Ngũ lộ thần thì coi như không uổng chuyến đi cho nên mới đồng ý đến Hàng Châu một chuyến. Tả sư diệt nói: nếu Tả sư diệt đích thân đến chỉ sợ bốn vị tiên bối không chịu tiếp kiến vì mấy năm gần đây trên giang hồ hấn làm nhiều chuyện thái quá, ề rằng các tiên bối coi thường hấn. Còn tại hạ lâu nay ít đi ra ngoài, nói không chừng được các vị chiếu cố. Ha ha, ha ha!

Hai lão Đinh, Thi nghe Hương Ván Thiên đã tăng bốc Giang Nam tứ hữu lại còn đề cao hai người mình nên rất cao hứng, cùng cười bồi theo mấy tiếng. Họ thấy cái tướng mập, cái đầu lóng bóng của Hương Ván Thiên tuy khó ưa nhưng lời nói cử chỉ tỏ ra rất có phong độ, xác thực lão không phải là nhân vật tầm

thường. Lão đã là sư thúc của Tả Lãnh Thiên võ công tất nhiên rất cao, trong lòng hai lão cũng đã có mấy phần kính nể.

Thi Lệnh Oai đã quyết định đi vào bầm báo, lão quay sang Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị này là môn hạ của phái Hoa Sơn ư ?

Hương Ván Thiên cướp lời nói:

- Vị này là Phong huynh đệ, sư thúc của Nhạc Bất Quần, đương kim chủ môn phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói liều như vậy, hắn đã sớm đoán được lão muốn đặt cho mình một cái tên và một thân phận nhưng hắn không ngờ rằng lão lại nói mình là sư thúc của sư phụ. Tuy Lệnh Hồ Xung không màng đến mọi chuyện nữa nhưng nếu hắn mạo nhận là trưởng bối của ân sư thì trong lòng rất áy náy. Hắn không khỏi giật mình, may mà trên mặt hắn đã trét một lớp phấn dày nên vẻ khích động không bị lộ ra ngoài chút nào.

Đình Kiên và Thi Lệnh Oai liếc nhìn nhau, lòng đều có chút hoài nghi:

- Vị này tuy không biết bao nhiêu tuổi nhưng có lẽ không quá bốn mươi, sao có thể là sư thúc của Nhạc Bất Quần được ?

Hương Ván Thiên tuy đã trang điểm diện mạo cho Lệnh Hồ Xung già đi rất nhiều nhưng lại khó hóa trang cho hắn thành một lão già, nếu hóa trang thêm nữa thì không khỏi bị lộ tẩy. Lão liền tiếp lời nói:

- Vị Phong huynh đệ này so với Nhạc Bất Quần thì vẫn còn ít tuổi, nhưng là truyền nhân duy nhất về

Độc Cô kiếm pháp của Phong sư huynh Phong Thanh Dương, kiếm thuật tinh thâm, trong phái Hoa Sơn ít ai bì kịp.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi: Tại sao Hưởng đại ca biết mình là truyền nhân của Phong thái sư thúc tổ ?

Nhưng chàng liền hiểu ra: Kiếm pháp của Phong thái sư thúc tổ tuyệt diệu như vậy, năm xưa nhất định uy chấn giang hồ. Hưởng đại ca kiến thức bất phàm, sau khi thấy kiếm pháp của mình thì tự suy luận ra được. Phương Sinh đại sư đã nhìn ra được thì tất nhiên Hưởng đại ca cũng nhìn ra được.

Đinh Kiên ô lên một tiếng. Lão là danh gia sử kiếm, nghe nói kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tinh thông, lão cảm thấy ngửa ngề, nhưng thấy người này da mặt vàng vọt, sưng húp, tướng mạo bần tiện, thật chẳng giống là một người tinh thông kiếm pháp chút nào. Lão bèn hỏi:

- Không biết phải xưng hô đại danh hai vị thế nào?

Hưởng Văn Thiên nói:

- Tại hạ họ Đồng tên gọi là Đồng Hóa Kim, vị Phong huynh đệ này có đại danh là Phong Nhị Trung.

Hai lão Đinh, Thi đều cung tay nói:

- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

Hưởng Văn Thiên cười thầm. Lão tự xưng là Đồng Hóa Kim có ý nói đồng mà hóa thành vàng tức là đồ giả. Còn hai chữ "Nhị Trung" tức là chữ Xung tách rời ra. Trong võ lâm làm gì có hai người này, vậy mà hai

lão này lại nói “ngưỡng mộ, ngưỡng mộ”, không biết ngưỡng mộ cái gì ?

Đinh Kiên nói:

- Mời hai vị vào sảnh dùng trà, đợi tại hạ đi bẩm báo với tể chủ nhân. Còn các vị lão gia có chịu tiếp kiến hay không cũng khó mà nói được.

Hương Vãn Thiên cười nói:

- Hai vị và Giang Nam tứ hữu tuy là chủ tớ mà tình chẳng khác gì huynh đệ, nên chắc bốn vị tiền bối sẽ nể mặt hai vị.

Đinh Kiên mỉm cười nép qua một bên. Hương Vãn Thiên liền bước vào trong, Lệnh Hồ Xung đi theo sau.

Đi qua một cái sân lớn, hai bên tả hữu có trồng hai cây mai già, cành cứng như sắt, đúng là lão mai. Đến đại sảnh, Thi Lệnh Oai mời hai người ngồi còn lão đứng một bên bồi tiếp, Đinh Kiên vào trong bẩm báo.

Hương Vãn Thiên thấy Thi Lệnh Oai đứng mà mình lại ngồi thì không khỏi bất bình cho lão, nhưng ở trong Mai trang thân phận lão là nô bộc nên không thể mời lão cùng ngồi, bèn nói:

- Phong huynh đệ, Phong huynh đệ xem bức họa này tuy chỉ có vài nét sơ sài mà khí thế thể hiện thật bất phàm.

Hương Vãn Thiên vừa nói vừa đứng dậy đi đến trước bức họa treo ở đại trung đường trong sảnh.

Lệnh Hồ Xung và lão đồng hành nhiều ngày rồi nên biết lão tuy thông minh cơ trí vô cùng nhưng đối với văn mặc thư họa lão chẳng biết gì cả. Lúc này bỗng nghe lão

tấm tắc khen bức họa, biết ngay lão đang có thâm ý khác. Chàng liền dạ một tiếng rồi đi đến trước bức họa. Bức họa vẽ một tiên nhân quay lưng ra, nét mực tràn trề, bút lực hùng tráng, tuy Lệnh Hồ Xung không hiểu về thư họa nhưng cũng biết xác thực đây là bức họa dùng lực tác thành. Lại thấy phía trên bức họa có đề tám chữ “Đan Thanh sinh đại tủy hậu pháp mặc”, bút pháp nghiêm mật, từng nét cứng cỏi như nét khắc họa của trường kiếm. Lệnh Hồ Xung xem một lúc nói:

- Đồng huynh, tiểu đệ thấy chữ “Tủy” trên bức họa này thì vô cùng thích thú. Trong mấy chữ đề trên bức họa dường như ẩn chứa một bộ kiếm thuật cực kỳ cao minh.

Lệnh Hồ Xung thấy bút pháp của tám chữ này và thủ thế y chiết của tiên nhân trong bức họa, bỗng nghĩ đến kiếm pháp khắc trên vách đá trong hậu động trên ngọn núi sám hồi.

Hương Văn Thiên chưa trả lời thì Thi Lệnh Oai đứng sau hai người nói:

- Phong gia quả nhiên là một kiếm thuật danh gia. Tứ trang chủ tậ gia là Đan Thanh lão gia nói: ngày hôm đó, sau khi lão gia say túy lúy đã vẽ bức họa này. Trong lúc vô tình tiên sinh đem kiếm pháp đưa vào thư pháp, đây là kiệt tác đặc ý nhất trong đời lão gia. Sau khi tỉnh rượu, lão gia có muốn vẽ thêm một bức nữa cũng không được. Phong gia lại có thể coi bức họa mà nhìn ra kiếm ý, tứ trang chủ nhất định sẽ coi Phong gia là tri kỷ. Tại hạ đi báo cho lão gia biết.

Lão nói xong liền hớn hờ chạy đi.

Hương Văn Thiên đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Phong huynh đệ, thì ra huynh đệ hiểu được cả thư họa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu đệ có hiểu gì đâu, chỉ nói bữa vài câu không ngờ lại trúng. Nếu vị Đan Thanh tiên sinh này đàm luận thư họa với tiểu đệ thì tiểu đệ chắc bị lộ tẩy.

Bỗng nghe ngoài cửa có người lớn tiếng nói:

- Hẳn xem bức họa của ta mà nhìn ra kiếm pháp ư? Nhân quan của người này thật hiếm có.

Người này vừa lớn tiếng nói vừa đi vào, râu lão dài đến bụng, tay trái cầm một bát rượu, vẻ mặt say sưa ngây ngất.

Thì Lệnh Oai đi theo sau lão nói:

- Hai vị này là Đồng gia phái Tung Sơn và Phong gia phái Hoa Sơn. Vị này là tứ trang chủ Đan Thanh tiên sinh của Mai trang. Tứ trang chủ, vị Phong gia này vừa thấy nét mực, bút pháp của trang chủ thì nói trong bức họa có ẩn chứa một bộ kiếm thuật cao minh.

Tứ trang chủ Đan Thanh tiên sinh nghiêng mắt say khướt nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi hỏi:

- Các hạ hiểu được thư họa ư? Biết sử kiếm ư?

Hai câu này lão hỏi rất vô lễ.

Lệnh Hồ Xung thấy trong tay lão cầm một cái chén màu xanh biếc, đúng là chén Phỉ thúy, lại ngửi được mùi rượu Lê hoa ở trong chén. Chàng bỗng nhớ tới lời nói của Tổ Thiên Thu trên sông Hoàng Hà, bèn nói:

- Bạch Lạc Thiên ở Hàng Châu lúc cao hứng có thơ rằng: "Hong tụ chúc lãng khoa thị diệp. Thanh kỳ khiết tửu sãn lê hoa". Uống rượu Lê hoa nên dùng chén Phi thủy. Tứ trang chủ quả đúng là một tay uống rượu sành sỏi.

Lệnh Hồ Xung ít đọc sách, cái gì thi từ ca phú hần chẳng hiểu, nhưng tính vốn thông minh, chỉ cần người khác nói qua thì hần nhớ nằm lòng ngay. Lúc này hần nhớ lời Tổ Thiên Thu nên nói ra thôi.

Đan Thanh tiên sinh vừa nghe, lão trở hai mắt lên, bỗng ôm lấy Lệnh Hồ Xung rồi lớn tiếng reo:

- A ha, hảo bằng hữu đến rồi! Nào nào, chúng ta cùng uống ba trăm chén đi. Phong huynh đệ, lão phu hảo tửu, hảo thư, hảo kiếm, nên người ta gọi là tam tuyệt. Trong tam tuyệt, lấy tửu làm đầu, thứ hai là họa, còn kiếm thì sáu cùng.

Lệnh Hồ Xung vui mừng thăm nghĩ: Thư họa mình chẳng biết gì hết, mình đến để cầu danh y trị thương, cũng không nên tỉ kiếm động thủ với người ta. Còn việc uống rượu lại là việc chẳng mong.

Lệnh Hồ Xung liền đi theo Đan Thanh tiên sinh vào trong, Hương Vân Thiên và Thi Lệnh Oai đi theo sau. Đi qua một dãy hành lang, đến một gian phòng ở đầu mé Tây, vén rèm cửa ra, mùi rượu thơm xông lên nức mũi.

Lệnh Hồ Xung từ nhỏ đã thích rượu, nhưng vì sư phụ sư nương không cho hần nhiều tiền tiêu xại nên rượu đến thì uống ngay, cũng không cần phân biệt người mời rượu là hạng tốt hay xấu. Từ hôm hần nghe Lục Trúc Ông ở Lạc Dương tỉ mỉ luận về tửu đạo, lại được lão mời uống nhiều thứ rượu ngon, một là tính

khí hợp nhau, hai là được danh sư chỉ điểm. Từ đó về sau, hẳn thưởng thức giám định rất tinh, vừa ngửi được hương rượu thì reo lên:

- Hay quá, ở đây có cả rượu Phần lâu năm, Ô, Bách thảo tửu chỉ e cất được bảy mươi lăm năm, Hầu nhi tửu lại càng hiếm có.

Lệnh Hồ Xung ngửi đến hương Hầu nhi tửu thì chợt nhớ đến Lục sư đệ Lục Đại Hữu, không kìm được lòng chua xót.

Đan Thanh tiên sinh vỗ tay cười, lớn tiếng reo lên:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Phong huynh đệ vừa vào tửu thất của ta thì đã nói đúng tên ba loại rượu quý mà ta cất giấu, thật là một đại danh gia. Tài thật, tài thật !

Hồi 79

Hương Văn Thiên đưa đồ đánh cược

Lệnh Hồ Xung thấy trong phòng đầy ắp những thứ quý giá, khắp nơi đều là vò rượu, bình rượu, bầu rượu, chén uống rượu, bèn nói:

- Rượu mà tiên bối tàng trữ há đâu chỉ có ba loại mà thôi. Đây là Thiệu Hưng nữ nhi hồng, thứ thượng hạng. Đây là Bồ đào tử ở Thổ Lỗ Phồn bên Tây Vực, phải bốn lần chưng cất mới được, trên đời này tìm đâu cho thấy.

Dan Thanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, bèn hỏi:

- Rượu Bồ đào bốn lần chưng, bốn lần cất của Thổ Lỗ Phồn được ta niêm kỹ trong thùng gỗ, sao lão đệ cũng đánh hơi ra được vậy?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Thứ hảo tửu này dù chôn sâu dưới đất mấy trượng cũng không khóa lấp được mùi hương của nó.

Dan Thanh tiên sinh reo lên:

- Nào nào, chúng ta lại uống thứ rượu Bồ đào bốn lần chung, bốn lần cất này đi!

Lão bê cái thùng gỗ ở trong góc phòng ra. Thùng gỗ cũ đến nỗi màu gỗ đen sì, trên nắp viết nhiều chữ Tây Vực ngoằn ngoèo, nắp gỗ niêm bằng keo sơn, đóng ấn đỏ rất trịnh trọng. Đan Thanh tiên sinh đưa tay vào nắp gỗ khê nạy lên, lập tức hương rượu ngào ngạt tỏa ra khắp nhà.

Thi Lệnh Oai xưa nay không hề uống một giọt rượu nào; khi ngửi mùi rượu sực nức, bất giác lão như ngà ngà say. Đan Thanh tiên sinh vẫy tay cười nói:

- Người đi đi, người đi đi, đừng để say lảo ra ở đây.

Lão bày ba cái chén lên bàn rồi ôm thùng rượu rót vào chén. Thứ rượu này đỏ như máu, lão rót cao hơn miệng chén mà không bị tràn ra giọt nào. Lệnh Hồ Xung khen thầm: Võ công của người này thật tuyệt. Lão bê cái thùng gỗ nặng khoảng một trăm cân, rót rượu vào trong cái chén nhỏ xíu đầy tới hơn miệng mà rượu không bị tràn ra giọt nào. Thật là tuyệt!

Đan Thanh tiên sinh ôm cái thùng bên hông, tay trái cầm chén rượu lên, nói:

- Mời, mời !

Hai mắt lão chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung, để coi vẻ mặt chàng ra sao khi uống rượu. Lệnh Hồ Xung bưng chén rượu uống một nửa, thưởng thức mùi vị, có điều do trét một lớp phấn dày nên sắc mặt vẫn bình thường như không có vẻ gì thích thú lắm. Vẻ mặt Đan Thanh tiên sinh lo âu, dường như lão sợ "tửu trung hành gia" này cảm thấy thùng rượu của lão bình thường, chẳng có gì lạ.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt một lúc mới mở ra nói:

- Kỳ lạ, lý lạ !

Đan Thanh tiên sinh hỏi:

- Kỳ lạ cái gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này thật khó giải thích, văn bối thật không hiểu.

Cặp mắt Đan Thanh tiên sinh lộ ra vẻ vui mừng, nói:

- Các hạ nói là...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Rượu này ở thành Lạc Dương văn bối chỉ mới được uống qua một lần, tuy rượu cực kỳ ngon nhưng trong rượu lại có vị chua chua. Theo lời một vị tửu quốc tiên bối nói đó là do lúc vận chuyển làm rượu dao động. Rượu Bồ đào của Thổ Lỗ Phồn bốn lần chung bốn lần cất này dịch chuyển một lần thì làm vị rượu giảm đi. Từ Thổ Lỗ Phồn về đến Hàng Châu không biết có mấy vạn dặm đường nhưng rượu này của tiên bối lại tuyệt không có vị chua. Chuyện này...

Đan Thanh tiên sinh cười ha hả, vô cùng đặc ý nói:

- Đây là bí quyết bất truyền của ta. Ta dùng ba chiêu kiếm pháp để đánh đối lấy bí quyết của kiếm khách Mạc Hoa Nhĩ ở Tây Vực. Các hạ có muốn biết không?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Văn bối được thưởng thức thứ rượu này đã là mãn nguyện lắm rồi, còn bí quyết của tiên bối thì văn bối không dám hỏi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Uống rượu, uống rượu đi !

Lão lại rót ba chén rượu nữa. Lão thấy Lệnh Hồ Xung không hỏi bí quyết này thì trong lòng ngứa ngáy khó chịu, bèn nói:

- Kỳ thực bí quyết này nói ra thì không hay ho gì, có thể nói không có gì kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung biết mình càng không muốn nghe thì lão lại càng muốn nói, vội cung tay nói:

- Tiên bối dù thế nào cũng đừng nói ra. Ba chiêu kiếm của tiên bối đương nhiên không phải tầm thường. Tiên bối đã trả nó bằng một cái giá đắt mà vân bối học được một cách dễ dàng thì lòng vô cùng áy náy. Người ta thường nói: Vô công bất thụ lộc...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Các hạ uống rượu với ta, lại nói được lai lịch của những loại rượu này thì là có công lao lớn lắm. Bí quyết này các hạ phải nghe mới được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vân bối được tiên bối tiếp kiến, lại được ban cho rượu ngon thượng hạng. Vân bối cảm kích vô cùng, sao có thể...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Ta muốn nói, các hạ phải nghe mới được.

Hương Văn Thiên khuyên:

- Tứ trang chủ có hảo ý, Phong huynh đệ không nên từ chối.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Lão cười híp mắt nói:

- Ta muốn khảo nghiệm các hạ, các hạ có biết rượu này cất được bao nhiêu năm rồi ?

Lệnh Hồ Xung bưng chén rượu uống cạn, phân biệt vị rượu, hồi lâu mới nói:

- Rượu này còn có điểm kỳ lạ, dường như cất khoảng một trăm hai mươi năm, nhưng giống như mới cất có mười hai, mười ba năm. Trong cái mới có cái cũ, trong cái cũ có cái mới; nếu đem nó so sánh với loại rượu ngon bình thường cất hơn một trăm năm thì còn một phong vị khác.

Hương Vấn Thiên chau mày, trầm nghĩ: Chuyện này có thể bị lộ tẩy. Một trăm hai mươi năm và mười hai, mười ba năm cách nhau hơn một trăm năm, sao có thể đem ra luận chung với nhau được.

Lão sư Đan Thanh tiên sinh nghe xong sẽ không vui, nhưng thấy Đan Thanh tiên sinh lại cười ha hả, bộ râu dài bị thổi tung lên. Lão cười nói:

- Hảo huynh đệ quả nhiên rất lợi hại. Bí quyết của ta là ở chỗ đó. Ta nói cho huynh đệ biết: kiếm khách Mạc Hoa Nhĩ ở Tây Vực đã tặng cho ta mười thùng rượu ngon ba lần chung, ba lần cất của vùng Thổ Lô Phôn đã để lâu một trăm hai mươi năm, dùng năm con ngựa Đại Uyển chở đến Hàng Châu. Sau đó ta dựa theo phương pháp cũ mà chưng một lần, cất một lần nữa. Mười thùng rượu ngon này cất lại còn một thùng. Ta bấm ngón tay tính lại đúng là chuyện mười hai năm rưỡi về trước. Thứ rượu ngon này vận chuyển đến quan san vận lý mà không bị chua, vị rượu trong cũ có mới, trong mới có cũ là vì chỗ đó.

Hương Văn Thiên và Lệnh Hồ Xung cùng vỗ tay nói:

- Thì ra là vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có thể cất thành loại rượu ngon như vậy thì đem mười chiêu kiếm pháp đánh đổi cũng xứng đáng. Tiên bối chỉ lấy ba chiêu kiếm pháp đi đổi là đã chiếm được tiện nghi của thiên hạ rồi.

Đan Thanh tiên sinh càng khoái chí, nói:

- Lão đệ đúng là tri kỷ của ta. Ngày trước, đại ca và tam ca đều oán giận việc ta lấy ba chiêu kiếm đổi lấy rượu, làm cho tuyệt chiêu của Trung Nguyên truyền vào Tây Vực. Tuy nhị ca cười không nói nhưng trong lòng e cũng không vừa ý. Chỉ có lão đệ mới hiểu ta đã chiếm được tiện nghi lớn, chúng ta cùng uống một chén nữa.

Lão thấy Hương Văn Thiên rõ ràng không hiểu về tửu đạo, nên chẳng coi lão ra gì.

Lệnh Hồ Xung lại uống một chén nữa rồi nói:

- Tứ trang chủ, rượu này còn có một cách uống khác, đáng tiếc bây giờ không thể làm được.

Đan Thanh tiên sinh vội hỏi:

- Còn cách uống nào nữa ? Tại sao làm không được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thổ Lỗ Phồn là nơi nóng nhất trong thiên hạ, nghe nói năm xưa Huyền Trang đại sư đến Thiên Trúc thỉnh kinh phải đi qua Hỏa diệm sơn, là vùng Thổ Lỗ Phồn.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, nơi đó rất nóng. Vừa đến mùa hạ thì suốt ngày người ta phải ngâm mình trong thùng nước.

lạnh mà vẫn còn thấy nóng; đến mùa đông, vùng này lại lạnh thấu xương. Vì thời tiết như vậy nên trại Bồ đào mới khác hẳn những nơi khác.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc văn bối ở trong thành Lạc Dương uống loại rượu này, trời đang mùa đông, vị tửu quốc tiên bối đó lấy một tảng băng lớn đặt bát uống rượu lên. Rượu ngon có hơi lạnh thấm vào, nên có một mùi vị khác. Bây giờ đang đầu hạ, vị lạ của rượu ngon lạnh lạnh không thể thưởng thức được.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Lúc ta ở Tây Vực không may cũng đúng vào mùa hạ, Mạc Hoa Nhi cũng nói qua chuyện lấy băng ướp rượu tạo ra một phong vị tuyệt diệu. Lão đệ, vậy thì dễ quá, lão đệ ở đây với ta hơn nửa năm, đến mùa đông, chúng ta cùng thưởng thức rượu ướp lạnh.

Lão ngừng một lúc rồi chau mày nói:

- Có điều phải chờ lâu như vậy thì thật nóng lòng.

Hương Vấn Thiên nói:

- Đáng tiếc một dải Giang Nam không có nhân vật nào luyện Hàn băng chưởng hay Âm phong trảo, thứ công phu thuần âm, nếu không thì...

Lão nói chưa hết lời thì Đan Thanh tiên sinh vui mừng nói:

- Có rồi, có rồi !

Lão nói vậy liền đặt thùng rượu xuống, hối hả chạy đi.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Hương Vãn Thiên, lòng đầy nghi ngờ. Hương Vãn Thiên nín cười không nói. Không bao lâu, Đan Thanh tiên sinh dắt một lão già mặc áo đen, ốm nhom, cao nghệu đi vào, nói:

- Nhị ca, lần này bất luận thế nào cũng phải giúp tiểu đệ.

Lệnh Hồ Xung thấy người này mày thanh mắt sáng, có điều sắc mặt trắng bệch như một cương thi khiến cho ai vừa trông qua cũng cảm thấy ớn lạnh. Đan Thanh tiên sinh dẫn nhị ca vào, thì ra lão là nhị trang chủ Hắc Bạch Tử ở Mai trang. Tóc của lão rất đen mà da thì trắng bạch, quả nhiên là hắc bạch phân minh. Hắc Bạch Tử lạnh lùng nói:

- Giúp cái gì ?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Xin nhị ca biểu diễn công phu hóa nước thành băng cho hai vị hảo bằng hữu của tiểu đệ xem một chút.

Hắc Bạch Tử đảo cặp quái nhãn hắc bạch phân minh, lạnh lùng nói:

- Cái tài vật đó có gì đáng nói đâu, không khéo khiến người ta cười cho.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Nhị ca, không giấu gì nhị ca, Phong huynh đệ này nói rượu Bồ đào ở Thổ Lỗ Phồn dùng băng để ướp lạnh, khi uống vào có vị rất kỳ thú. Trời nóng như vậy thì đi tìm đâu ra băng bây giờ ?

Hắc Bạch Tử nói:

- Hương rượu này rất thuần túy, hà tất phải ướp lạnh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thổ Lỗ Phồn là nơi cực nóng...

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, rất nóng !

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Bồ đào mọc ở vùng này tuy ngon nhưng không khỏi có khí nóng thấm vào.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, đó là chuyện đương nhiên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khí nóng đó truyền vào trong rượu, để qua một trăm năm tuy đã giảm đi nhiều nhưng vị rượu vẫn còn cay nồng là điều khó tránh khỏi.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, đúng lắm ! Lão đệ không nói thì ta cứ tưởng là lúc ta chưng rượu để lửa hơi mạnh nên đã trách oan tên nhà bếp rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cái gì nhà bếp ?

Dan Thanh tiên sinh cười nói:

- Ta chỉ sợ lúc chưng rượu để lửa không đủ làm hỏng hết mười thùng rượu ngon nên lén vào hoàng cung ở Bắc Kinh bắt một lão nhà bếp của hoàng đế về cho lão chưng rượu.

Hắc Bạch Tử lắc đầu nói:

- Thực là chuyện bé mà xé ra to.

Hương Vấn Thiên nói:

- Thì ra là vậy. Nếu là anh hùng hiệp sĩ bình thường lúc uống thứ rượu này thấy hơi cay một chút chẳng đáng gì. Nhưng nhị trang chủ, tứ trang chủ ẩn cư nơi phong cảnh tuyệt mỹ bên cạnh Tây Hồ, là những bậc thanh cao không giống những người thô kệch trong võ lâm. Rượu này ướp băng cho lạnh một chút để khử đi khí nóng thì mới xứng với thân phận thanh cao của hai vị cao nhân. Ví như đánh cờ, cứ lo những chuyện nhỏ nhặt tìm thế bắt quân mà không nghĩ đến đại cục là hạng bỏ đi.

Hắc Bạch Tử đảo cặp quái nhãn, chụp vai Hương Vấn Thiên vội hỏi:

- Người cũng biết đánh cờ sao ?

Hương Vấn Thiên nói:

- Bình sinh tại hạ thích nhất là đánh cờ nhưng đáng tiếc tay cờ không cao, nên đã đi khắp Giang Nam, Giang Bắc, Hoàng Hà để sưu tầm kỳ phổ. Ba mươi năm qua, tại hạ nhớ không ít các danh cục từ xưa tới nay.

Hắc Bạch Tử vội hỏi:

- Người nhớ được những danh cục nào ?

Hương Vấn Thiên nói:

- Tỉ như cuộc đấu cờ của Vương Chất gặp tiên trên núi Lạn Kha. Cuộc cờ của Lưu Trọng Phủ đánh với tiên bà trên núi Ly Sơn, cuộc cờ của Vương Tích Tân đấu với Cô Tiên...

Lão nói chưa hết câu thì Hắc Bạch Tử đã lắc đầu lia lịa nói:

- Những thần thoại này làm sao có thể tin được? Làm gì có kỳ phổ thật?

Hắc Bạch Tử nói rồi buông tay ra. Hường Vấn Thiên nói:

- Lúc đầu tại hạ cũng cho rằng những cổ sự này do kẻ hiếu kỳ bịa đặt ra. Nhưng hai mươi lăm năm về trước, tại hạ đã thấy được phổ đồ của cuộc đấu giữa Lưu Trọng Phủ và tiên bà ở núi Ly Sơn. Nước cờ tuyệt diệu, người thường không thể bì được nên tại hạ mới tin những chuyện đó có thực chứ không phải là bịa đặt. Tiền bối cũng thích chơi cờ lắm phải không?

Đan Thanh tiên sinh cười ha hả, bộ râu dài của lão bay phấp phới. Hường Vấn Thiên hỏi:

- Sao tiền bối lại cười?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Các hạ hỏi nhị ca của ta có thích đánh cờ không? Ha ha, nhị ca ta có đạo hiệu là Hắc Bạch Tử, các hạ nói xem nhị ca thích hay không thích đánh cờ? Nhị ca mê cờ cũng như ta mê rượu vậy.

Hường Vấn Thiên nói:

- Tại hạ nói vậy, thật là múa rìu qua mắt thợ, xin nhị trang chủ đừng trách.

Hắc Bạch Tử nói:

- Có thật người đã thấy qua phổ đồ cuộc đấu cờ giữa Lưu Trọng Phủ và tiên bà trên núi Ly Sơn không? Ta xem trong bút ký của tiên nhân có ghi lại rằng Lưu Trọng Phủ là quốc thủ đương thời bị đại bại dưới tay của một bà già thôn quê ở chân núi Ly Sơn nên thổ huyết mấy tháng trời. Do vậy, cuộc cờ đó được

gọi là “Ấu huyết phổ”. Chẳng lẽ trên đời này thật có cuộc Ấu huyết phổ này ư?

Lúc lão vào phòng, vẻ mặt rất lạnh lùng, bây giờ lại rất thân mật.

Hương Văn Thiên nói:

- Hai mươi lăm năm về trước, tại hạ đã từng thấy qua kỳ phổ trong một nhà thế gia ở Thành Đô, Tứ Xuyên. Chỉ vì cuộc cờ này có những nước đi kinh tâm động phách, nên tuy chuyện đã qua hai mươi lăm năm, toàn bộ có một trăm mười hai nước cờ đến hôm nay tại hạ vẫn còn nhớ rõ.

Hắc Bạch Tử nói:

- Tất cả có một trăm mười hai nước ư? Lão huynh thử bày ra cho ta coi. Nào nào, đến kỳ thất của ta để bày cờ đi.

Đan Thanh tiên sinh dang tay cản lại nói:

- Khoan đã. Nhị ca, nhị ca không làm cho tiểu đệ một tảng băng thì tiểu đệ không cho nhị ca đi đâu.

Lão vừa nói vừa bung một chậu bằng sứ trắng đựng đầy nước đến.

Hắc Bạch Tử thở dài nói:

- Tứ đệ cũng có cái say mê, thôi ta đành chịu vậy.

Lão đưa ngón trỏ của tay phải ra nhúng vào chậu nước. Trong khoảnh khắc, mặt nước nổi lên những bọt khí trắng li ti, không bao lâu quanh miệng chậu đã có một lớp sương trắng. Tiếp theo trên mặt nước kết thành một lớp băng mỏng. Lớp băng kết càng lúc càng dày, trong khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, nước trong chậu đều biến thành băng.

Hương Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung lớn tiếng khen ngợi. Hương Vấn Thiên nói:

- Công phu Hắc phong chỉ nghe nói thất truyền trong võ lâm đã lâu, thì ra nhị trang chủ...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Đây không phải là Hắc phong chỉ mà là Huyền thiên chỉ, nó cùng với công phu bá đạo Hắc phong chỉ có chỗ sai biệt rất lớn.

Lão vừa nói vừa đem bốn cái chén để lên châu bưng, rót đầy rượu Bồ đào vào chén. Không bao lâu, trên mặt rượu nổi lên những hạt khí trắng li ti. Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi.

Đan Thanh tiên sinh cầm chén rượu uống một hơi, quả nhiên lão cảm thấy vị rượu vừa đậm vừa ngon, một luồng thanh lương thấm nhập vào tâm phế. Lão lớn tiếng khen:

- Tuyệt diệu ! Rượu này ta cất đã ngon, cách bình phẩm rượu của Phong huynh đệ thật cao, bằng của nhị ca làm cũng tuyệt. Còn lão huynh ?

Lão quay sang Hương Vấn Thiên nói:

- Lão huynh ngồi bên cạnh lúc tung lúc hứng lại càng tuyệt.

Hắc Bạch Tử cũng cầm bát rượu đưa lên miệng uống nhưng không nói vị rượu ngon hay dở mà kéo tay Hương Vấn Thiên nói:

- Đi đi ! Đi bày cuộc cờ Âu huyết phổ của Lưu Trọng Phủ cho ta xem.

Hương Vấn Thiên kéo tay áo Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung hiểu ý nói:

- Tại hạ cũng đi xem.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Có gì hay đâu mà xem, chỉ bằng ta với lão đệ ở đây uống rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa xem cờ.

Lệnh Hồ Xung nói xong liền đi theo Hắc Bạch Tử và Hương Ván Thiên. Dan Thanh tiên sinh không còn cách nào khác, đành ôm thùng rượu lớn đi vào kỳ thất.

Đó là một gian phòng rất lớn, ngoài cái bàn đá với hai cái ghế mềm ra, không có cái gì khác. Trên cái bàn đá khắc ngang dọc mười chín đường*, bên cạnh đặt hộp cờ đen và một hộp cờ trắng. Trong kỳ thất ngoài bàn ghế ra, không bày một vật gì khác để người đấu cờ khỏi bị phân tâm.

Hương Ván Thiên đi đến trước bàn đá, bày ra bốn thế bình, thượng, khứ, nhập ở bốn góc bàn cờ. Tiếp theo lão đặt vào vị bình ở điểm lục tam một con cờ trắng, sau đó đặt ở điểm cửu tam một con cờ đen, ở điểm lục ngũ đặt một con cờ trắng, ở điểm cửu ngũ đặt một con cờ trắng. Cứ như vậy lão đặt không nghỉ, dần dần lão đặt càng lúc càng chậm lại.

Lão bày xong, song phương cờ đen, cờ trắng thành thế tử đấu kịch liệt, ở giữa không còn một chỗ trống. Hắc Bạch Tử xem đến toát mồ hôi trán.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm sưng sốt. Chàng thấy vừa rồi lão dùng Huyền thiên chỉ để hóa nước thành

* Đây là loại vi kỳ (cờ vây), khác hẳn bàn cờ tướng (DG)

bằng, thì biết nội lực tu luyện của lão cao cường đến thế nào. Lúc đó lão rất bình thường. Còn đánh cờ chỉ là chuyện nhỏ mà lão nhìn đến toát mồ hôi; có thể thấy lão chẳng quan tâm chuyện gì khác để khỏi loạn thần trí. Lão này say mê cờ đến nỗi trở thành điên khùng, chắc Hương Ván Thiên đã tìm được nhược điểm của lão mà tấn công.

Hắc Bạch Tử thấy Hương Ván Thiên đi xong nước cờ thứ sáu mươi sáu thì một lúc sau không đi thêm nước cờ nào nữa. Không nhin được, lão hỏi:

- Nước kế tiếp đi thế nào?

Hương Ván Thiên mỉm cười nói:

- Đây là nước cờ then chốt, theo cao kiến của nhị trang chủ thì nên đi thế nào ?

Hắc Bạch Tử suy nghĩ hồi lâu, trầm ngâm nói:

- Nước cờ này ư ? Bỏ thì không ổn, liên cũng không phải, xông ra thì không được, làm cho sống cũng không xong. Cái này... cái này... cái này...

Lão cầm một con cờ trắng gõ lách cách lên bàn đá, qua khoảng thời gian một bữa ăn, không biết đi nước nào. Lúc này Đan Thanh tiên sinh và Lệnh Hồ Xung đã uống mười bảy, mười tám chén rượu Bồ đào.

Đan Thanh tiên sinh thấy sắc mặt của Hắc Bạch Tử càng lúc càng xanh mét, lão nói:

- Đồng lão huynh, Ấu huyết phổ này chẳng lẽ Đồng huynh muốn nhị ca của ta phải thổ huyết mới được ư ? Nước cờ kế tiếp ra sao, lão huynh thẳng thắn nói ra thôi.

Hương Ván Thiên nói :

- Được ! Nước cờ thứ sáu mươi bảy đặt ở chỗ này.

Nói rồi lão đặt con cờ xuống điểm thất tứ ở thượng bộ. Hắc Bạch Tử vỗ bốp một cái vào đùi, reo lên:

- Hay quá, con cờ này đặt ở đây thật là tuyệt diệu!

Hương Văn Thiên nói:

- Nhị trang chủ thử nghĩ xem.

Hắc Bạch Tử suy nghĩ rất lâu, cảm thấy ván cờ sắp bại, khó lòng cứu vãn, bèn lắc đầu nói:

- Đã là tiên thì hàng phạm phụ tục tử như ta sao nghĩ ra được? Đồng huynh đừng thử thách nữa.

Hương Văn Thiên mỉm cười nói:

- Nước cờ này thần cơ diệu toán, thật chỉ có thần tiên mới nghĩ ra được.

Hắc Bạch Tử là người giỏi đánh cờ cũng là người biết dò xét tâm ý của đối phương một cách rất tinh vi. Lão thấy Hương Văn Thiên không chịu nói huých toét ra nước cờ này khiến cho lão cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nghĩ rằng Hương Văn Thiên chắc là có đòi hỏi gì đó, bèn nói:

- Đồng huynh, Đồng huynh cứ đem thế cờ này nói ra cho ta nghe, ta cũng không nghe chùa của Đồng huynh đâu.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Chẳng lẽ Hương đại ca biết thần công Huyền thiên chỉ của nhị trang chủ có thể trị được bệnh cho ta nên mới bày chuyện để cầu xin lão?

Hương Văn Thiên ngẩng đầu lên cười ha hả, nói:

- Tại hạ và Phong huynh đệ tuyệt không có yêu cầu gì đối với bốn vị trang chủ. Nhị trang chủ nói như vậy là coi thường bọn tại hạ rồi.

Hắc Bạch Tử xá dài nói:

- Tại hạ lỡ lời, xin miễn thứ.

Hương Văn Thiên và Lệnh Hồ Xung trả lễ. Hương Văn Thiên nói:

- Bọn tại hạ đến Mai trang là muốn đánh cuộc với bốn vị trang chủ.

Hắc Bạch Tử và Đan Thanh tiên sinh cùng hỏi:

- Đánh cuộc ư? Đánh cuộc cái gì?

Hương Văn Thiên nói:

- Tại hạ đánh cuộc trong Mai trang không ai có thể thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ đây.

Hắc Bạch Tử và Đan Thanh tiên sinh quay qua nhìn Lệnh Hồ Xung. Về mặt của Hắc Bạch Tử thần nhiên, không nói gì. Đan Thanh tiên sinh thì cười ha hả nói:

- Đặt cược thế nào?

Hương Văn Thiên nói:

- Nếu bọn tại hạ thua thì bức họa này xin tặng cho tứ trang chủ.

Lão nói rồi cời cái bao cột trên lưng xuống, mở ra. Bên trong có hai cuộn tròn. Lão mở một cuộn ra thì là một bức họa rất cũ, trên góc trái bức họa đề mười chữ "Bắc Tống Phạm Trung Lập khê sơn hành lữ đồ". Bức họa vẽ một ngọn núi cao ngất trời, nét mực đen thẫm, khí thế rất hùng vĩ. Tuy Lệnh Hồ Xung không hiểu về thư họa song cũng biết bức họa sơn thủy này thật là một tuyệt tác; ngọn núi cao chót vót rậm rạp tuy chỉ được vẽ trên giấy cũng khiến cho người xem cảm thấy ngưỡng mộ, bất giác không tự chủ được.

Dan Thanh tiên sinh reo lên:

- Ủi chà !

Hai mắt lão nhìn vào bức họa không chớp. Một lúc sau, lão mới nói:

- Đây là chân tích của Phạm Khoan đời Bắc Tống. Lão... lão... có được từ đâu vậy ?

Hương Vấn Thiên mỉm cười không đáp, từ từ cuộn bức họa lại. Dan Thanh tiên sinh nói:

- Khoan đã !

Lão đưa tay kéo tay Hương Vấn Thiên muốn cản không cho Hương Vấn Thiên cuộn lại. Nào ngờ bàn tay lão vừa đụng vào tay Hương Vấn Thiên thì một luồng nội lực ôn hòa nhưng hùng hậu phát sinh làm cánh tay của lão bị đẩy nhẹ ra.

Hương Vấn Thiên vờ như không biết gì, tiếp tục cuộn bức họa lại. Dan Thanh tiên sinh cảm thấy sững sốt. Vừa rồi, lão đụng đến tay của Hương Vấn Thiên, sợ làm rách bức họa nên chưa dùng nội lực nhưng Hương Vấn Thiên vận nội kinh hất tay lão ra như vậy, rõ ràng nội lực của Hương Vấn Thiên vào hàng thượng thừa. Lão ngấm ngấm khâm phục, nói:

- Lão Đồng, thì ra võ công của lão Đồng tuyệt diệu như vậy, chỉ e không thua gì tứ trang chủ ta.

Hương Vấn Thiên nói:

- Tứ trang chủ nói đùa. Ngoài kiếm pháp ra, môn công phu nào của bốn vị trang chủ Mai trang đều là vô địch đương thời. Đồng Hóa Kim vô danh tiểu tốt này làm sao dám so với tứ trang chủ.

Dan Thanh tiên sinh sa sầm nét mặt nói:

- Tại sao lão nói “Ngoài kiếm pháp ra”? Chẳng lẽ kiếm pháp của ta không bằng kiếm pháp của Phong huynh đệ?

Hương Văn Thiên mỉm cười nói:

- Nhị vị trang chủ, xin xem bức thư pháp này thế nào?

Lão đem một cuộn khác mở ra. Đây là một bức thảo thư, nét bút tinh xảo như rồng bay phượng múa.

Dan Thanh tiên sinh lấy làm lạ thốt lên:

- Ủi chà, ủi chà, ủi chà !

Lão thốt lên ba tiếng ủi chà rồi đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Tam ca, tam ca ! Cái bảo bối mà tam ca quý như tính mệnh đang ở đây này.

Tiếng lão gọi rất vang dội, làm chấn động cả tường vách cửa sổ, bụi cát ở trên tường rớt xuống. Lão la lên một cách đột ngột khiến Lệnh Hồ Xung không khỏi giật mình.

Từ xa có người hỏi:

- Chuyện gì mà la hoảng vậy ?

Dan Thanh tiên sinh lại la lên:

- Tam ca mà không đến xem, người ta cuốn lại thì tam ca hối hận cả đời.

Bên ngoài có người nói:

- Người lại tìm được bức thư pháp giả mạo nào nữa phải không?

Rèm cửa vén ra, một người đi vào. Người này mập lùn, cái đầu hói bóng lưỡng không có một cọng tóc nào, tay phải cầm một cây bút lớn, quần áo dính đầy

vết mực. Lão đi đến gần vừa nhìn qua, bỗng hai mắt trợn ngược lên, hơi thở dồn dập, run run nói:

- Đây... đây là chân tích ! Đúng là... đúng là Suất ý thiếp của Trương Húc đời Đường.... Không... không giả được.

Thảo thư trên tấm thiếp múa lượn giống như một tay cao thủ võ lâm triển khai khinh công, lên cao rồi xuống thấp, tuy hành động thần tốc nhưng không làm mất đi sự phong lưu tao nhã. Trong mười chữ này, Lệnh Hồ Xung không đọc được chữ nào, nhưng thấy phía dưới thiếp viết đầy tên người đề tặng, không ít người có quan hàm rất cao, hẳn đoán chừng tấm thiếp này không phải tầm thường.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Vị này là tam ca Ngốc Bút Ông của ta. Tam ca lấy ngoại hiệu này vì tính tam ca rất mê thư pháp, tam ca viết cùn hết hàng trăm ngàn cây bút chứ không phải vì đầu tam ca nhăn bóng. Điểm này các vị chớ nhầm lẫn.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp dạ.

Ngốc Bút Ông đưa ngón trỏ tay phải vẽ trong không khí nét móc lên thuận theo đường bút họa trên thiếp, vẽ mặt say sưa ngây ngất không để ý gì đến Hương Ván Thiên và Lệnh Hồ Xung. Ngay cả Đan Thanh tiên sinh nói gì lão cũng bỏ ngoài tai.

Trong lúc đó Lệnh Hồ Xung đột nhiên chấn động đầu óc. Chàng nghĩ: Hương đại ca bày chuyện này chỉ e đã có âm mưu từ trước. Nhớ lần đầu mình gặp đại ca ở trong lương đình thì trên lưng đại ca đã có bao này rồi.

Nhưng Lệnh Hồ Xung chuyển đổi ý nghĩ: Trong cái bao lúc đó chưa chắc có đựng hai cuộn tròn này.

Nói không chừng vì Hương đại ca đến cầu bốn vị trang chủ của Mai trang trị bệnh cho ta, lúc ta nghỉ ngơi trong khách điểm, đại ca đã đi ra ngoài mua hoặc là ăn trộm về. Hừ, chắc là ăn trộm thì đúng hơn, báu vật vô giá như vậy dễ gì mua được ?

Tai chàng nghe Ngốc Bút Ông vẽ chữ trong không khí, chỉ phong phát ra tiếng veo veo nho nhỏ, nội lực của lão thật mạnh, chẳng thua kém gì Hắc Bạch Tử. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Nội thương của ta là vì Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng mà ra, mà nội công của ba vị trang chủ Mai trang dường như mạnh hơn cả Đào Cốc lục tiên và Bất Giới đại sư. Còn vị đại trang chủ không chừng càng lợi hại hơn nữa. Thêm vào nội lực của Hương đại ca, năm người hợp lại thì có thể trị thương cho ta. Nhưng chỉ mong bọn họ đừng phí công nhiều mới được.

Hương Văn Thiên không đợi Ngốc Bút Ông viết xong, đã cuộn bức thiếp thư lại, cho vào bao. Ngốc Bút Ông sững sốt nhìn Hương Văn Thiên, một lúc sau mới nói:

- Lão huynh đổi cái gì?

Hương Văn Thiên lắc lắc đầu nói:

- Cái gì cũng không thể đổi được.

Ngốc Bút Ông nói:

- Hai mươi tám chiêu Thạch cổ đả huyết bút pháp được không?

Hắc Bạch Tử và Đan Thanh tiên sinh cùng la lên:

- Không được!

Ngốc Bút Ông nói:

- Được chứ, tại sao không được ? Có thể đổi lấy được chân tích bức thảo thư của Trương Húc thì Thạch cổ đả huyết bút pháp của ta đâu có gì phải tiếc ?

Hương Vấn Thiên lắc đầu nói:

- Không được!

Ngốc Bút Ông sốt ruột hỏi:

- Vậy tại sao huynh lại đem đến cho ta xem ?

Hương Vấn Thiên nói:

- Dù tại hạ không phải nhưng tam trang chủ cứ coi như chưa từng xem qua là được.

Ngốc Bút Ông nói:

- Đã xem qua rồi, làm sao có thể cho rằng chưa từng xem qua ?

Hương Vấn Thiên nói:

- Tam trang chủ muốn có được bức chân tích của Trương Húc này cũng đâu có khó, chỉ cần đánh cược với bọn tại hạ.

Ngốc Bút Ông vội hỏi:

- Đánh cược thế nào?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Tam ca, người này hơi khùng khùng điên điên. Lão đánh cược trong Mai trang chúng ta không ai có thể thắng được kiếm pháp của vị Phong bằng hữu phái Hoa Sơn này.

Ngốc Bút Ông hỏi:

- Nếu có người thắng được vị bằng hữu này thì sao?

Hương Vãn Thiên đáp:

- Nếu trong Mai trang bất luận vị nào thắng được trường kiếm trong tay Phong huynh đệ của tại hạ thì tại hạ sẽ đem bức Suất ý thiếp chân tích của Trương Húc phụng tặng tam trang chủ, đem bức Khê sơn hành lữ đồ chân tích của Phạm Khoan phụng tặng tứ trang chủ, đem hai mươi danh cục cờ vây của thần tiên quý quái mà tại hạ thuộc nằm lòng nhất nhất viết ra để tặng cho nhị trang chủ.

Ngốc Bút Ông nói:

- Còn đại ca của bọn ta thì sao ? Lão huynh sẽ tặng đại ca ta cái gì ?

Hương Vãn Thiên nói:

- Tại hạ có một bộ cầm phổ “Quảng Lăng tán”, không chừng đại trang chủ...

Hương Vãn Thiên chưa nói hết lời thì bọn Hắc Bạch Tử ba người cùng thốt lên:

- “Quảng Lăng tán” ư?

Lệnh Hồ Xung cũng giật mình: Cầm phổ “Quảng Lăng tán” này là do Khúc trưởng lão quật mộ cổ mà có được. Lão đem khúc cầm phổ này đưa vào khúc “Tiểu ngạo giang hồ”, sao Hương đại ca lại có nó ?

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra: - Hương đại ca là tả sử của Ma giáo mà Khúc trưởng lão là trưởng lão trong Ma giáo, chắc hai người có mối giao hảo. Sau khi Khúc trưởng lão được bộ cầm phổ này thì vui mừng khôn xiết nên nói với Hương đại ca. Hương đại ca muốn mượn để sao chép, tất nhiên Khúc trưởng lão đồng ý.

Lệnh Hồ Xung, nghĩ đến khúc phổ của người đã mất, bất giác thở dài. Ngốc Bút Ông lắc đầu nói:

- Từ sau khi Kê Khang chết, "Quảng Lăng tán" bị thất truyền. Đồng huynh nói vậy chắc để lừa dối người.

Hương Ván Thiên mỉm cười nói:

- Tại hạ có một vị bằng hữu thâm giao mê đàn đến hóa điên. Lão nói sau khi Kê Khang chết thì từ đó thiện hạ không còn nghe khúc "Quảng Lăng tán". Bộ cầm phổ này sau đời Tây Tấn thì không còn nữa, nhưng trước đời Tây Tấn thì sao ?

Bọn Ngốc Bút Ông ba người sững sốt nhìn nhau, nhất thời không hiểu ý Hương Ván Thiên muốn nói gì. Hương Ván Thiên nói tiếp:

- Vị bằng hữu này của tại hạ thông minh hơn người, dám to gan làm càn. Lão đi quật mộ của các danh nhân gầy đàn trước đời Tấn. Quả nhiên người có chí thì việc hoàn thành, sau khi lão quật mấy chục ngôi mộ cổ, cuối cùng tìm được trong ngôi mộ cổ của Thái Ung đời Đông Hán khúc phổ này.

Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đều giật mình ồ lên một tiếng. Hắc Bạch Tử gật đầu nói:

- Trí dũng song toàn, thật tuyệt!

Hương Ván Thiên mở bao lấy một cuốn sách, trên bìa sách viết năm chữ "Quảng Lăng tán cầm khúc". Lão giở sách ra, quả là cầm phổ. Lão đưa cuốn sách cho Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Phong huynh đệ, trong Mai trang nếu có vị cao nhân nào thắng được kiếm pháp của huynh đệ thì huynh đệ đem cầm phổ này tặng cho đại trang chủ.

Lệnh Hồ Xung nhận sách, bỏ vào trong túi, thầm nghĩ: Nói không chừng đây là di vật của Khúc trưởng lão. Khúc trưởng lão đã chết, Hường đại ca muốn lấy quyển cầm phổ này thì đâu có khó gì ?

Dan Thanh tiên sinh cười nói:

- Vị Phong huynh đệ này tinh thông tử lý, kiếm pháp chắc cũng cao minh nhưng tuổi của Phong huynh đệ còn trẻ, chẳng lẽ trong Mai trang ta, hi hi... hi hi, thật là nực cười.

Hắc Bạch Tử nói:

- Nếu trong Mai trang ta quả nhiên không ai có thể thắng được Phong thiếu hiệp thì bọn ta phải thua cuộc cái gì ?

Lệnh Hồ Xung và Hường Vấn Thiên đều có giao ước trước mọi chuyện phải theo sự sắp đặt của lão. Nhưng sự việc diễn biến đến thế này, chàng cảm thấy Hường Vấn Thiên làm hơi thái quá, đã đến cầu danh y sao lại cuồng vọng coi nhẹ đối phương ? Hường hồ nội lực của mình đã mất hết, làm sao có thể là đối thủ của những cao nhân trong Mai trang được? Lệnh Hồ Xung nói:

- Đồng đại ca thích nói đùa. Kẻ hèn này thuộc hàng hậu bối, học chưa đến nơi, sao dám giảng võ luận kiếm với các vị trang chủ ở Mai trang ?

Hường Vấn Thiên nói:

- Mấy câu khách khí này Phong huynh đệ đương nhiên phải nói, nếu không người ta sẽ cho rằng Phong huynh đệ là kẻ cuồng vọng tự đại.

Dường như Ngốc Bút Ông chẳng để tai nghe hai người nói, lão lẩm bẩm ngâm: "Trương Húc tam bôi

thảo thánh truyền. Thoát mạo lộ đỉnh vương công tiên. Huy hào lạc chí như vân yển”. Nhị ca, Trương Húc hiệu xưng là Thảo thánh, là thánh của môn chữ Thảo, nhưng ba câu thơ này là của Đỗ Phủ trong bài “Ẩm trung bát tiên ca” viết về Trương Húc. Người này cũng là một trong Ẩm trung bát tiên. Nhị ca xem Suất ý thiếp này có tướng tượng ra tình cảnh năm xưa lúc lão say rượu hạ bút. Ôi, thật là thiên mã hành không, không có dây cương để dừng lại. Chữ đẹp, chữ đẹp quá!

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng vậy, người này mê uống rượu thì dĩ nhiên là một đại hảo nhân, nên chữ viết đương nhiên không chê vào đâu được.

Ngốc Bút Ông nói:

- Hàn Dũ bình phẩm về Trương Húc rằng: “Hy nộ bản cùng, ưu bị sảng khoái, oán hận nhớ thương, say sưa túy lúy. Lòng động nổi bất bình, đem phác cả thành chữ thảo”. Vị công chính này là người cùng làng với ta, hễ lòng có chuyện bất bình thì phác cả vào chữ Thảo, giống như vung kiếm múa trượng há chẳng khoái ư?

Lão đưa ngón tay lên, lại viết trong không khí, lão viết được mấy nét thì nói với Hương Ván Thiên:

- Đây, lão huynh mở ra cho ta xem chút nữa đi.

Hương Ván Thiên lắc đầu cười nói:

- Sau khi tam trang chủ thủ thắng thì tắm thiếp này là của tam trang chủ. Bây giờ hà tất phải sốt ruột?

Hắc Bạch Tử giỏi về đánh cờ, trầm ngâm suy nghĩ đắn đo mãi, không nghĩ thắng mà lo bại trước, lại hỏi:

- Nếu trong Mai trang không ai thắng được kiếm pháp của Phong thiếu hiệp thì bọn ta phải thua cái gì?

Hương Ván Thiên nói:

- Bọn tại hạ không cầu chuyện gì, cũng không cầu vật gì. Phong huynh đệ bất quá là tìm đến chỗ võ học tuyệt đỉnh thiên hạ này để chứng thực kiếm pháp với các tay cao thủ đương thời. Nếu may mắn thắng được các vị, thì bọn tại hạ quay người đi, cái gì đặt cược ta cũng không cầu.

Hắc Bạch Tử nói :

- Ô, vị Phong thiếu hiệp này chỉ muốn cầu danh tiếng. Một kiếm liên tục đả bại Giang Nam tứ hữu dĩ nhiên oai danh sẽ chấn động giang hồ.

Hương Ván Thiên lắc đầu nói:

- Nhị trang chủ đoán sai rồi. Hôm nay Mai trang chứng thực kiếm pháp bất luận ai thắng ai bại, nếu có một lời tiết lộ ra ngoài thì tại hạ và Phong huynh đệ sẽ bị trời tru đất diệt, là hạng người không bằng cứt chó.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Được, được ! Nói thật là hay ! Căn phòng này rất rộng, ta và Phong huynh đệ thử tỉ hoạch mấy chiêu. Phong huynh đệ, kiếm của Phong huynh đệ đâu?

Hương Ván Thiên cười nói:

- Đến Mai trang, sao dám mang binh khí ?

Đan Thanh tiên sinh lớn tiếng gọi:

- Dem hai thanh kiếm ra đây!

Bên ngoài có người đáp dạ. Đinh Kiên và Thi Lệnh Oai mỗi lão cầm một thanh kiếm đi đến trước

mặt Đan Thanh tiên sinh cúi người dâng lên. Đan Thanh tiên sinh nhận kiếm từ tay Đinh Kiên, nói:

- Đưa thanh kiếm này cho Phong huynh đệ.

Thi Lệnh Oai đáp dạ, rồi hai tay cầm kiếm đi đến trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy lúng túng trước chuyện này, chàng quay đầu nhìn Hương Ván Thiên. Hương Ván Thiên nói:

- Kiếm pháp thần thông của tứ trang chủ Mai trang, Phong huynh đệ chỉ cần học được một chiêu nửa thức thì có thể thụ dụng bất tận cả đời.

Lệnh Hồ Xung đứng trước tình thế này, biết không thể từ chối trận tử kiếm, đành phải cúi người, hai tay nhận lấy trường kiếm.

Hắc Bạch Tử bỗng nói:

- Tứ đệ khoan đã. Vị Đồng huynh này đánh cược là bất kỳ ai trong Mai trang chúng ta thắng được Phong huynh, Đinh Kiên cũng biết sử kiếm mà lão cũng là người trong Mai trang, nên đâu cần nhất định tứ đệ phải đích thân ra tay.

Lão càng nghe Hương Ván Thiên nói có vẻ chắc chắn thắng thì lão càng cảm thấy chuyện này không ổn, liền quyết định để Đinh Kiên ra tay thử chiêu trước. Lão nghĩ kiếm pháp của Đinh Kiên cũng tuyệt diệu mà thân phận chỉ là gia nhân của Mai trang, dù thua cũng không làm tổn thương oai danh của Mai trang. Chỉ cần lão ra một chiêu thì có thể biết được thực hư trong kiếm pháp của gã Phong Nhị Trung này.

Hồi 80

Lệnh Hồ Xung đã bại Đan Thanh

Hương Văn Thiên nói:

- Phải, phải. Chỉ cần có người trong Mai trang thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ tại hạ thì coi như bọn tại hạ đã thua, không nhất định là đích thân tứ trang chủ ra tay. Vị Đình huynh này được người trên giang hồ gọi là Nhất tự điện kiếm, kiếm chiêu rất nhanh, thế gian hiếm thấy. Phong huynh đệ, trước tiên huynh đệ hãy lĩnh giáo chữ "Điện" trong kiếm pháp của Đình huynh này là được rồi.

Đan Thanh tiên sinh ném trường kiếm qua Đình Kiên rồi cười nói:

- Nếu người thua, ta phạt người đi Thổ Lỗ Phồn vận chuyển rượu về đây.

Đình Kiên khom người nhận kiếm bay đến. Lão quay sang nói với Lệnh Hồ Xung:

- Đình mỗ xin lĩnh giáo kiếm pháp của Phong gia.

Soạt một tiếng, Đinh Kiên rút trường kiếm ra. Lệnh Hồ Xung cũng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, đặt vỏ kiếm lên trên bàn đá. Hương Ván Thiên nói:

- Ba vị trang chủ và Đinh huynh, chúng ta chỉ chứng thực kiếm pháp chứ không tỷ đấu nội lực.

Hắc Bạch Tử nói:

- Vậy ai điểm trúng thì dừng lại.

Hương Ván Thiên nói:

- Phong huynh đệ, Phong huynh đệ không được sử ra một chút nội lực nào hết. Chúng ta tỷ đấu kiếm pháp, người nào có chiêu số tinh thực thì thắng, người ra chiêu số sơ hở thì thua. Khí công của phái Hoa Sơn huynh đệ nổi danh trong võ lâm, nếu huynh đệ dùng nội lực thủ thắng thì coi như chúng ta thua rồi.

Lệnh Hồ Xung cười thâm trong bụng, nghĩ: Hương đại ca thừa biết ta chẳng có chút nội lực nào. Đây là nói để lừa người ta.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Nội lực của tiểu đệ mà sử ra thì khiến cho ba vị tiền bối và hai vị huynh đệ Đinh, Thi đây phải cười đến rách cả răng, đương nhiên tiểu đệ không dám sử ra chút nào đâu.

Hương Ván Thiên nói:

- Chúng ta đến Mai trang với tất cả thành ý, nếu Phong huynh đệ quá khiêm tốn thì đối với bốn vị tiền bối sẽ trở thành bất kính. Tử hà thần công của phái Hoa Sơn huynh đệ còn hơn cả nội công của phái Tung Sơn ta, trong võ lâm ai cũng biết điều đó. Phong

huynh đệ, huynh đệ hãy đứng vào trong hai vết chân của ta, hai chân không được di động, để cùng Đinh huynh tỷ thí kiếm chiêu xem sao.

Hương Vãn Thiên nói xong liền đứng sang một bên. Trên hai miếng gạch xanh hiện ra dấu ấn hai bàn chân, sâu đến hai tấc. Thì ra lúc đang nói, lão đã ngấm ngấm vận nội lực ấn mạnh hai bàn chân xuống nền gạch xanh.

Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh cả ba người cùng reo lên:

- Hảo công phu !

Họ thấy Hương Vãn Thiên nói năng hoạt bát, vẻ mặt bình thản, lão chỉ vận nội lực xuống bàn chân và ấn bàn chân xuống mà không bị sút mẻ miếng gạch nào, hai vết chân sâu cạn như nhau giống như điêu khắc tỉ mỉ vậy. Nội công kinh người ấy thực là khó ai bì kịp. Bọn Đan Thanh tiên sinh chỉ biết là Hương Vãn Thiên phô diễn nội công, cách phô trương như vậy tuy không khỏi có chút nông cạn, không phải là hành vi của bậc cao nhân, nhưng thần công kinh người khiến cho người ta khâm phục. Bọn họ không biết Hương Vãn Thiên còn có một thâm ý khác. Còn Lệnh Hồ Xung đương nhiên là hiểu. Hương Vãn Thiên tuyên dương nội công của chàng cao hơn so với lão, nội công của lão đã cao thâm như vậy thì dĩ nhiên chàng càng lợi hại hơn, lúc đối phương quá chiêu quyết không dám sử dụng nội lực để khỏi rước nhục vào thân. Và lại ngoài kiếm pháp ra, những võ công khác của chàng không có gì đáng nói, còn khinh công quyết không phải là sở trường. Hai chân đứng vào vết chân của lão, chỉ triển khai kiếm pháp, cũng là cách che giấu cái sở đoản của mình.

Đinh Kiên nghe Hương Ván Thiên bảo Lệnh Hồ Xung đứng hai chân vào vết chân của lão để tỷ kiếm với mình, rõ ràng là có ý coi thường lão, nên lòng lão không khỏi tức giận. Nhưng lão thấy công lực của lão họ Đồng thâm hậu như vậy cũng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: Bọn này cả gan dám đến khiêu chiến với bốn vị trang chủ, thì dĩ nhiên không phải là hạng tầm thường. Ta chỉ mong đấu với người này giữ được thế quân bình coi như đã lập được công cho Cô Sơn Mai trang rồi vậy.

Năm xưa, lão rất ngông cuồng kiêu ngạo, về sau gặp phải cường địch búa bích lão lâm vào thế sống dở chết dở. May mà được Giang Nam tứ hữu ra tay giải cứu khỏi nơi khốn cùng, lão mới đầu thân vào Mai trang, cam tâm làm đầy tớ, bao nhiêu kiêu ngạo hống hách đều bỏ hết.

Lệnh Hồ Xung bước vào vết chân của Hương Ván Thiên, mỉm cười nói:

- Mời Đinh huynh !

Đinh Kiên nói:

- Tại hạ xin thất lễ.

Đinh Kiên vung ngang trường kiếm, véo một tiếng, trước mắt mọi người một đường chớp sáng lướt qua. Tuy lão đã quy ẩn ở Mai trang hơn mười năm nhưng công phu vẫn không thua kém gì năm xưa. Mỗi chiêu Nhất tự điện kiếm xuất ra đều như chớp xẹt ngang trời, khiến cho người nhìn thấy phải kinh tâm động phách. Năm xưa Đinh Kiên bị bại dưới tay Độc hành đại đạo mù lòa chỉ vì đối thủ mù mắt chỉ nghe tiếng động mà nhắm phương hướng, nên chiêu Nhất tự điện kiếm khiến người ta phải khiếp mà lão không thể thi

triển ra được. Bây giờ lão đem kiếm pháp này thi triển ra, trong chớp mắt cả gian phòng đều đầy những tia điện quang làm lóa mắt mọi người.

Nhưng Đinh Kiên vừa xuất ra một chiêu Nhất tự điện kiếm thì Lệnh Hồ Xung đã thấy được ba chỗ sơ hở lớn của lão. Đinh Kiên không vội tấn công, lão chỉ vung ngang trường kiếm liên tục giống như là ra vẻ kính lễ với khách nhưng thực ra lão có dụng ý muốn Lệnh Hồ Xung bị lóa mắt, thần trí mờ ra, khó chống đỡ những chiêu sau của lão. Lúc lão sử chiêu thứ năm, Lệnh Hồ Xung đã thấy được mười tám chỗ sơ hở trong kiếm pháp của lão liền nói:

- Tại hạ thật là đắc tội.

Lệnh Hồ Xung phóng trường kiếm chênh chếch ra.

Lúc này Đinh Kiên đang vung kiếm lướt nhanh từ trái qua phải thì mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung chỉ cách cổ tay lão khoảng hai thước sáu, bảy tấc. Thế lướt kiếm này của Đinh Kiên là tự đưa cổ tay của mình đến mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung. Thế kiếm của Đinh Kiên đi quá mạnh nên không cách nào đỡ được. Năm người đứng xem không hện mà cùng la lên:

- Cẩn thận !

Hắc Bạch Tử đang cầm hai con cờ trong tay, toan ném qua đánh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung, để cổ tay của Đinh Kiên không bị chặt đứt, nhưng lão lại nghĩ: Nếu mình ra tay hỗ trợ thì thành thế hai chọi một, Mai trang bị thua trắng rồi, không thể đấu tiếp nữa.

Lúc lão đang chần chừ thì cổ tay của Đinh Kiên đã hướng thẳng vào mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung, Thi Lệnh Oai lớn tiếng la lên:

- Chao ôi !

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lệnh Hồ Xung nhẹ xoay chuyển cổ tay nên mũi kiếm nghiêng lệch qua. Bốp một tiếng, cổ tay của Đinh Kiên đã đánh lên sống kiếm của hắn nên lão không bị tổn thương gì hết. Đinh Kiên ngẩn người ra, biết Lệnh Hồ Xung đã hạ thủ lưu tình. Trong khoảnh khắc này lão nhìn lại bàn tay của mình, nghĩ nếu nó bị chặt đứt thì tàn phế vô công suốt đời, khắp người lão toát mồ hôi lạnh. Lão cúi người nói:

- Đa tạ Phong lão hiệp đã nương tay.

Lệnh Hồ Xung cũng khom người hoàn lễ, nói:

- Không dám ! Đa tạ Đinh huynh đã nhường nhịn.

Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh thấy Lệnh Hồ Xung nghiêng mũi kiếm để Đinh Kiên không bị đá thương thì lòng họ đều nẩy ra mối thiện cảm. Đan Thanh tiên sinh rót đầy một chén rượu nói:

- Phong huynh đệ, kiếm pháp của Phong huynh đệ thật tinh kỳ, ta kính huynh đệ một chén.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không dám.

Lệnh Hồ Xung liền đón chén rượu uống cạn. Đan Thanh tiên sinh bồi tiếp một chén nữa rồi lại rót đầy rượu vào chén của Lệnh Hồ Xung, nói:

- Phong huynh đệ, tấm lòng nhân hậu của Phong huynh đệ đã bảo toàn được bàn tay của Đinh Kiên. Ta kính huynh đệ một chén nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó chẳng qua là may mắn, đâu có gì đáng kể ?

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay bưng chén rượu uống.
Đan Thanh tiên sinh lại rót thêm một chén nữa, nói:

- Đây là chén thứ ba, hai chúng ta không ai được uống trước. Ta và huynh đệ cùng đấu chơi, nếu ai thua thì phải uống chén rượu này.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu vậy thì dĩ nhiên tại hạ thua, chỉ bằng để tại hạ uống trước.

Đan Thanh tiên sinh xua tay nói:

- Đừng vội, đừng vội !

Lão đặt chén rượu lên bàn đá, nhận trường kiếm từ tay của Đinh Kiên nói:

- Phong huynh đệ, huynh đệ xuất chiêu trước đi.

Lúc Lệnh Hồ Xung uống mấy chén rượu, lòng đã tính toán: Lão tự xưng là đệ nhất hảo tửu, đệ nhị hảo họa, đệ tam hảo kiếm, tất nhiên kiếm pháp của lão rất tinh thâm. Ta xem bức tranh tiên nhân mà lão họa treo ở trong đại sảnh, bút pháp rất mạnh mẽ mà dường như có một chút gì đó mình chưa nắm được. Nếu kiếm pháp của lão cũng như vậy thì ta đối phó cũng không khó gì lắm. Lệnh Hồ Xung cúi người nói:

- Tứ trang chủ, xin trang chủ nhẹ tay cho.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong huynh đệ không cần phải khách khí, xuất chiêu đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin tuân mệnh !

Lệnh Hồ Xung đưa trường kiếm lên, vung kiếm nhắm đâm vào đầu vai của Đan Thanh tiên sinh.

Chiêu kiếm này phóng ra thế đi xiêu vẹo rõ ràng không có chút khí lực nào, càng không ra chiêu pháp gì. Kiếm pháp trong thiên hạ quyết không có chiêu nào như vậy. Đan Thanh tiên sinh ngạc nhiên nói:

- Sao kỳ vậy ?

Lão đã biết Lệnh Hồ Xung là người phái Hoa Sơn nên trong đầu lão đã hiện lên các đường kiếm pháp của phái Hoa Sơn, nào ngờ Lệnh Hồ Xung xuất ra chiêu này ngoài sự tưởng tượng của lão. Nó không những không phải là kiếm pháp của phái Hoa Sơn, thậm chí cũng không phải là kiếm pháp nữa.

Lệnh Hồ Xung học kiếm pháp của Phong Thanh Dương, ngoài Độc Cô cửu kiếm độc đáo xưa nay còn lĩnh ngộ được tinh nghĩa trong việc học kiếm là "Lấy vô chiêu thắng hữu chiêu". Yếu chỉ này và Độc Cô cửu kiếm luôn bổ sung cho nhau. Độc Cô cửu kiếm tinh vi ảo diệu đạt đến cực điểm. Trong từng chiêu từng thức, có thể tìm ra chỗ sơ hở của đối phương, rồi đem kiếm lý "Lấy vô chiêu thắng hữu chiêu" mà vận dụng thêm vào thì chiêu kiếm càng linh hoạt phiêu bổng khiến cho người không biết đường đối phó. Lệnh Hồ Xung chỉ mới xuất một chiêu thì Đan Thanh tiên sinh đã ngăn người, liền cảm thấy nếu chống đỡ thì thực lão không biết nên chống đỡ ra sao. Lão đành phải lùi ra hai bước né tránh.

Một chiêu của Lệnh Hồ Xung đã bức được Đinh Kiên phải buông kiếm chịu thua, tuy Hắc Bạch Tử và Ngốc Bút Ông đã ngấm ngấm khen kiếm pháp của

Lệnh Hồ Xung nhưng hai lão cũng hơi kiêu ngạo, nghĩ rằng Lệnh Hồ Xung đã dám đến Mai trang khiêu chiến, nếu ngay cả một tên đầy tớ của Mai trang mà đấu cũng không lại tất khiến người ta quá nực cười. Nhưng khi thấy Đan Thanh tiên sinh bị một kiếm của Lệnh Hồ Xung bức bách phải thối lui hai bước thì hai lão không khỏi ngạc nhiên.

Sau khi Đan Thanh tiên sinh lùi lại hai bước liền tiến lên hai bước. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung liền phóng ra, lần này nhắm kiếm đâm vào sườn trái của lão, vẫn thuận tay đâm kiếm ra hoàn toàn không theo chiêu thức nào hết. Đan Thanh tiên sinh quét ngang kiếm toan đỡ nhưng song kiếm chưa giao nhau thì lão liền cảm thấy mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã chỉ chênh lệch vào dưới sườn phải của mình. Môn hộ dưới sườn phải của lão là chỗ sơ hở lớn, đối phương mà thừa thế tấn công thì không sao cứu vãn được. Lão không dám gạt, trong lúc nguy cấp liền biến chiêu, đẩy mạnh hai chân nhảy lùi về phía sau hơn một trượng. Lão lớn tiếng khen:

- Hảo kiếm pháp !

Lão không ngừng nghỉ chút nào, vội xông đến, cả người lần kiếm nhắm đâm nhanh về hướng Lệnh Hồ Xung, thế rất uy mãnh.

Lệnh Hồ Xung thấy khuỷu tay phải của lão có một chỗ sơ hở rất lớn, liền vùng trường kiếm nhắm hốt vào khuỷu tay phải của lão. Nếu Đan Thanh tiên sinh không biến chiêu thì khuỷu tay phải của lão sẽ bị Lệnh Hồ Xung chém trúng. Võ công của lão cũng thật cao cường, trong lúc nguy cấp lão vội trầm cổ tay xuống. Lão đâm trường kiếm xuống đất, mượn thế phóng lộn người ra

sau hai trượng. Lúc này, lưng lão cách vách tường không quá mấy tấc, nếu lúc lộn người lão dùng lực quá mạnh thì lưng đã đập vào vách tường, làm mất đi oai phong của một cao nhân. Trong phút chốc, lão đã tránh được nguy hiểm, mặt lão nổi lên sắc đỏ tía.

Lão là người phóng khoáng đầy khí phách, không thẹn hay tức giận mà trái lại còn bật cười ha hả, đưa ngón tay cái lên khen:

- Hảo kiếm pháp !

Lão múa tít trường kiếm xuất ra chiêu Bạch hồng quán nhật, kế tiếp lão biến chiêu Xuân phong dương liễu rồi lại biến chiêu Đằng giao khởi phụng. Ba chiêu kiếm này xuất ra liên tục, dường như không thấy chân lão xô dịch nhưng lúc lão sử ba chiêu kiếm ra, mũi kiếm đã nhắm đến trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung liền nhẹ nghiêng kiếm, đánh lên lưng kiếm của lão, phương vị rất chuẩn xác. Trường kiếm của Đan Thanh tiên sinh phóng tới thì bao nhiêu tinh thần khí lực đều tập trung vào mũi kiếm còn trên sóng kiếm lại không có chút lực đạo nào. Chỉ nghe keng một tiếng nhẹ, trường kiếm của lão bị đè xuống. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung hất ra rồi chỉ vào ngực lão. Đan Thanh tiên sinh a lên một tiếng, nhảy người né sang bên trái.

Tay trái của lão nắm chặt kiếm quyết, trường kiếm trong tay phải tấn công qua, lần này thế chém của lão rất mạnh. Đang lúc vung kiếm lên cao chém xuống, lão la to:

- Cẩn thận !

Lão cũng không muốn làm tổn thương Lệnh Hồ Xung nhưng thế kiếm Ngọc long đảo huyền rất lợi hại, nếu Lệnh Hồ Xung không tránh kịp thì lão không thu kiếm về kịp, chỉ e lão sẽ chém Lệnh Hồ Xung bị thương thật.

Lệnh Hồ Xung hất trường kiếm lên, choang một tiếng, lưỡi kiếm của chàng đã chênh chếch dính vào lưỡi kiếm của lão. Nếu chiêu kiếm này của Đan Thanh tiên sinh thừa thế chém xuống thì lúc lưỡi kiếm chưa đến đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung, năm ngón tay cầm kiếm của lão đã bị Lệnh Hồ Xung chém rớt. Thấy trường kiếm của Lệnh Hồ Xung trượt lên trên lưỡi kiếm của mình, chiêu này lão không thể phá được. Lão đành phải đánh mạnh chưởng trái xuống. Âm một tiếng, lão vọt người nhảy về phía sau hơn một trượng.

Lão chưa đứng vững đã liên tục vạch trường kiếm ba vòng trước mặt tựa hồ như ba vòng hào quang trắng xóa. Ba vòng ánh quang này giống như vật hữu hình ngừng lại trên không gian một lúc rồi từ từ dịch chuyển đến trước người Lệnh Hồ Xung. Mấy luồng kiếm khí xoay thành vòng tròn, ánh bạch quang dường như không lợi hại bằng Nhất tự điện kiếm nhưng kiếm khí tỏa ra đầy nhà, khí lạnh ào ạt. Lệnh Hồ Xung phóng trường kiếm ra, đâm tạt ngang vào vòng ánh quang từ mé trái. Luồng lực đạo chiêu thứ nhất của Đan Thanh tiên sinh vừa đi qua mà kinh lực của chiêu thứ hai chưa phát sinh nên Lệnh Hồ Xung mới tận dụng được chỗ sơ hở này. Đan Thanh tiên sinh la úi chà một tiếng, liền nhảy lùi ra, vòng kiếm quang cũng lùi ra theo lão. Vòng kiếm quang bỗng nhiên có lại rồi trương rộng ra, lại xông về hướng Lệnh Hồ Xung. Cổ tay Lệnh Hồ Xung rung một cái, phóng

trường kiếm đâm ra, Đan Thanh tiên sinh lại la úi chà một tiếng rồi vội nhảy lùi ra.

Đan Thanh tiên sinh cứ chột tiến chột thoái, lão tấn công càng nhanh thì thoái cũng càng nhanh. Trong khoảnh khắc lão đã tấn công mười một chiêu và lùi mười một lần. Bỗng thấy râu tóc lão dựng đứng, luồng kiếm quang cực mạnh chiếu vào mặt lão khiến mặt lão bao phủ một làn thanh khí. Mấy chục luồng bạch quang lớn nhỏ cùng xông vào Lệnh Hồ Xung. Đây là tuyệt tác về kiếm pháp của lão, lão đem mấy chục chiêu kiếm pháp hợp lại làm một. Mỗi chiêu trong mấy chục chiêu kiếm pháp đều có chỗ tuyệt diệu, mỗi chiêu đều có biến hóa, nên khi mấy chục chiêu hợp lại làm một thì phức tạp vô cùng.

Lệnh Hồ Xung lấy cách đánh đơn giản để chống lại chiêu số phức tạp. Người chùn xuống, chàng hất ngược mũi kiếm từ phía dưới mấy chục vòng bạch quang lên rồi chỉ thẳng vào bụng dưới của Đan Thanh tiên sinh.

Đan Thanh tiên sinh lại la to, lão cố hết sức nhảy lùi ra. Bịch một tiếng, lão ngồi phịch lên bàn đá, tiếp theo nghe mấy tiếng loảng xoảng, mấy cái chén rượu trên bàn bị chấn động rớt hết xuống đất, bể nát vụn ra. Lão cười ha hả nói:

- Tuyệt quá, tuyệt quá ! Phong huynh đệ, kiếm pháp của Phong huynh đệ cao hơn ta rất nhiều. Nào, nào ! Ta kính huynh đệ ba chén rượu.

Hắc Bạch Tử và Ngốc Bút Ông từng biết kiếm pháp của tứ đệ, trước mắt thấy lão đã tấn công mười sáu chiêu mà hai chân của Lệnh Hồ Xung vẫn không rời khỏi vết chân của Hương Vấn Thiên, lại bức Đan

Thanh tiên sinh phải thối lui đến mười tám lần. Kiểm pháp của Lệnh Hồ Xung quá cao cường thật khiến cho người khác vừa khiếp sợ vừa khâm phục.

Đan Thanh tiên sinh rót rượu ra cùng uống với Lệnh Hồ Xung ba chén rồi nói:

- Trong Giang Nam tứ hữu thì ta là người có võ công thấp kém nhất, tuy ta chịu thua nhưng nhị ca và tam ca chắc lại không phục. Chắc các vị đều muốn thí với huynh đệ đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai người chúng ta đã chiết mười mấy chiêu, tứ trang chủ đâu có thua chiêu nào, làm sao nói thắng hay bại được ?

Đan Thanh tiên sinh lắc đầu nói:

- Ngay từ chiêu đầu tiên thì ta đã thua rồi, mười bảy chiêu sau đều là thừa. Đại ca nói phong độ của ta không đủ, quả thật không sai chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Phong độ của tứ trang chủ cực cao, tửu lượng cũng cực cao.

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Đúng , đúng, chúng ta uống rượu nữa.

Trước đây lão rất tự phụ về kiếm thuật của mình. Vậy mà hôm nay lão bị thua dưới tay một kẻ hậu sinh không tiếng tăm nhưng lão không có chút gì tức giận. Tinh lão phóng khoáng thoải mái, thật là người có phong độ vào hàng đệ nhất khiến cho Hường Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung đều không kìm được sự nể phục.

Ngọc Bút Ông nói với Thi Lệnh Oai:

- Thi quán gia, phiên quán gia đem cây ngọc bút đến cho ta.

Thi Lệnh Oai đáp dạ rồi đi lấy một món binh khí vào, hai tay đưa lên. Lệnh Hồ Xung nhìn thấy đó là cây phán quan bút đúc bằng thép nguyên chất dài một thước sáu tấc. Điều kỳ lạ là ở chỗ trên đầu phán quan bút lại buộc một túm lông cừ dính đầy mực giống như một cây bút để viết chữ to. Cái đầu bút của những cây phán quan bút bình thường dùng để điểm huyết, nhưng thứ binh khí này của lão lại dùng lông cừ mềm mại làm đầu bút, khi điểm huyết đạo trên người đối phương thì làm sao có thể khắc địch chế thắng được. Lệnh Hồ Xung nghĩ võ công của lão chắc có gia số khác mà nội lực của lão tất nhiên rất hùng hậu, nội lực vận lên sợi lông cừ cũng có thể đã thương người.

Ngọc Bút Ông cầm cây phán quan bút mỉm cười nói:

- Phong huynh, Phong huynh vẫn để hai chân không rời khỏi vết chân ư ?

Lệnh Hồ Xung vội lùi lại hai bước, cúi người nói:

- Không dám. Văn bối xin thỉnh giáo tiên bối, đâu dám tự cao tự đại.

Đan Thanh tiên sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, huynh đệ đấu kiếm với ta đứng yên một chỗ thì được nhưng tỷ kiếm với tam ca của ta thì không được đâu.

Ngọc Bút Ông giờ phán quan bút lên mỉm cười nói:

- Mấy đường bút pháp này của ta là từ trong bút thiếp danh gia mà biến hóa ra. Phong huynh vẫn võ song toàn tất nhiên nhìn thấy được bút pháp của ta. Phong huynh là hảo bằng hữu nên ta không tẩm mực vào ngọc bút này.

Lệnh Hồ Xung hơi ngẩn ra, trầm nghĩ: Nếu mình không là hảo bằng hữu của lão thì lão tẩm mực vào bút. Bút tẩm mực để làm gì ?

Lệnh Hồ Xung không biết khi Ngọc Bút Ông lâm địch, lão tẩm lên phán quan bút một thứ mực chế bằng dược liệu đặc biệt, sau khi quét vào da người thì mực thấm sâu vào, vĩnh viễn không rửa sạch, dao cắt cũng không hết. Năm xưa cao thủ trong võ lâm đối địch với Giang Nam tứ hữu, cảm thấy ngán nhất là Ngọc Bút Ông. Nếu không cẩn thận thì bị lão vẽ một cái vòng tròn hoặc gạch chéo lên mặt, thậm chí còn viết lên mặt một hai chữ thì suốt đời không dám nhìn mặt ai. Thà bị ai chém một dao, chặt đứt một cánh tay còn hơn là bị lão quét mực vào mặt. Ngọc Bút Ông thấy lúc Lệnh Hồ Xung động thủ với Đinh Kiên và Đan Thanh tiên sinh, chàng xuất kiếm rất nhân nhượng nên lão không tẩm mực vào bút. Tuy Lệnh Hồ Xung không hiểu ý của lão nhưng cũng nghĩ lão đối với mình rất khách khí. Chàng liền cúi người nói:

- Đa tạ thịnh tình của tam trang chủ. Văn bối chữ nghĩa kém cỏi nên không thể hiểu được bút pháp của tam trang chủ.

Ngọc Bút Ông hơi cảm thấy thất vọng. Lão nói:

- Phong huynh không hiểu thư pháp ư ? Thôi được, ta giải thích cho Phong huynh nghe. Bộ bút pháp của

ta gọi là Bùì tướng quân thi, từ thư thiếp của Nhan Chân Khanh biến hóa ra, tất cả gồm hai mươi ba chữ, mỗi chữ từ ba chiều đến mười sáu chiều không đều nhau. Phong huynh hãy nghe rõ "Bùì tướng quân ! Đại quân chế lục hợp. Mãnh tướng thanh cứu cai. Chiến mã nhược long hổ. Đằng lăng hà trắg tai".

Hồi 81

Bút Ông, Bạch Tử cũng thua luôn

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Bất luận thi từ, thư pháp gì của lão mình cũng cóc hiểu.

Ngốc Bút Ông dựng phan quan bút lên, hướng về má trái của Lệnh Hồ Xung liên tục điểm ba chấm, đúng là ba nét chấm đầu của chữ "Bùi". Ba điểm này chỉ là hư chiêu. Lão lại giơ bút lên, muốn vạch từ trên xuống dưới. Lệnh Hồ Xung vùng trường kiếm ra đâm nhanh vào vai phải của lão để chế ngự tiên cơ. Ngốc Bút Ông bất đắc dĩ phải giơ ngang cây bút để đỡ thì Lệnh Hồ Xung đã rút trường kiếm về rồi. Bình khí của hai người chưa giao nhau, chiêu sử ra đều là hư chiêu, nhưng chiêu thứ nhất trong bút pháp Bùi tướng quân thi của Ngốc Bút Ông chỉ sử được nửa chiêu, không cách nào sử ra hết được. Cây bút của lão đỡ

vào khoảng không. Lão liền sử ra chiêu thứ hai. Lệnh Hồ Xung không chờ đầu bút của lão đâm ra, vùng trường kiếm tấn công buộc lão phải tự cứu mình. Ngốc Bút Ông hồi bút về đỡ, Lệnh Hồ Xung cũng rút trường kiếm về; chiêu thức thứ hai của Ngốc Bút Ông vẫn chỉ sử ra được nửa chiêu.

Ngốc Bút Ông vừa xuất chiêu thì bị Lệnh Hồ Xung liên tiếp phong tỏa hai chiêu, bộ bút pháp vô cùng đặc ý của lão không sao sử ra được. Lão vô cùng bức bối, giống như một người viết chữ đẹp nhưng vừa để bút lên viết được vài nét thì bị đứa con nít đứng bên cạnh cản bút, kéo cánh tay khiến cho người đó không sao viết xong một chữ. Ngốc Bút Ông thầm nghĩ: Ta lỡ đem nội dung bài thơ "Bùi tướng quân thi" ngâm cho hần nghe nên hần biết đường bút của ta mà kìm chế tiên cơ. Từ giờ trở đi, mỗi chiêu ta đánh không theo thứ tự bài thơ nữa.

Lão liền gơ bút lên không, điểm một cái rồi từ góc phải kéo xuống đến chỗ quanh bên góc trái, kinh lực của lão sung mãn, đầu bút vẽ chữ "Như" theo lối viết chữ thảo. Lệnh Hồ Xung vùng trường kiếm ra nhắm vào sườn phải của lão đâm tới. Ngốc Bút Ông giật mình kinh hãi, vội xoay phan quan bút về để đỡ trường kiếm của chàng. Lệnh Hồ Xung phóng ra chiêu này kỳ thực không phải muốn đâm vào lão mà chỉ bày ra tư thế của chiêu thức thôi. Ngốc Bút Ông lại chỉ sử được nửa chiêu. Trong nét chữ thảo, lão đã tập trung bao nhiêu tinh thần khí lực, bỗng nhiên nửa chừng phải chuyển hướng, không những đường bút bị gián đoạn mà đồng thời nội lực bị đổi hướng nên lão cảm thấy khí huyết trong huyết Đan điền nhộn nhạo rất khó chịu.

Lão thở mạnh, múa tít phán quan bút toan sử ra chiêu thức của chữ “Đằng” nhưng chỉ sử ra được nửa chiêu thì bị Lệnh Hồ Xung tấn công, lão phải hồi bút về để chiết giải. Ngọc Bút Ông tức giận quát:

- Hảo tiểu tử, chỉ giỏi quấy rối !

Lão sử phán quan bút càng nhanh, nhưng dù lão chuyển dịch, biến hóa thế nào thì bút pháp của mỗi chữ nhiều lắm chỉ viết được hai nét liền bị Lệnh Hồ Xung kìm chế, không cách nào viết được nữa.

Lão quát to một tiếng liền biến hóa bút pháp, không phóng túng như vừa rồi mà tập trung kinh lực vào đầu ngọn bút, đường bút phóng ra như tuốt kiếm giương cung, khí thế cực kỳ dũng mãnh. Lệnh Hồ Xung không biết đường bút pháp này của lão là mô phỏng cách viết của Trương Phi, đại tướng đời Thục Hán để viết chữ “Bát môn sơn minh” nhưng Lệnh Hồ Xung cũng nhận thấy đường bút này khác hẳn trước. Chẳng mặc kệ cho lão sử chiêu thức gì, cứ thấy phán quan bút của lão vừa nhắc lên thì liền tấn công vào chỗ sơ hở của lão. Ngọc Bút Ông tức quá la oai oái, bất luận lão biến hóa ra sao rốt cuộc cũng chỉ sử được nửa chiêu, không cách nào sử được trọn vẹn.

Ngọc Bút Ông lại biến đổi bút pháp, lão viết lối chữ thảo trong bài Hoài Tố tự sự thiếp, nét bút tung hoành, lưu chuyển vô phương. Lão nghĩ: Chữ thảo của Hoài Tố vốn rất khó nhận ra, nếu mình càng viết tháu thêm thì chắc tiểu tử này không phát hiện được lối cuồng thảo trên đầu bút của ta.

Lão cho rằng vừa rồi Lệnh Hồ Xung kìm chế được lão là vì hần đoán mò được đường bút. Kỳ thực

Lệnh Hồ Xung chỉ thấy chiêu thức của lão đẩy những chỗ sơ hở và chàng chỉ tấn công vào chỗ sơ hở mà thôi.

Trong đường cuồng thảo này của Ngốc Bút Ông, mỗi chiêu lão vẫn chỉ có thể sử được nửa chiêu. Lão càng tức giận, đột nhiên quát to:

- Không thêm đấu nữa, không thêm đấu nữa !

Lão nhảy ra phía sau, bê thùng rượu của Đan Thanh tiên sinh để trên bàn đổ xuống thành một vũng rồi thấm cây bút to vào vũng rượu, viết lên trên bức tường bài "Bùi tướng quân thi". Cả hai mươi ba chữ lão viết với tinh thần sáng khoái, nhất là chữ "Như" lão viết tưởng chừng như muốn phá bức tường mà bay đi. Lão viết xong, thở phào một cái thật mạnh, cười ha hả, nghiêng đầu thưởng thức các chữ to đỏ như máu trên bức tường, rồi nói:

- Thật tuyệt ! Thư pháp trong đời của ta chỉ có bức này là tuyệt nhất.

Lão càng xem càng đắc ý, nói:

- Nhị ca, gian kỳ thất này của nhị ca nên nhường lại cho tiểu đệ ở thôi. Tiểu đệ không thể rời bức này, chỉ e rằng từ nay về sau tiểu đệ không thể viết được chữ đẹp như vậy nữa.

Hắc Bạch Tử nói:

- Được thôi. Trong kỳ thất này của ta, ngoài cái bàn cờ ra chẳng có gì cả. Dù tam đệ không muốn thì ta cũng đổi đi chỗ khác vì trước mấy chữ lớn rồng bay phượng múa của đệ thì làm sao ta có thể tĩnh tâm đánh cờ được?

Ngọc Bút Ông cứ nhìn mấy chữ vừa viết, nghiêng đầu lắc cổ, lẩm bẩm tự khen: Dù Nhan Lỗ Công sống lại cũng chưa chắc viết được như vậy.

Lão quay sang Lệnh Hồ Xung nói:

- Huynh đệ, nhờ huynh đệ đã áp bức khiến bút ý đầy bụng ta không cách nào thi triển được, mới đột nhiên bật lên ngón tay, viết thành một kiệt tác chưa từng có trong thiên hạ. Kiếm pháp của huynh đệ thật tuyệt, thủ pháp của ta cũng thật tuyệt, thế này gọi là mỗi người có một sở trường, nên cuộc tỷ đấu này bất phân thắng bại.

Hương Ván Thiên nói:

- Đúng vậy, mỗi người có một sở trường, bất phân thắng bại.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Còn nữa, còn nhờ vào rượu của tiểu đệ nữa.

Hắc Bạch Tử nói:

- Con người tam đệ ta thật hồn nhiên, say mê thủ pháp như kẻ điên khùng đến độ tỉ thí thua rồi mà không chịu nhận.

Hương Ván Thiên nói:

- Tại hạ hiểu. Cuộc cá cược của chúng ta như tại hạ đã nói là trong Mai trang không ai có thể thắng kiếm pháp của Phong huynh đệ. Chỉ cần song phương bất phân thắng bại thì cuộc cá cược này bọn tại hạ cũng chưa thua.

Hắc Bạch Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Lão thò tay vào dưới bàn đá, kéo ra một tấm thiết bản hình vuông. Trên thiết bản khắc mười chín đường cờ ngang dọc, thì ra đó là một cái bàn cờ đúc bằng sắt. Lão nắm góc bàn cờ giờ lên nói:

- Phong huynh, ta dùng cái bàn cờ này làm binh khí, xin lãnh giáo cao chiêu của Phong huynh.

Hương Ván Thiên nói:

- Nghe nói cái bàn cờ này của nhị trang chủ là một báu vật, có thể hút được các loại binh khí, ám khí?

Hắc Bạch Tử nhìn chằm chằm vào Hương Ván Thiên rồi nói:

- Đồng huynh thật là bác văn cường ký. Khâm phục, khâm phục! Kỳ thực binh khí của ta không phải là báu vật, nó được chế từ sắt và nam châm dùng để hút những con cờ làm bằng sắt. Ta đấu cờ với ai trên thuyền hay trên ngựa, dù bị chao lắc, các con cờ cũng không bị rối loạn.

Hương Ván Thiên nói:

- Thì ra là vậy.

Lệnh Hồ Xung nghe xong liền nghĩ: May nhờ Hương đại ca chỉ giáo, nếu không thì thanh trường kiếm của ta bị bàn cờ của lão hút vào, chưa đánh đã thua rồi. Đối địch với người này không thể để bàn cờ của lão chạm vào trường kiếm của ta.

Lệnh Hồ Xung liền hướng mũi kiếm xuống, cung tay nói:

- Xin nhị trang chủ chỉ điểm.

Hắc Bạch Tử nói:

- Không dám. Kiếm pháp của Phong huynh thật cao minh, bình sinh tại hạ chưa từng thấy qua. Xin tiếp chiêu.

Lệnh Hồ Xung thuận tay quét kiếm ra, trường kiếm trong không trung cong cong queo queo tiến về phía trước. Hắc Bạch Tử ngăn người ra, thầm hỏi: Đây là chiêu số gì?

Lão thấy mũi kiếm nhắm chỉ vào yết hầu của mình liền giơ bàn cờ lên đỡ. Lệnh Hồ Xung chuyển đầu kiếm toan đâm vào vai phải của lão, Hắc Bạch Tử lại giơ bàn cờ lên đỡ. Lệnh Hồ Xung không để trường kiếm đến gần bàn cờ; chàng liền rút kiếm về rồi vung kiếm hướng vào bụng dưới của lão mà đâm.

Hắc Bạch Tử lại giơ bàn cờ gạt, thầm nghĩ: Nếu ta không phản kích thì làm sao chiếm được tiên cơ?

Đánh cờ cần chú trọng chiếm tiên cơ, tỉ võ quá chiêu cũng chú trọng chiếm tiên cơ. Hắc Bạch Tử tinh thâm kỳ lý, đương nhiên lão cũng tinh thông nguyên tắc chiếm tiên cơ. Lão vung bàn cờ nhắm đánh nhanh lên vai phải của Lệnh Hồ Xung. Cái bàn cờ này dài hai thước vuông, dày cỡ một tấc, là một thứ binh khí rất nặng. Nếu nó đập vào kiếm dù từ trường trên bàn cờ không hút vào thì trường kiếm cũng bị gãy.

Lệnh Hồ Xung hơi nghiêng người, kiếm chênh lệch đâm vào sườn phải của lão. Hắc Bạch Tử thấy chiêu kiếm này của Lệnh Hồ Xung dường như không thành chiêu thức nhưng chỗ hấn tấn công cần phải ứng phó. Lão liền nghiêng bàn cờ để gạt trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đồng thời đẩy bàn cờ về trước.

Chiêu Đại phi này vốn trong thế thủ có thể tấn công, chỉ cần Lệnh Hồ Xung ra tay đối phó chiêu này thì những chiêu sau sẽ ồ ạt xông tới. Nào ngờ Lệnh Hồ Xung lại bỏ mặc, trường kiếm đâm chênh chếch ra tấn công lão. Trong chiêu Đại phi này của Hắc Bạch Tử vừa thủ vừa công nên hiệu lực chỉ có một nửa, chỉ còn lại thế đỡ mà không có lực để tấn công.

Lệnh Hồ Xung liên tiếp tấn công hơn bốn chục chiêu không ngừng nghỉ. Hắc Bạch Tử chống bên phải gạt bên trái rồi chống trước đỡ sau. Lão thủ rất kín kẽ dường như nước cũng không văng vào được, nghiêm mật vô cùng. Nhưng hai người đã chiết hơn bốn chục chiêu mà Hắc Bạch Tử vẫn giữ thế thủ hơn bốn chục chiêu, không ra tay đánh trả được chiêu nào.

Ngọc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh, Thi Lệnh Oai, Đinh Kiên cả bốn người chỉ trợn mắt há miệng, thấy kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung không nhanh lắm, càng không uy mãnh lợi hại gì, lúc hấn biến chiêu cũng không có gì đặc biệt xảo diệu nhưng mỗi kiếm hấn phóng ra đều khiến cho Hắc Bạch Tử phải chống đỡ, không thể không phòng thủ chỗ sơ hở. Ngọc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đều biết bất cứ trong chiêu số nào cũng có chỗ sơ hở, nhưng đã có thể chiếm được tiên cơ một bước, tấn công đánh vào điểm yếu của đối phương thì chỗ sơ hở của mình không còn là chỗ sơ hở nữa. Cho dù có trăm ngàn chỗ sơ hở cũng không sao. Lệnh Hồ Xung liên tiếp tấn công hơn bốn chục chiêu này chính là đã dùng đạo lý đó.

Hắc Bạch Tử càng lúc càng kinh hãi, chỉ muốn biến chiêu để đánh trả nhưng bàn cờ vừa dịch chuyển thì mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào chỗ sơ hở

của lão. Trong hơn bốn mươi chiêu, ngay cả nửa chiêu lão cũng không kịp đánh trả, chẳng khác nào lão đang đấu cờ với một tay cao thủ hơn mình xa. Đối phương liên tiếp đi hơn bốn chục nước cờ mà mình ngay cả một nước cũng không đi được.

Hắc Bạch Tử thấy nếu cứ tỉ đấu tiếp nữa thì dù chiết một chiêu hay hai trăm chiêu cũng vẫn không cách nào đánh trả được. Lão thầm nghĩ: Hôm nay, nếu ta không mạo hiểm, nếu bị gây gán giữa đường thì thanh danh cả đời của Hắc Bạch Tử này sẽ trôi theo dòng nước.

Lão liền quét ngang bàn cờ vung mạnh ra, đánh vào hông trái của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung vẫn không né tránh, phóng trường kiếm ra trước đâm vào bụng dưới của lão. Lần này Hắc Bạch Tử lại không thu bàn cờ về để phòng hộ mà vẫn thuận thế đánh giống như lão quyết đánh liều mạng để cả hai cùng bị thương. Đợi trường kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng đến, lão liền đưa song chỉ của tay trái phóng ra nhằm kẹp vào lưỡi kiếm của chàng. Lão đã luyện thần công Huyền thiên chỉ, nội kinh trên hai ngón tay này rất lợi hại, thật không có thứ binh khí nào lợi hại hơn.

Năm người đứng xem thấy lão mạo hiểm như vậy đều la lên, ai cũng hiểu cách đánh như vậy đã không còn là tỉ võ để so tài mà là cuộc chiến sinh tử. Nếu lão kẹp không trúng thì lưỡi kiếm của Lệnh Hồ Xung sẽ xuyên vào bụng lão. Trong khoảnh khắc, năm người đều nắm chặt bàn tay, toát mồ hôi hột.

Hai ngón tay của Hắc Bạch Tử sắp đụng vào lưỡi kiếm, bất luận có kẹp trúng hay không cũng có người

bị thương hoặc chết. Nếu lão kẹp trúng thì trường kiếm của Lệnh Hồ Xung không cách nào đâm ra được, bàn cờ sẽ đánh lên lưng không thể nào né tránh; nếu lão kẹp không trúng mà sức của song chỉ cần không nổi thế kiếm thì trường kiếm sẽ đâm tới, dù Hắc Bạch Tử muốn thoái lui cũng không kịp nữa.

Lúc hai ngón tay của Hắc Bạch Tử sắp đụng kiếm thì mũi kiếm bỗng hất lên, chỉ vào yết hầu của lão.

Cách biến chiêu của Lệnh Hồ Xung vượt ra ngoài sự liệu đoán của mọi người. Trong võ học từ xưa tới nay quyết không thể có chiêu nào như vậy. Nếu như vậy thì chiêu kiếm nhằm đâm vào bụng dưới vừa rồi lại là hư chiêu, những tay cao thủ tương đấu mà sử hư chiêu kiểu ấy thì thật giống trò trẻ con. Nhưng chiêu này tuyệt không có trong kiếm lý mà Lệnh Hồ Xung lại sử ra. Mũi kiếm hất lên đâm thẳng vào yết hầu của lão, nếu bàn cờ của Hắc Bạch Tử tiếp tục đánh tới thì mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung nhất định đâm xuyên qua yết hầu của lão trước.

Hắc Bạch Tử kinh hãi, tay phải cố sức giữ cho bàn cờ đứng yên. Lão là người nhanh nhạy, lại giỏi về kỹ lý, trong lúc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, lão vẫn đoán được tâm ý của đối phương. Nếu lão dừng bàn cờ lại thì trường kiếm của hắn cũng không đâm tới nữa.

Quả nhiên Lệnh Hồ Xung thấy bàn cờ của lão không đánh đến thì chàng cũng dừng trường kiếm bất động, mũi kiếm cách yết hầu của lão không quá vài tấc mà bàn cờ của lão cách lưng Lệnh Hồ Xung cũng không quá vài tấc. Hai người nhìn nhau giữ thế giằng co nhưng toàn thân bất động.

Trông cục diện giống như thế giăng co nhưng kỳ thực Lệnh Hồ Xung đã chiếm thượng phong toàn diện. Bàn cờ là vật rất nặng, ít nhất phải cách mấy thước vận lực đánh xuống thì mới có thể đả thương được địch. Bây giờ nó chỉ cách Lệnh Hồ Xung vài tấc thì dù lão có đánh mạnh đến đâu cũng không đả thương được đối phương. Nhưng trường kiếm của Lệnh Hồ Xung chỉ cần nhẹ đâm tới thì lão sẽ mất mạng. Tính cách ưu liệt của hai bên ai cũng thấy được.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Bên này cũng không dám tranh tiên cơ, bên kia cũng không dám tranh tiên cơ, theo kỳ lý đây là thế Song hoạt. Nhị trang chủ quả là người đại trí đại dũng, đấu với Phong huynh đệ bất phân thắng bại.

Lệnh Hồ Xung thu trường kiếm về, lùi ra hai bước, cúi người nói:

- Tại hạ đắc tội !

Hắc Bạch Tử nói:

- Đồng huynh khéo nói đùa. Cái gì bất phân thắng bại? Kiếm thuật của Phong huynh tinh tuyệt, tại hạ thua liểng xiểng rồi.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Nhị ca, tài dùng con cờ làm ám khí của nhị ca là đệ nhất trong võ lâm, ba trăm sáu mươi một con cờ đen trắng bắn ra thì không ai có thể cản được. Sao nhị ca không thử xem công phu phá ám khí của vị Phong huynh đệ này thế nào?

Hắc Bạch Tử giật mình thấy Hương Ván Thiên hơi cúi đầu. Lão quay qua nhìn Lệnh Hồ Xung thấy vẻ

mặt chàng vẫn thản nhiên, bèn nghĩ bụng: Kiếm pháp của người này quá cao minh, trong võ lâm hiện nay e rằng chỉ có người đó mới có thể thắng được vị khách họ Phong này.

Nhìn mặt bọn họ vẫn không có chút gì ra vẻ sợ hãi thì dù lão có sử ám khí xem ra cũng chỉ thêm một lần xấu hổ nữa mà thôi.

Lão liền lắc đầu cười nói:

- Ta đã chịu thua rồi, còn tỉ đấu ám khí gì nữa!

Hồi 82

Hoàng Chung Công thăm bại mà mừng

Ngốc Bút Ông chỉ nhớ đến bức Suất ý thiếp của Trương Húc nên nói:

- Đồng huynh, xin Đồng huynh mở tấm thiếp ra cho ta xem một chút nữa đi.

Hương Ván Thiên mỉm cười nói:

- Chỉ đợi đại trang chủ thắng được Phong huynh đệ của tại hạ thì tấm thiếp này thuộc về sở hữu của tam trang chủ, lúc đó dù có muốn xem ba ngày ba đêm cũng là quyền của tam trang chủ.

Ngốc Bút Ông nói:

- Ta muốn xem bảy ngày bảy đêm liền.

Hương Ván Thiên nói:

- Được, trang chủ cứ xem bảy ngày bảy đêm.

Ngốc Bút Ông cảm thấy bứt rứt khó chịu hỏi:

- Nhị ca, tiểu đệ đi mời đại ca ra tay được không ?

Hắc Bạch Tử nói:

- Hai người ở đây tiếp khách để ta đi nói với đại ca.

Lão nói rồi quay người đi ra ngoài. Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong huynh đệ, chúng ta uống rượu đi. Ôi thùng rượu này bị tam ca làm đổ mất quá nhiều.

Lão nói xong rót rượu vào bát. Ngốc Bút Ông bực mình nói:

- Cái gì mà đổ mất quá nhiều ? Rượu của người có đổ vào trong bụng cũng biến thành nước tiểu ra ngoài, còn rượu lưu lại qua nét bút của ta trên tường thì ngàn năm không hư hoại. Nhờ có thư pháp của ta mà rượu lưu lại được tiếng thơm ngàn năm, người đời sau xem thư pháp của ta mới biết trên đời này còn có thứ rượu đỏ Thổ Lỗ Phồn này của người.

Đan Thanh tiên sinh cầm chén rượu lên hướng vào bức tường nói:

- Bức tường ơi hỡi bức tường, người thật là may mắn được thưởng thức rượu ngon của tứ đại gia! Dù cho không có tam ca ta viết lên mặt của người, người... người... người cũng ngàn năm không bị hư hoại.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- So với bức vách vô tri vô giác này thì vân bối may mắn hơn nhiều vì được thưởng thức thứ rượu ngon hiếm có trên đời.

Lệnh Hồ Xung nói xong liền nâng chén lên uống cạn. Hương Ván Thiên ngồi bên cạnh bồi tiếp được

hai chén thì dừng lại không uống nữa. Đan Thanh tiên sinh và Lệnh Hồ Xung cứ rượu đưa đến thì uống cạn, càng uống càng hứng chí.

Hai người mỗi người uống được mười bảy mười tám chén thì Hắc Bạch Tử mới trở lại nói:

- Phong huynh, đại ca ta mời Phong huynh dời bước. Đồng huynh ở lại đây uống thêm vài chén rượu nữa được chăng ?

Hương Văn Thiên ngạc nhiên nói:

- Chuyện này...

Lão thấy Hắc Bạch Tử hoàn toàn không có ý mời lão cùng đi nên lão không thể đi theo được. Lão thở dài nói:

- Tại hạ vô duyên không được bái kiến đại trang chủ thật là điều hối tiếc suốt đời.

Hắc Bạch Tử nói:

- Xin Đồng huynh miễn trách, đại ca của ta ẩn cư đã lâu, xưa nay không tiếp khách. Nhưng vì nghe kiếm thuật của Phong huynh tinh tuyệt nên sinh lòng ngưỡng mộ mới mời Phong huynh đến tiếp kiến chứ quyết không dám có ý bất kính với Đồng huynh.

Hương Văn Thiên nói:

- Tại hạ đâu dám, đâu dám!

Lệnh Hồ Xung để bát rượu xuống, nghĩ không tiện cầm kiếm đi gặp chủ nhân, liền đi tay không theo Hắc Bạch Tử ra khỏi kỳ thất. Đi qua một dãy hành lang, hai người đến trước một cái cửa động hình bán nguyệt.

Trên cửa động có hai chữ “Cầm tâm” do những mảnh đá lưu ly màu lam xếp thành, nét bút rất cứng cáp, đúng là thủ bút của Ngốc Bút Ông. Đi qua cửa là một con đường hoa trắng tấp, hai bên trúc mọc um tùm. Đường hoa rải đá trũng ngổng, phủ đầy rêu xanh, rõ ràng nơi đây bình thường ít người qua lại. Đường hoa thông đến trước ba gian thạch thất. Trước sau thạch thất trồng bảy tám cây tùng cao vút, che phủ âm u cả mặt đất. Hắc Bạch Tử nhẹ đẩy cửa phòng rồi nói khẽ:

- Mời Phong huynh vào.

Lệnh Hồ Xung vừa vào cửa thất thì ngửi thấy một mùi đàn hương ngào ngạt. Hắc Bạch Tử nói:

- Đại ca, Phong thiếu hiệp phái Hoa Sơn đến rồi.

Một lão già từ trong nội thất đi ra vung tay nói:

- Phong thiếu hiệp giá lâm tề trang, lão phu chưa ra xa đón tiếp. Xin miễn thứ, miễn thứ!

Lệnh Hồ Xung thấy lão già này khoảng sáu mươi tuổi, ốm như que củi, mặt hóp sọp giống như một cái đầu lâu nhưng hai mắt lão thần quang sáng loáng. Chàng liền cúi người nói:

- Vãn bối đến thật đường đột, xin tiên bối miễn thứ.

Lão già nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm!

Hắc Bạch Tử nói:

- Đại ca của ta có đạo hiệu là Hoàng Chung Công, Phong thiếu hiệp chắc cũng đã nghe tiếng rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối ngưỡng mộ đại danh của bốn vị trang chủ đã lâu, hôm nay được bái kiến thanh nhan, thật là may mắn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Hướng đại ca thật lắm trò. Chuyện này đại ca không nói trước cho mình biết, chỉ dặn tất cả phải nghe theo sự sắp đặt của lão. Bây giờ đại ca lại không ở bên cạnh mình, nếu vị đại trang chủ này đưa ra vấn đề nan giải thì mình không biết ứng phó sao đây ?

Hoàng Chung Công nói:

- Nghe nói Phong thiếu hiệp là truyền nhân của tiền bối Phong lão tiên sinh phái Hoa Sơn, kiếm pháp như thần. Xưa nay lão phu rất ngưỡng mộ võ công và nhân cách của Phong tiên sinh, chỉ đáng tiếc chưa có duyên gặp mặt. Trước đây ít lâu nghe trên giang hồ đồn rằng Phong lão tiên sinh đã về nơi tiên cảnh, lão phu rất thương tiếc. Hôm nay được gặp truyền nhân đích tôn của Phong lão tiên sinh cũng coi như được an ủi nguyện vọng trong đời lão phu. Không biết Phong thiếu hiệp có phải là con cháu của Phong lão tiên sinh không?

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Phong thái sư thúc tổ đã ân cần dặn dò ta không được tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc lão nhân gia. Hướng đại ca thấy kiếm pháp của ta thì đoán ta được lão nhân gia truyền thụ. Vào đây Hướng đại ca đã không kiêng dè, cứ phô trương đã đành còn nói ta thuộc họ Phong, không tránh khỏi chuyện huênh hoang lừa bịp. Nhưng nếu ta nói thật cả ra thì không ổn. Lệnh Hồ Xung đành phải nói lấp lửng:

- Văn bối là đệ tử thuộc hàng hậu bối của Phong lão nhân gia. Văn bối tư chất dần dộn, thụ giáo chỉ ít

ngày nên kiếm pháp của lão nhân gia văn bối chỉ học được một hai phần.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Nếu Phong huynh thật chỉ học được một hai phần kiếm pháp của Phong lão nhân gia mà đã thắng được ba huynh đệ của lão phu thì kiếm thuật của Phong lão tiên sinh cao thâm khôn lường.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ba vị trang chủ và văn bối chỉ tùy ý qua lại vài chiêu, chưa phân thắng bại thì đã dừng tay.

Hoàng Chung Công gạt đầu, vẻ mặt xương xẩu của lão lộ ra nét vui mừng, lão nói:

- Người trẻ tuổi không kiêu ngạo, không nóng nảy thật hiếm có. Xin mời Phong huynh vào cầm đường dùng trà.

Lệnh Hồ Xung và Hắc Bạch Tử đi theo lão vào cầm đường ngồi xuống. Một tên đồng tử bưng trà xanh vào, Hoàng Chung Công nói:

- Nghe nói Phong thiếu hiệp có bộ cổ phổ "Quảng Lăng tán", chuyện này có thật không? Lão phu rất mê âm nhạc, nghĩ đến chuyện lúc Kê Khang sắp bị hành hình đã gảy khúc đàn này rồi nói "Quảng Lăng tán từ nay không còn nữa". Nếu khúc phổ này còn trên đời thật thì lúc lão hủ chưa xuống mộ mà được tấu khúc phổ này, cuộc đời không còn chuyện gì nuối tiếc nữa.

Lão nói đến đây, khuôn mặt nhợt nhạt hiện ra chút huyết sắc, rõ ràng lão rất thiết tha được tấu khúc phổ này.

Lệnh Hồ Xung thăm nghĩ: Hương đại ca liên tục nói dối để lừa bịp họ. Ta thấy bốn vị trang chủ ở Cô Sơn Mai trang đều không phải là người tầm thường, vả lại đại ca đến cầu xin bọn họ trị thương cho ta thì việc gì phải bịa ra lắm chuyện như vậy? Cuốn cẩm phổ này nếu đúng là “Quảng Lăng tán” do Khúc Dương tiên bối tìm được trong ngôi mộ của người nào đó thời Đông Hán thì ta nên đưa cho lão xem qua.

Lệnh Hồ Xung lấy từ trong túi ra cuốn cẩm phổ liền đứng dậy, dâng hai tay lên nói:

- Xin mời đại trang chủ xem.

Hoàng Chung Công nghiêng người nhận lấy nói:

- “Quảng Lăng tán” thất truyền trong nhân gian đã lâu, hôm nay lão phu được xem danh phổ của cổ nhân thật không còn gì sung sướng bằng. Có điều... có điều không biết...

Dường như lão muốn nói làm sao biết được đây xác thực là chân phổ “Quảng Lăng tán”, phải chăng có kẻ hiểu sự nguy tạo ra nó để lừa bịp người? Lão liền giở cẩm phổ ra nói:

- Ô, khúc phổ này rất dài.

Lão xem trang thứ nhất, chỉ xem được chốc lát thì mặt biến sắc. Lão đưa tay phải lật cẩm phổ, còn năm ngón tay trái thì gõ lên bàn theo tư thế gảy đàn, khen:

- Tuyệt diệu! Âm điệu nhu hòa, trong trẻo, u nhã với vợ.

Lão lật đến trang thứ hai, xem một lúc lại khen:

- Cao lương nhâ chí, thâm tàng huyền cơ, thần trí ra theo tiếng đàn, trong khoảnh khắc lòng đã sung sướng vô cùng.

Hắc Bạch Tử thấy Hoàng Chung Công mới xem đến trang thứ hai mà thần trí đã mê mẩn, chỉ e lão xem tiếp nữa thì không biết đến mấy canh giờ mới xong, liền nói xen vào:

- Vị Phong thiếu hiệp phái Hoa Sơn này cùng đến với vị Đồng huynh nói rằng trong Mai trang nếu có người thắng được kiếm pháp của Phong thiếu hiệp...

Hoàng Chung Công ngắt lời:

- Ấy, nhất định phải có người thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ thì Phong huynh đệ mới chịu đưa cho mượn bộ "Quảng Lăng tán" này để sao chép phải không?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Đúng vậy. Ba người bọn tiểu đệ đều bại cả rồi, nếu đại ca ra tay thì Cô Sơn Mai trang của chúng ta, hì hì...

Hoàng Chung Công cười nhạt nói:

- Các người đã thất bại thì ta cũng vậy thôi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Ba người bọn tiểu đệ làm sao có thể bì với đại ca được ?

Hoàng Chung Công nói.

- Già rồi, ta vô dụng rồi.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nói:

- Đại trang chủ có đạo hiệu là Hoàng Chung Công, dĩ nhiên là cao thủ trong cầm âm. Khúc phổ này tuy khó có được nhưng cũng không phải là bí quyết bất truyền gì. Đại trang chủ cứ giữ lại để sao chép. Ba ngày sau, văn bối sẽ đến đây mượn lại.

Hoàng Chung Công và Hắc Bạch Tử đều sùng sốt. Hắc Bạch Tử lúc ở trong kỳ thất thấy Hường Văn Thiên rất khó chịu, làm khó dễ đủ điều khiến tâm thần lão bứt rứt, nhưng không ngờ gã Phong Nhị Trung này lại vô cùng khảng khái. Lão là người giỏi về đánh cờ nên nghĩ cử chỉ này của Lệnh Hồ Xung chắc là muốn bày cái bẫy để Hoàng Chung Công lọt vào, nhưng lão chưa nhìn ra được chỗ nguy hại của Lệnh Hồ Xung. Hoàng Chung Công nói:

- Vô công bất thụ lộc. Phong huynh đệ và lão phu vốn không quen biết, làm sao lão phu có thể nhận hậu lễ này của Phong huynh đệ được? Hai vị đến tề trang, rốt cuộc có điều chi muốn chỉ giáo, mong hãy nói thật ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Hường đại ca và ta đến Mai trang có dụng ý gì, đại ca chẳng hề đề cập. Nhưng nghĩ lại, chắc đại ca muốn cầu bốn vị trang chủ tri thương cho ta nhưng đại ca sắp đặt công chuyện vô cùng bí mật. Bốn vị trang chủ này đều là những nhân vật đặc biệt khác người, ta không nên nói rõ cho họ biết. Dù sao ta cũng không biết Hường đại ca đến đây để cầu xin gì, vậy ta cứ nói thẳng ra cũng đâu có ý khinh người. Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nói:

- Văn bối theo Đồng đại ca đến bảo trang, thực tình mà nói trước khi bước vào văn bối chưa từng nghe đại danh của bốn vị trang chủ, cũng không biết trên đời này có tòa Cô Sơn Mai trang này.

Lệnh Hồ Xung ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Vì văn bối cô lậu quả văn không biết các vị là cao nhân tiền bối trong võ lâm, xin hai vị trang chủ đừng trách.

Hoàng Chung Công liếc nhìn Hắc Bạch Tử, mặt lộ ra nụ cười, lão nói:

- Phong thiếu hiệp nói rất chân thành, lão phu xin đa tạ. Lão phu vốn rất lấy làm lạ, bốn huynh đệ lão phu ẩn cư ở Lâm An, trên giang hồ rất ít người biết. Ngũ Nhạc kiếm phái và huynh đệ lão phu càng không có liên quan gì, mà sao hai vị lại tìm đến đây? Nói như vậy thì Phong thiếu hiệp quả thật không biết lai lịch của bốn huynh đệ lão phu phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối rất lấy làm hổ thẹn, mong hai vị trang chủ chỉ giáo. Vừa rồi văn bối nói cái gì "ngưỡng mộ đại danh của bốn vị trang chủ đã lâu" kỳ thực... kỳ thực... là...

Hoàng Chung Công gật đầu nói:

- Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử đều do bọn lão phu tự đặt ngoại hiệu cho mình. Tên họ đích thực của bọn lão phu đã sớm không dùng nữa. Thiếu hiệp trước nay chưa từng nghe thấy qua tên của bốn huynh đệ lão phu thì cũng là lẽ đương nhiên.

Tay phải lão mở cẩm phổ ra hỏi:

- Phong thiếu hiệp thành tâm cho lão phu mượn bộ cẩm phổ này để sao chép ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Vì cầm phổ này là vật sở hữu của Đồng đại ca, văn bối mới nói là cho mượn. Nếu không thì văn bối đã nói tiền bối giữ luôn cũng được. Kiểm bấu tặng người tài thì cũng không cần phải trả lại.

Hoàng Chung Công ồ lên một tiếng, vẻ mặt xương xẩu của lão lộ ra nét hớn hở. Hắc Bạch Tử hỏi:

- Phong thiếu hiệp đem cầm phổ cho đại ca ta mượn, Đồng huynh có đồng ý không ?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Đồng đại ca và văn bối giao tình sâu nặng, đại ca lại là người khảng khái hào hiệp. Văn bối đã đồng ý dù chuyện có lớn đến đâu đại ca cũng không chấp nhứt.

Hắc Bạch Tử gật đầu, Hoàng Chung Công nói:

- Hảo ý của Phong thiếu hiệp lão phu rất cảm kích. Nhưng chuyện này chưa được Đồng huynh chính miệng nói đồng ý thì lòng lão phu không yên. Vì Đồng huynh đó nói muốn được cầm phổ thì phải có người của bốn trang thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ, nên lão phu không thể giành lấy phần tiện nghi này được. Vậy chúng ta hãy tỉ đấu vài chiêu xem sao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Vừa rồi nhị trang chủ nói: "Ba người tiểu đệ làm sao có thể sánh với đại ca được", vậy thì võ công của vị đại trang chủ này đương nhiên cao hơn hẳn ba người kia. Võ công của ba vị trang chủ trác tuyệt, còn ta hoàn toàn dựa vào kiếm pháp của Phong thái sư thúc tổ truyền thụ cho mới chiếm được thượng phong. Ta giao thủ với đại trang chủ chưa chắc có thể thắng được thì việc gì ta phải tự chuốc lấy cái nhục vào thân? Dù ta thắng được lão đi nữa cũng chẳng hay ho gì.

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Đồng đại ca nhất thời hiểu sự nên mới nói vậy, thật khiến cho vân bối hồ thẹn vô cùng. Bốn vị trang chủ không phiền trách tính ngông cuồng, vân bối đã vô cùng cảm kích, làm sao còn dám giao thủ với đại trang chủ?

Hoàng Chung Công mỉm cười nói:

- Phong huynh đệ là người rất tốt, chúng ta tỉ đấu vài chiêu điểm đến thì dừng, cũng đâu có gì là quan trọng?

Lão xoay lại lấy cây ngọc tiêu treo trên vách, đưa cho Lệnh Hồ Xung nói:

- Huynh đệ cầm ống tiêu làm kiếm, còn lão phu dùng cây dao cầm làm binh khí.

Lão lấy ở đầu giường ra một cây dao cầm, mỉm cười nói:

- Hai thứ nhạc khí này của lão phu tuy không dám nói là vật có giá trị liên thành nhưng cũng là những vật hiếm có trên đời, không nên để chúng bị vỡ. Chúng ta chỉ ra kiểu dáng của chiêu thức mà thôi.

Lệnh Hồ Xung thấy cái ống tiêu làm bằng ngọc xanh biếc, đúng là thứ thúy ngọc tuyệt hảo. Gần miệng ống tiêu có mấy chấm đỏ như máu, nổi bật lên màu xanh biếc của thân tiêu. Hoàng Chung Công cầm cây dao cầm rất cũ, là cổ vật mấy trăm năm, thậm chí một ngàn năm trở lại. Hai thứ nhạc khí này chỉ cần chạm nhẹ cũng vỡ tan, cho nên không thể dùng chúng đấu thật được. Lệnh Hồ Xung cũng không thể từ chối nên đưa hai tay cầm ngọc tiêu, cung kính nói:

- Xin đại trang chủ chỉ điểm cho.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong lão tiên sinh là bậc kiếm hào danh tiếng một đời, xưa nay lão phu vô cùng khâm phục. Phong lão nhân gia truyền thụ kiếm pháp thì không phải tầm thường. Xin mời Phong thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Xung vung ống tiêu lên một cách nhẹ nhàng, gió lùa vào ống tiêu phách ra mấy tiếng nhạc nhu hòa. Hoàng Chung Công đưa tay phải gảy vào huyền cầm mấy cái, tiếng đàn vang lên, đuổi đàn đẩy về hướng vai phải Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghe thấy tiếng đàn, lòng hơi chấn động. Chàng từ từ điểm vào sau khuỷu tay Hoàng Chung Công. Nếu dao cầm tiếp tục đánh về đầu vai Lệnh Hồ Xung thì chắc chắn huyết đạo sau khuỷu tay của lão bị điểm trước. Hoàng Chung Công xoay dao cầm nhắm đánh lên phía trên Lệnh Hồ Xung. Lúc dao cầm phóng ra, lão lại gảy lên mấy tiếng. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Nếu ta dùng cây ngọc tiêu này đánh nhau thì hai thứ nhạc cụ quý hiếm cùng bị vỡ. Vì lão quý trọng nhạc khí nên chuyển thể dao cầm. Nhưng cách đánh như vậy thì không tránh khỏi hành vi vô lại.

Lệnh Hồ Xung liền xoay ống tiêu, nhắm vào phía dưới nách của Hoàng Chung Công. Hoàng Chung Công đưa đàn lên đỡ thì Lệnh Hồ Xung liền thu ngọc tiêu về. Hoàng Chung Công lại liên tiếp gảy mấy tiếng đàn, nhạc âm chuyển rất gấp.

Hắc Bạch Tử biến sắc mặt. Lão lão đảo người quay ra khỏi cầm đường, tay vịn lên cánh cửa.

Hắc Bạch Tử biết Hoàng Chung Công đang gảy đàn phát ra tiếng là đang vận nội công thượng thừa vào cầm âm để phân tán tâm thần của địch nhân. Nội lực của đối phương và tiếng đàn đồng sinh cộng hưởng thì vô tình bị tiếng đàn khác chế. Tiếng đàn thông thả ung dung thì đối phương xuất chiêu cũng thông thả; tiếng đàn gấp rút thốt nhiên thì đối phương xuất chiêu cũng gấp theo. Nhưng chiêu số trên tiếng đàn của Hoàng Chung Công và cầm âm lại tương phản vừa vặn. Lão xuất chiêu càng thần tốc mà cầm âm càng du dương nhẹ nhàng, đối phương không cách nào đỡ được. Hắc Bạch Tử hiểu rõ môn công phu này của Hoàng Chung Công không phải tầm thường. Lão sợ nội lực của mình lại bị tổn thương, liền bước lui ra ngoài cầm đường.

Tuy Hắc Bạch Tử đứng bên ngoài cách một lần cửa nhưng vẫn còn nghe được tiếng đàn lúc thông thả, lúc dồn dập, chợt im, bật, chợt thét lên. Qua một lúc sau, tiếng đàn càng dồn dập. Hắc Bạch Tử nghe đến nỗi tâm thần bất định, hơi thở khó chịu, lại lùi ra ngoài cửa lớn rồi đóng cửa lớn lại. Đã cách hai tầng cửa, tiếng đàn dường như không nghe được nữa. Nhưng thỉnh thoảng tiếng đàn lên cao lọt ra mấy tiếng, vẫn làm cho trái tim lão đập càng kịch liệt hơn. Lão đứng bên ngoài rất lâu, nhưng nghe tiếng đàn vẫn không dừng. Lão kinh dị thầm nghĩ: Thiếu niên họ Phong này kiếm pháp cực cao, nội lực lại cũng cao thâm khó tả. Thất huyền vô hình kiếm của đại ca ta tấn công đã lâu, tại sao hắn vẫn có thể chống chọi được ?

Giữa lúc lão đang lo lắng thì Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh sóng vai đi tới. Đan Thanh tiên sinh hỏi khê:

- Sao rồi ?

Hắc Bạch Tử nói:

- Đã đấu lâu lắm rồi. Thiếu niên này vẫn còn gắng gượng chống chọi. Ta lo đại ca sẽ làm tổn thương tính mạng của thiếu niên này.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Để tiểu đệ đi cầu xin đại ca nương tình, không sát thương vị hảo hăng hữu này mới được.

Hắc Bạch Tử lắc lắc đầu nói:

- Không vào được đâu.

Ngay lúc này, cầm âm phát lên choang choang rất lớn. Cầm âm phát lên thì cả ba người thoái lui một bước, cầm âm liên tiếp phát ra năm tiếng, ba người không tự chủ được liền lui năm bước. Sắc mặt của Ngốc Bút Ông trắng bệch, lão định thần lại mới nói:

- Chiêu Lục đỉnh khai sơn này trong vô hình kiếm pháp của đại ca thật là lợi hại. Sáu âm này mãnh liệt liên tục đánh mạnh ra thì họ Phong làm sao chống đỡ nổi?

Lão chưa dứt lời, lại nghe rít một tiếng, tiếp theo là bựt bựt mấy tiếng, dường như đã đứt mấy dây huyền cầm.

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi, đẩy cửa lớn chạy vào, lại đẩy cánh cửa cầm thất, thấy Hoàng Chung Công đứng thộn ra không nói gì, cây đao cầm bảy dây trong tay lão đều bị đứt hết, rũ xuống bên đàn. Lệnh Hồ Xung tay cầm ngọc tiêu đứng một bên cúi người nói:

- Văn bối đắc tội.

Hiển nhiên trong cuộc tỉ võ này Hoàng Chung Công đã thua. Bọn Hắc Bạch Tử đều ngạc nhiên vô cùng vì họ biết nội lực của đại ca rất hùng hậu, là một nhân vật cao thủ nhất nhì trong võ lâm, không ngờ lại bị thua trong tay của thiếu niên phái Hoa Sơn này. Nếu không tận mắt chứng kiến khó tin là thật.

Hoàng Chung Công cười khổ não nói:

- Phong thiếu hiệp kiếm pháp tinh thâm, bình sinh lão phu rất hiếm thấy mà nội lực cũng thật tuyệt vời. Thật đáng kính phục. Thất huyền vô hình kiếm của lão phu vốn được xem như một môn tuyệt học trong võ lâm, nào ngờ nó như một trò chơi dưới tay Phong thiếu hiệp. Bốn huynh đệ của lão phu ẩn cư ở Mai trang mười mấy năm không bước chân ra giang hồ, biến thành ếch ngồi đáy giếng hết rồi.

Lão nói với giọng rất thê lương. Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối cố gắng chống đỡ, rất may được tiên bối hạ thủ lưu tình.

Hoàng Chung Công thở dài, lắc đầu ngời thừ ra, vẻ mặt buồn thảm. Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công đau đớn như vậy, cảm thấy áy náy, thầm nghĩ: Hướng đại ca không muốn bọn họ biết nội lực của ta bị mất hết, để ta khỏi xin bọn họ trị thương cho, khỏi bị trở ngại. Nhưng bậc đại trượng phu quang minh lỗi lạc, ta không thể chiếm phần tiện nghi này. Chàng liền nói:

- Đại trang chủ, có một chuyện văn bối cần nói rõ. Sở dĩ văn bối không sợ Vô hình kiếm khí trong tiếng đàn của tiên bối phát ra không phải vì nội lực

của văn bối cao cường mà là vì trên người văn bối không có một chút nội lực nào hết.

Hoàng Chung Công sững sốt đứng dậy hỏi:

- Cái gì ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối bị thương nhiều lần, nội lực mất hết nên hoàn toàn không bị cảm ứng tiếng đàn của tiền bối.

Hoàng Chung Công vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, lão run run hỏi:

- Có thật vậy không ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu tiền bối không tin thì cứ chần mạch của văn bối là biết ngay.

Lệnh Hồ Xung nói xong đưa tay phải ra. Hoàng Chung Công và Hắc Bạch Tử đều lấy làm lạ, lòng nghĩ hấn đến Mai trang, tuy không hấn là địch nhưng cũng không phải vì lòng tốt. Nhưng sao hấn lại dám ngang nhiên đưa tay ra, y như đem tính mạng của mình giao vào tay người ? Nếu Hoàng Chung Công mượn cơ hội bắt mạch mà nắm lấy huyết đạo trên cổ tay hấn thì hấn có bản lãnh bằng trời cũng không cách nào thì triển được, đành phải để mặc ai muốn làm gì thì làm. Vừa rồi Hoàng Chung Công đã vận thần kỹ Lục đỉnh khai sơn, không những không làm gì được Lệnh Hồ Xung mà sau cùng cả bảy dây đàn cũng được gảy vang lên, nội lực vận đến tột đỉnh khiến bảy dây đứt hết. Lão bị đại bại, không cam lòng, thầm nghĩ: Nếu người chờ ta đưa tay qua để nắm huyết đạo của ta thì ta sẽ cùng người liều đấu nội lực.

Lão liền đưa tay phải ra, từ từ đặt lên mạch tay phải của Lệnh Hồ Xung. Trong lúc đưa tay ra, lão đã ngấm ngấm vận thủ pháp ba môn cầm nã thủ thượng thừa là Hồ trảo cầm nã thủ, Long trảo công, Tiên thập bát nã, để bắt luận đối phương biến chiêu ra sao cũng không thể nắm được cổ tay lão, thừa cơ kiểm chế lão. Không ngờ năm ngón tay của lão vừa đưa qua, Lệnh Hồ Xung vẫn bất động, tuyệt không có biểu hiện phản kích gì.

Hoàng Chung Công vừa cảm thấy mạch của Lệnh Hồ Xung đập rất yếu, chậm chạp, xác thực nội lực của hắn bị mất hết. Lão ngẩn người ra, bất giác cười ha hả nói:

- Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy ! Lão phu bị mắc bẫy của lão đệ rồi, lão phu bị mắc bẫy lão đệ rồi.

Tuy lão nói mình bị mắc bẫy nhưng vẻ mặt lão lại rất vui sướng.

Thất huyền vô hình kiếm của lão chỉ là cầm âm, thanh âm vốn có thể dã thương địch, hiệu dụng của nó là kích phát nội lực của địch, làm quấy động chiêu thức địch. Nội lực của đối thủ càng mạnh thì cầm ứng cầm âm càng lợi hại hơn. Vạn lần lão không ngờ Lệnh Hồ Xung lại không có chút nội lực nào, nên Thất huyền vô hình kiếm này chẳng có chút hiệu nghiệm gì. Hoàng Chung Công bị đại bại, lòng buồn chán vô cùng, bây giờ biết sở dĩ lão thất bại không phải là do tuyệt kỹ mấy chục năm khổ luyện không hiệu nghiệm nên lão vui mừng đến phát điên. Lão nắm tay Lệnh Hồ Xung lắc lắc rồi cười nói:

- Hảo huynh đệ, hảo huynh đệ ! Tại sao hảo huynh đệ lại đem bí mật này nói cho lão phu biết ?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nội lực của vân bối bị mất hết. Vừa rồi, lúc ti kiếm phải giấu giếm thì đã không ngay thẳng, làm sao có thể đối gạt đến cùng được? Tiên bối đánh đàn ra hay đến đâu cũng không lọt vào tai của vân bối được.

Hoàng Chung Công vuốt râu cười nói:

- Nếu nói như vậy thì Thất huyền vô hình kiếm của lão phu cũng không thể coi là phế vật. Lão phu chỉ sợ Thất huyền vô hình kiếm sẽ biến thành Đoạn huyền vô hình kiếm mà thôi. Ha ha!

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong thiếu hiệp, Phong thiếu hiệp thành thật nói ra khiến huynh đệ bọn ta rất cảm kích. Nhưng tại sao Phong thiếu hiệp không nghĩ rằng hễ tiết lộ nhược điểm thì bọn ta muốn giết thiếu hiệp dễ như trở bàn tay? Tuy kiếm pháp của thiếu hiệp cực cao nhưng nội lực không có thì không thể chống nổi bọn ta.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhị trang chủ nói không sai. Vân bối biết bốn vị trang chủ là anh hùng hào kiệt nên mới nói rõ ra như vậy.

Hoàng Chung Công gật đầu nói:

- Phải lắm, phải lắm! Phong huynh đệ, Phong huynh đệ đến tề trang vì dụng ý gì xin đừng ngại, cứ nói thẳng ra. Bốn huynh đệ lão phu vừa gặp mặt huynh đệ mà như thể cố tri, chỉ cần sức còn thì không ngại chi tính mệnh để giúp huynh đệ.

Ngốc Bút Ông nói:

- Nội lực của thiếu hiệp đã mất hết chắc do bị trọng thương. Ta có một hảo bằng hữu y thuật như thần, có điều người này tính tình cổ quái, không dễ trị thương cho ai, nhưng nể mặt ta tất chịu trị thương cho thiếu hiệp. Đó là Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ, xưa nay có giao tình với ta...

Lệnh Hồ Xung đau đớn thốt lên:

- Bình Nhất Chỉ đại phu ư ?

Ngốc Bút Ông nói:

- Đúng vậy, thiếu hiệp cũng nghe qua tên của lão phải không ?

Lệnh Hồ Xung buồn bã:

- Vị Bình đại phu này mấy tháng trước đã tạ thế trên Ngũ Bá Cương ở Sơn Đông rồi.

Ngốc Bút Ông la lên một tiếng, kinh hãi nói:

- Lão... lão chết rồi ư ?

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Bệnh gì lão cũng có thể trị được sao lão không trị được bệnh của mình ? A, lão bị kẻ thù nào giết hại rồi sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu. Cái chết của Bình Nhất Chỉ khiến lòng chàng rất lấy làm áy náy. Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc Bình đại phu sắp chết, đại phu còn chẩn mạch cho vân bối, nói thương thế của vân bối rất cổ quái, quả thật không thể trị khỏi.

Ngốc Bút Ông nghe tin Bình Nhất Chỉ chết, lão rất thương cảm. Lão ngời thừ người ra, nước mắt chảy dài. Hoàng Chung Công trầm tư một lúc rồi nói:

- Phong huynh đệ, lão phu chỉ cho huynh đệ một con đường. Người ta có đồng ý hay không cũng khó nói trước. Lão phu viết một lá thư, huynh đệ cầm đi gặp chuông môn Phương Chứng đại sư ở Thiếu Lâm tự. Nếu lão có thể dùng Dịch cân kinh, tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm để truyền thụ thì nội lực của huynh đệ có hy vọng hồi phục. Dịch cân kinh này vốn là bí cấp bất truyền của phái Thiếu Lâm, nhưng Phương Chứng đại sư năm xưa còn nợ lão phu một món ân tình, không chừng lão có thể nể mặt lão phu.

Lệnh Hồ Xung nghe hai lão, một người giới thiệu Bình Nhất Chỉ, một người chỉ điểm đi cầu Phương Chứng đại sư, đều là những người rất tài giỏi có thể chữa được bệnh của mình. Hai vị trang chủ này không những tri thức hơn người mà đối với mình xác thực cũng có tấm lòng nhiệt thành. Bất giác lòng chàng cảm kích vô cùng nói:

- Thần kỹ Dịch cân kinh, Phương Chứng đại sư chỉ truyền cho đệ tử bốn môn, mà vân bối thì không tiện bái nhập vào môn hạ Thiếu Lâm. Chuyện này rất khó xử.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy xá dài nói:

- Hảo ý của bốn vị trang chủ vân bối rất cảm kích. Sống chết có số, thương thế trên người vân bối cũng không sao, khiến cho bốn vị phải bận tâm. Vân bối xin cáo từ.

Hoàng Chung Công nói:

- Khoan đã!

Lão quay người đi vào nội thất, trong khoảnh khắc lấy ra một cái bình sứ nói:

- Đây là hai viên dược hoàn mà ngày trước ân sư đã ban cho lão phu. Nó vừa bổ thân thể vừa trị thương rất hiệu nghiệm. Lão phu tặng cho tiểu huynh đệ, coi như là chút thành ý của lão phu về cuộc hội ngộ hôm nay.

Lệnh Hồ Xung thấy cái nắp của bình sứ rất cũ, lòng nghĩ đây là di vật của sư phụ lão. Lão giữ gìn đến ngày nay dĩ nhiên nó trân quý vô cùng. Chàng vội nói:

- Đây là thuốc tôn sư ban cho tiền bối, không phải là vật tầm thường, vẫn bối không dám bái lãnh.

Hoàng Chung Công lắc đầu nói:

- Bốn huynh đệ lão phu tuyệt không bước vào giang hồ, không tranh đấu với ai bên ngoài nên thánh dược trị thương cũng không cần dùng đến. Huynh đệ của lão phu không có đệ tử, cũng không có con cái, huynh đệ từ chối không nhận thì hai viên dược hoàn này lão phu chỉ còn cách mang theo vào quan tài.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói thật thê lương đành phải trịnh trọng đáp tạ nhận lấy hai viên dược hoàn, cáo từ đi ra cửa. Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh cả ba người đưa Lệnh Hồ Xung về đến kỳ thất.

Hương Ván Thiên thấy vẻ mặt của bốn người rất trịnh trọng thì biết rằng Lệnh Hồ Xung tỉ kiếm với đại trang chủ đã thắng rồi. Nếu đại trang chủ thắng thì Hắc Bạch Tử cố nhiên vẫn không biến sắc, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh bưng bưng khí thế, vừa gặp mặt thì đã đưa tay đòi lấy thư pháp của Trương Húc và bức họa sơn thủy của Phạm Khoan ngay. Lão giả bộ hỏi:

- Phong huynh đệ, đại trang chủ chỉ điểm kiếm pháp cho Phong huynh đệ chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Công lực của đại trang chủ cao thâm thật hiếm thấy, nhưng vừa rồi gặp phải tiểu đệ nội lực đã mất hết, nên đối với đao kiếm của đại trang chủ phát ra nội lực không cảm ứng đến tiểu đệ. Chuyện hy hữu trong thiên hạ đến vậy là cùng.

Dan Thanh tiên sinh trừng mắt nhìn Hương Ván Thiên nói:

- Vị Phong huynh đệ này là con người thành thật, không giấu giếm điều gì. Đồng huynh lại nói nội lực của Phong huynh đệ còn cao thâm hơn Đồng huynh nhiều, làm cho đại ca ta mắc bẫy.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Phong huynh đệ khi chưa mất hết nội lực, quả thật là cao thâm hơn tại hạ nhiều. Tại hạ nói là trước đây chứ đâu có nói bây giờ đâu.

Ngọc Bút Ông hừ một tiếng nói:

- Người không phải là người tốt.

Hương Ván Thiên cung tay nói:

- Trong Mai trang đã không có ai thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ của tại hạ. Ba vị trang chủ, bọn tại hạ xin cáo từ.

Rồi lão quay lại nói với Lệnh Hồ Xung:

- Chúng ta đi thôi !

Lệnh Hồ Xung cung tay cúi người nói:

- Hôm nay được hân hạnh bái kiến bốn vị trang

chủ là điều an ủi trong đời của văn bối. Sau này nếu có cơ duyên sẽ ghé thăm bảo trang, bái kiến các vị.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong huynh đệ, bất luận ngày nào Phong huynh đệ muốn uống rượu thì cứ việc đến đây, ta sẽ đem các loại danh tửu đã cất lâu nay ra cùng với huynh đệ bình phẩm từng loại một. Còn vị Đồng huynh này thì hì hì, hì hì...

Hương Ván Thiên mỉm cười nói:

- Tại hạ tửu lượng rất kém, không dám đến thảo luận, cũng không thích uống lắm đâu.

Lão nói xong, lại cung tay bái biệt lần nữa, rồi nắm tay Lệnh Hồ Xung đi ra. Bọn Hắc Bạch Tử đưa tiễn. Hương Ván Thiên nói:

- Ba vị trang chủ xin dừng bước, không dám làm phiền các vị đưa tiễn xa.

Ngốc Bút Ông nói:

- Ô hay, Đồng huynh tưởng bọn ta tiễn Đồng huynh sao ? Bọn ta tiễn là tiễn Phong huynh đệ. Nếu một mình Đồng huynh đến đây, thì một bước bọn ta cũng không tiễn nữa.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Thì ra là vậy.

Bọn Hắc Bạch Tử tiễn đến ngoài cổng lớn, mới cùng Lệnh Hồ Xung trân trọng từ biệt. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh chỉ trừng mắt lườm lườm nhìn Hương Ván Thiên, hận là không giật được cái bao trên lưng của lão.

Hồi 83

Mai Trang vẫn còn người muốn đấu

Hương Văn Thiên dắt tay Lệnh Hồ Xung đi vào rừng liễu âm u, cách Mai trang đã xa mới cười nói:

- Vô hình kiếm pháp trên đàn của đại trang chủ phát ra vô cùng lợi hại. Huynh đệ, tại sao huynh đệ lại thủ thắng được ?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Thì ra đại ca đã biết hết rồi. May mà nội lực của tiểu đệ mất hết, nếu không thì e rằng bây giờ tính mạng của tiểu đệ không còn. Đại ca, đại ca có thù oán gì với bốn vị trang chủ này ?

Hương Văn Thiên đáp:

- Không có thù oán gì cả. Ta chưa bao giờ gặp mặt họ, làm gì có thù oán được ?

Bỗng nghe có người gọi:

- Đồng huynh, Phong huynh, xin mời hai vị quay lại.

Lệnh Hồ Xung quay người lại, thấy Đan Thanh tiên sinh chạy nhanh đến, tay cầm chén rượu, rượu còn hơn nửa chén. Lão nói:

- Phong huynh đệ, ta có nửa bình Trúc điệp thanh cất hơn một trăm năm, nếu Phong huynh đệ không nếm thử thì thật là đáng tiếc.

Lão nói rồi đưa chén rượu qua. Lệnh Hồ Xung đón nhận chén rượu, thấy rượu xanh biếc như ngọc Phi thủy, nhìn không thấy đáy, hương rượu rất thuần hậu. Hấn khen:

- Quả là hảo tửu!

Lệnh Hồ Xung uống một hớp, khen:

- Ngon quá!

Rồi liền uống liên tục bốn hớp. Nửa chén rượu cạn sạch Lệnh Hồ Xung nói:

- Rượu này khinh linh hậu trọng, mới uống nghe nhẹ nhàng nhưng sau thì đậm đà, đúng là rượu ngon hạng nhất ở Triết Giang, Dương Châu.

Đan Thanh tiên sinh hớn hờ nói:

- Đúng vậy. Rượu ngon danh tiếng này là vật báu trấn tự ở Kim Sơn tự tỉnh Triết Giang, tất cả có sáu bình. Một vị đại hòa thượng ở trong chùa giữ giới, không uống rượu mới tặng cho ta một bình. Ta uống hết nửa bình thì không nữa uống nữa. Phong huynh đệ, ta còn có mấy thứ rượu ngon, mời Phong huynh đệ trở lại bình phẩm một chút được chăng?

Lệnh Hồ Xung đối với Giang Nam tứ hữu có mỗi thiện cảm, thêm nữa là có rượu ngon để uống làm sao mà không thích. Chàng quay lại nhìn Hường Vấn Thiên dọ ý của lão. Hường Vấn Thiên nói:

- Huynh đệ, tứ trang chủ mời huynh đệ đi uống rượu, vậy huynh đệ cứ đi đi, còn ta thì tam trang chủ và tứ trang chủ gặp mặt đã không ưa rồi. Thì ta... hi hi... hi hi...

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Ta bực mình Đồng huynh bao giờ ? Cùng đi, cùng đi. Đồng huynh là bằng hữu của Phong huynh đệ, ta cũng mời Đồng huynh uống rượu.

Hường Vấn Thiên chưa kịp từ chối thì tay trái của Đan Thanh tiên sinh đã nắm tay lão, còn tay phải nắm tay Lệnh Hồ Xung, cười nói:

- Đi, đi ! Đi uống vài bát rượu nữa!

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Lúc bọn mình cáo từ, vị tứ trang chủ này đối với Hường đại ca rất không thân thiện, làm sao bỗng nhiên tha thiết mời đại ca trở lại ? Chẳng lẽ lão không quên được bức thư họa ở trong bao trên lưng Hường đại ca, định bày ra âm mưu khác lấy cho bằng được ư?

Ba người trở lại Mai trang. Ngọc Bút Ông đứng chờ ở cửa, vui mừng reo lên:

- Phong huynh đệ quay lại rồi. Hay quá, hay quá !

Bốn người trở về kỳ thất. Đan Thanh tiên sinh rót mấy thứ rượu ngon ra cùng ẩm xướng với Lệnh Hồ Xung, còn Hắc Bạch Tử vẫn không lộ diện.

Trời đã sắp tối, Ngọc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh dường như đang đợi một người nào đó, cứ liếc mắt nhìn ra cửa hoài. Hương Ván Thiên cáo từ mấy lần mà hai lão vẫn cố giữ lại. Lệnh Hồ Xung không thêm để ý, chỉ uống rượu. Hương Ván Thiên ngẩng nhìn trời, cười nói:

- Nhị vị trang chủ, nếu không cho bọn tại hạ ăn cơm thì tại hạ phải chết đói mất thôi.

Ngọc Bút Ông nói:

- Phải, phải!

Lão lớn tiếng gọi:

- Đình quán gia, mau bày tiệc ra!

Đình Kiên ở ngoài cửa đáp dạ. Giữa lúc này, cánh cửa phòng bị đẩy vào, Hắc Bạch Tử đi vào nói với Lệnh Hồ Xung:

- Phong huynh đệ, tề trang còn có một vị bằng hữu muốn thỉnh giáo kiếm pháp của Phong huynh đệ.

Ngọc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh nghe nói như vậy, cùng nhảy lên hơn hử nói:

- Đại ca đồng ý rồi ư?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Người đó tỉ kiếm với mình, cần phải được sự đồng ý của đại trang chủ. Bọn họ giữ mình lại ở đây, dường như nhị trang chủ đang thương lượng với đại trang chủ. Phải nần nỉ lâu như vậy, đại trang chủ mới đồng ý. Vậy nếu người này không phải là con cháu hậu bối của đại trang chủ thì cũng là môn hạ của lão. Chẳng lẽ kiếm pháp của người đó còn cao minh hơn cả đại trang chủ ư?

Lệnh Hồ Xung liền chuyển đổi ý nghĩ, la thầm : Chao ôi, không xong rồi! Bọn họ biết nội lực của ta không còn, họ muốn giữ thể diện nên không tiện ra tay. Nhưng nếu phái một tên hậu bối hoặc thuộc hạ đến động thủ với ta, tỉ thí nội lực với ta, há không phải lấy tính mạng ta ngay lập tức ư ?

Nhưng chàng liền nghĩ lại: Bốn vị trang chủ đều là bậc anh hùng quang minh lỗi lạc, làm sao có thể có hành vi đê hèn như vậy? Nhưng tam trang chủ và tứ trang chủ lại mê hai bức thư họa như điên, còn nhị trang chủ vẻ mặt lạnh lùng im lặng, nhưng đối với những thế cờ chưa được đến tay thì không cam tâm. Vì những bức thư họa và các nước cờ mà làm hạ sách này, cũng không phải là chuyện vô lý. Nếu có người dùng nội lực đả thương ta thật, thì ta dùng kiếm pháp đả thương những chỗ yếu hại của hắn trước.

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong thiếu hiệp, làm phiền Phong thiếu hiệp một lần nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu lấy công phu thật mà luận thì ngay cả tam trang chủ, tứ trang chủ, văn bối cũng không phải là đối thủ, đừng nói chỉ đến đại trang chủ, nhị trang chủ. Bốn vị tiền bối ở Cô Sơn Mai trang võ công trác tuyệt, chỉ vì thích rượu hợp tính với văn bối cho nên mới tình nguyện nhân nhượng đủ điều. Một chút kiếm thuật thô thiển của văn bối, thật không dám phô trương cái dỡ ra nữa.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Phong huynh đệ, võ công của người đó đương nhiên là cao hơn Phong huynh đệ, nhưng Phong huynh đệ không cần phải sợ. Người đó...

Hắc Bạch Tử chặn lời nói của lão lại. Lão nói:

- Trong tệ trang còn có một vị tiền bối danh gia tinh thâm kiếm thuật. Người đó nghe nói kiếm pháp của Phong thiếu hiệp tinh thâm như vậy, nhất định đòi so tài mấy chiêu, hy vọng Phong thiếu hiệp hãy tỉ đấu thêm một trận nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tỉ đấu thêm một trận nữa, không chừng bị ép buộc phải đả thương người và gây thù hận với bọn Giang Nam tứ hữu. Chàng bèn nói:

- Bốn vị trang chủ đối đãi với vân bối rất tốt, nếu tỉ đấu thêm một trận nữa, không biết vị tiền bối này tính tình thế nào. Nếu làm náo động thì không vui khi chia tay, hoặc giả vân bối bị thương ở dưới kiếm của tiền bối này há không phải là tổn thương hòa khí ư?

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Không sao, sẽ... sẽ không...

Hắc Bạch Tử lại cướp lời nói:

- Bất luận thế nào, bốn huynh đệ ta cũng không trách Phong thiếu hiệp đâu.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Thôi được, tỉ thí thêm một trận nữa có sao đâu? Ta có một chút việc không thể chậm trễ được, phải đi ngay. Phong huynh đệ, chúng ta sẽ gặp nhau ở phủ Gia Hưng.

Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đồng nói:

- Đồng huynh đi trước sao được ?

Ngốc Bút Ông nói :

- Trừ phi Đồng huynh để thư pháp của Trương Húc lại.

Dan Thanh tiên sinh nói:

- Sau khi Phong thiếu hiệp thua thì đi đâu tìm Phong huynh để lấy thư họa, kỳ phổ ? Không được, không được. Đồng huynh nán lại một chút. Đình quán gia, mau bày tiệc ra!

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong thiếu hiệp, ta đưa thiếu hiệp đi. Đồng huynh, mời Đồng huynh dùng cơm trước, bọn tại hạ đi một chút thì sẽ quay lại với Đồng huynh.

Hương Ván Thiên lắc đầu lia lịa nói:

-Trận tỷ đấu này các vị quyết chí thủ thắng. Phong huynh đệ của tại hạ tuy kiếm pháp tinh thâm, nhưng thiếu kinh nghiệm lâm địch. Các vị lại biết nội lực của Phong huynh đệ đã mất, nếu tại hạ không đứng bên lực trận, dù cuộc tỉ thí này bị thua thì lòng cũng không cam phục.

Hắc Bạch Tử nói:

- Đồng huynh nói vậy là có dụng ý gì ? Chẳng lẽ bọn ta lừa dối sao ?

Hương Ván Thiên nói:

- Bốn vị trang chủ ở Cô Sơn Mai trang là người hào kiệt, tại hạ ngưỡng mộ oai danh đã lâu, dĩ nhiên vô cùng tin tưởng. Nhưng Phong huynh đệ phải đi tỉ kiếm với

người khác, tại hạ thực không biết ở trong Mai trang ngoài bốn vị trang chủ ra lại có một vị cao nhân nào khác. Xin hỏi nhị trang chủ, người này là ai? Nếu tại hạ biết người này cũng như bốn vị trang chủ, cũng là anh hùng hiệp sĩ quang minh lỗi lạc thì tại hạ mới an lòng.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Võ công danh vọng của vị tiên bối này so với bốn huynh đệ của ta còn cao hơn, thật không thể một lúc mà nói được.

Hương Văn Thiên nói:

- Trong võ lâm, người có danh vọng tương đương với bốn vị trang chủ chỉ đếm trên đầu ngón tay, chắc tại hạ cũng biết tên người đó.

Ngọc Bút Ông nói:

- Tên của người này không tiện nói cho Đồng huynh nghe được.

Hương Văn Thiên nói:

- Vậy tại hạ nhất định phải ở bên cạnh xem tỉ kiếm, nếu không thì cuộc so tài này phải hủy bỏ thôi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Sao Đồng huynh cố chấp quá vậy? Ta thấy Đồng huynh lâm trận thì có hại cho Đồng huynh chứ không có lợi. Người này ẩn cư đã lâu, không thích người ngoài nhìn thấy diện mạo của y.

Hương Văn Thiên nói:

- Vậy sao Phong huynh đệ tỉ kiếm với người đó được?

Hắc Bạch Tử nói:

- Cả hai bên đều trùm đầu lại, chỉ để lộ hai mắt thì ai cũng không nhìn ra được ai.

Hương Vãn Thiên nói:

- Bốn vị trang chủ cũng trùm đầu luôn ư?

Hắc Bạch Tử nói:

- Đúng vậy! Tính khí của người này rất cổ quái, nếu không thì người đó không động thủ.

Hương Vãn Thiên nói:

- Vậy thì tại hạ trùm đầu luôn là được rồi.

Hắc Bạch Tử do dự một lúc mới nói:

- Đồng huynh đã cố chấp muốn đến tận nơi xem tỉ đấu thì cũng được thôi, nhưng xin Đồng huynh phải đồng ý một chuyện là từ đầu đến cuối trận Đồng huynh không được lên tiếng.

Hương Vãn Thiên cười nói:

- Giả cam thì đâu có khó gì?

Hắc Bạch Tử liền dẫn đường, Hương Vãn Thiên và Lệnh Hồ Xung đi theo sau, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đi sau cùng. Lệnh Hồ Xung thấy lão đi theo lối cũ thẳng đến nơi đại trang chủ ở. Đến ngoài cấm đường của đại trang chủ, Hắc Bạch Tử gõ nhẹ lên cửa ba tiếng rồi đẩy cửa vào. Thấy trong phòng có một người đầu trùm khăn đen, nhìn y phục biết là Hoàng Chung Công. Hắc Bạch Tử đến trước lão, cúi đầu kê tai lão nói nhỏ mấy câu. Hoàng Chung Công lắc đầu nói nhỏ vài câu, rõ ràng lão không

muốn Hương Ván Thiên tham dự cuộc đấu. Hắc Bạch Tử gạt đầu quay người lại nói:

- Đại ca ta e rằng tỉ kiếm là chuyện nhỏ nhưng làm tức giận vị bằng hữu này là chuyện lớn. Chuyện tỉ kiếm phải bãi bỏ thôi.

Năm người cúi người về phía Hoàng Chung Công hành lễ rồi cáo từ, đi ra. Đan Thanh tiên sinh cầu nhau:

- Đồng huynh, con người của Đồng huynh thật cổ quái, chẳng lẽ Đồng huynh sợ bọn ta cùng về hùa ăn hiếp Phong huynh đệ sao? Đồng huynh đòi phải đến đứng bên cạnh xem xét cuộc tỉ kiếm khiến chuyện này biến thành mây khói, há không phải khiến người ta cụt hứng ư?

Ngốc Bút Ông nói :

- Nhị ca phải tốn nhiều hơi sức mới xin được đại ca đồng ý, vậy mà Đồng huynh lại cứ quấy rối hoài.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Thôi được, thôi được ! Tại hạ nhường một bước không xem trận tỉ đấu này nữa. Nhưng các vị phải công bằng, không được ăn hiếp Phong huynh đệ của tại hạ.

Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh vui mừng cùng nói:

- Đồng huynh coi bọn ta là hạng người thế nào ? Có lý nào bọn tại hạ lại ăn hiếp Phong thiếu hiệp ?

Hương Ván Thiên cười nói:

- Tại hạ ở trong kỳ thất đợi. Phong huynh đệ, bọn họ úp úp mở mở không biết sắp giở trò gì, huynh đệ phải thật tỉnh táo, vạn lần cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trong Mai trang toàn là những bậc cao nhân ẩn sĩ, nào có người làm chuyện gian dối đâu?

Dan Thanh tiên sinh cười nói:

- Đúng vậy, Phong thiếu hiệp đâu giống như Đồng huynh, cứ lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử.

Hương Vấn Thiên đi vài bước thì quay đầu lại ngoắc tay nói:

- Phong huynh đệ, huynh đệ qua đây. Ta phải dặn dò huynh đệ vài câu, đừng để mắc bẫy của người ta.

Dan Thanh tiên sinh cười cười, không thèm để ý. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Hương đại ca quá cẩn thận. Ta đâu phải đứa trẻ lên ba, muốn gạt ta đâu có dễ.

Lệnh Hồ Xung liền đi đến gần Hương Vấn Thiên.

Hương Vấn Thiên nắm tay Lệnh Hồ Xung, chàng cảm thấy trong tay mình có một cuộn giấy. Lệnh Hồ Xung nắm chặt thì cảm thấy trong cuộn giấy đó có vật gì rất cứng. Hương Vấn Thiên cười hi hi, kéo chàng đến gần rồi nói nhỏ vào tai:

- Sau khi huynh đệ gặp người đó thì đến gần nắm tay người đó, làm ra vẻ thân mật rồi đem cuộn giấy này nhét vào tay người đó. Chuyện này có quan hệ rất trọng đại, không được sơ suất. Ha ha, ha ha!

Lúc lão nói mấy câu này giọng rất trịnh trọng, nhưng vẻ mặt vẫn hờ hợt thản nhiên. Sau cùng lão cười ha hả, thái độ và lời nói của lão chẳng có liên can gì với nhau cả.

Bọn Hắc Bạch Tử ba người đều cho rằng lão mỉa mai châm biếm mình. Dan Thanh tiên sinh nói:

- Có gì đâu mà đáng cười? Phong thiếu hiệp cố nhiên kiếm pháp cao minh nhưng Đồng huynh kiếm pháp thế nào bọn ta chưa được thỉnh giáo.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Kiếm pháp của tại hạ bình thường thôi, không cần phải thỉnh giáo thỉnh giáo gì cả.

Hương Ván Thiên nói xong, nghênh ngang đi ra ngoài. Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Hay lắm, chúng ta lại đi gặp đại ca.

Bốn người cùng đi vào cấm thất của Hoàng Chung Công.

Hoàng Chung Công không ngờ bọn họ quay lại nên lão đã bỏ khăn trùm đầu ra rồi. Hắc Bạch Tử nói:

- Đại ca, vị Đồng huynh đó cuối cùng đã thuyết phục được. Lão đã đồng ý không đi xem cuộc tỉ thí.

Hoàng Chung Công nói:

- Được!

Lão cầm bao vải đen trùm lên đầu. Đan Thanh tiên sinh mở rương gỗ lấy một tấm vải đen đưa cho Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Cái này của ta, Phong thiếu hiệp trùm đi. Đại ca, tiểu đệ mượn cái bao gối của đại ca để dùng.

Lão đi vào nội thất, một lúc sau đi ra với cái đầu đã trùm một cái bao gối màu xanh, trên bao gối khoét hai lỗ tròn để lộ ra hai con mắt sáng quắc.

Hoàng Chung Công gật đầu nói với Lệnh Hồ Xung:

- Lát nữa tỉ thí, cả hai vị đều sử kiếm gỗ, khỏi phải dùng đến nội lực để Phong huynh đệ không bị thiệt thòi.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá.

Hoàng Chung Công nhìn Hắc Bạch Tử nói:

- Nhị đệ, nhị đệ cầm theo hai thanh kiếm gỗ.

Hoàng Chung Công nói với Lệnh Hồ Xung:

- Phong huynh đệ, trận tỉ thí này bất luận ai thắng ai bại, xin huynh đệ đừng tiết lộ ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này đương nhiên phải vậy. Văn bối đã nói trước rồi, văn bối đến Mai trang không phải để cầu danh có lý đâu lại nói với văn ra ngoài? Huống chi văn bối nắm phần bại nhiều hơn phần thắng, cũng đâu có gì để nói.

Hoàng Chung Công nói:

- Cũng chưa chắc như vậy. Nhưng lão phu tin Phong huynh đệ là người thủ tín, chắc không tiết lộ ra ngoài. Từ bây giờ tất cả chuyện gì nghe thấy được, xin Phong huynh đệ cũng đừng nói với ai một câu, ngay cả đến Đồng huynh cũng không thể nói. Chuyện này huynh đệ làm được không?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ nói:

- Ngay cả Đồng đại ca cũng không thể nói ư? Sau cuộc tỉ kiếm, dĩ nhiên Đồng huynh muốn hỏi những việc đã qua. Nếu văn bối mà im miệng không nói thì không khỏi lỗi đạo bằng hữu.

Hoàng Chung Công nói:

- Đồng huynh là người lão luyện trên giang hồ, biết Phong huynh đệ đã hứa với lão phu, bậc trượng phu lời hứa nặng hơn ngàn vàng, không thể nuốt lời được, đương nhiên cũng không đến nỗi ép huynh đệ phải khó xử đâu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Tiên bối nói cũng phải, văn bối xin hứa.

Hoàng Chung Công cung tay nói:

- Đa tạ hậu ý của Phong huynh đệ, xin mời huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung quay người toan đi ra ngoài. Nào ngờ Đan Thanh tiên sinh chỉ vào nội thất nói:

- Ở trong này.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, rất ngạc nhiên nghĩ: Sao ở bên trong nội thất? Nhưng chàng liền hiểu ra: A, phải rồi, người tử kiếm với mình là một phụ nữ, không chừng là phu nhân hoặc cơ thiếp của đại trang chủ. Vì vậy bọn họ kiên quyết không để Hướng đại ca đứng bên xem, đã không muốn bà ta thấy tướng mạo của mình, lại cũng không cho mình thấy được mặt mũi thật của bà ta, đương nhiên là có ý phân biệt nam nữ. Đại trang chủ cứ dằn dò, bắt mình không được nói cho người khác, ngay cả Hướng đại ca cũng không thể nói. Nếu không phải là chuyện người khuê các thì hà tất phải trịnh trọng như vậy?

Lệnh Hồ Xung nghĩ được vấn đề này thì bao nhiêu mối nghi ngờ đều thông suốt. Chàng vừa bóp mạnh cuộn giấy trong tay và vật cứng nhỏ trong đó, thầm nghĩ: Xem ra Hướng đại ca đã bố trí mọi việc, lo xa tính

trước, chẳng qua là muốn tìm cách gặp mặt người phụ nữ này. Đại ca tự biết không thể gặp được bà ta, nên muốn mình đưa dùm thư tín và vật tín. Trong chuyện này nhất định có tư tình mờ ám. Hướng đại ca và mình tuy kết nghĩa kim lang, nhưng bốn vị trang chủ đối đãi mình rất nồng hậu, nếu mình truyền vật này cho bà ta, thì quá có lỗi với bốn vị trang chủ. Làm thế nào bây giờ?

Rồi Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Hướng đại ca và bốn vị trang chủ đều là người năm sáu chục tuổi, người phụ nữ đó nhất định không còn trẻ nữa, dù có vương viú tình duyên cũng là chuyện cũ nhiều năm về trước. Vậy có đưa thư này thì cũng không làm tổn thương danh tiết của người phụ nữ đó.

Lệnh Hồ Xung vừa đi vừa trầm ngâm suy nghĩ, năm người đã đi vào nội thất.

Trong nội thất có một cái giường và một cái tràng kỷ, cách bày biện đơn giản, trên giường treo tấm rèm the rất cũ, đã ngả sang màu vàng. Trên tràng kỷ để một cây đoản cầm màu đen hơi xanh, dường như chế bằng thép.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Tất cả sự việc diễn tiến hoàn toàn đúng với sự tính toán của Hướng đại ca. Ôi mỗi thâm tình của Hướng đại ca như vậy, lẽ nào ta không giúp đại ca thỏa mãn tâm nguyện này.

Lệnh Hồ Xung tính lãng mạn, xưa nay không để tâm chuyện đề phòng danh giá lễ nghĩa. Lúc này lòng chàng ẩn hiện hình bóng của tiểu sư muội Nhạc Linh San. Nếu cô ta lấy sư đệ Lâm Bình Chi, thì mình cũng như Hướng Ván Thiên, cách mấy chục năm sau, tìm trăm phương ngàn kế gặp mặt tiểu sư muội một lần.

Nếu không gặp mặt được thì cũng truyền đưa tin vật năm xưa để tỏ mối tình sâu đậm, cũng đủ an ủi nỗi tương tư mấy chục năm trời. Lòng chàng lại nghĩ: Hướng đại ca thoát ly Ma giáo, không thềm đếm xỉa gì đến giáo chủ và chúng huynh đệ trong Ma giáo, không chừng là vì người tình cũ này.

Lệnh Hồ Xung còn đang suy nghĩ thì Hoàng Chung Công đã vén tấm đệm trên giường ra, dựng tấm ván giường lên, phía dưới là một tấm sắt, ở trên tấm sắt có vòng đồng. Hoàng Chung Công nắm chặt vòng đồng nhấc lên một thiết bản dài khoảng năm thước rộng khoảng bốn thước để lộ ra một đường hầm dài vuông. Thiết bản này dày đến nửa thước, hiển nhiên là rất nặng. Lão đặt dưới đất rồi nói:

- Chỗ ở của người này có hơi kỳ lạ một chút, mời Phong huynh đệ đi theo lão phu.

Lão nói xong liền nhảy xuống. Hắc Bạch Tử nói:

- Mời Phong thiếu hiệp xuống trước.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ, liền nhảy theo, thấy phía dưới trên tường có ngọn đèn dầu leo lét, phát ra ánh sáng vàng nhạt mờ mờ, dường như nơi mình đang đứng là một địa đạo. Lệnh Hồ Xung theo Hoàng Chung Công tiến về phía trước, bọn Hắc Bạch Tử ba người cũng lần lượt nhảy xuống sau.

Đi được khoảng hai trượng, trước mặt không còn đường đi nữa. Hoàng Chung Công lấy trong túi ra một chùm chìa khóa, đút vào ổ khóa xoay mấy vòng rồi đẩy vào trong. Chỉ nghe tiếng cửa nghiêng kèn kẹt, cánh cửa đá từ từ mở ra. Lệnh Hồ Xung càng cảm thấy kinh dị, đối với Hướng Vấn Thiên lại có ý đồng

tình với lão mấy phần. Chàng trầm nghĩ: Bọn họ đem người phụ nữ giam dưới này, dĩ nhiên là cưỡng ép cầm tù, trái với tâm nguyện của bà ta. Bốn vị trang chủ này dường như đều là kẻ sĩ hào kiệt nhân nghĩa mà sao lại làm chuyện dễ tiện bỉ ổi như vậy ?

Lệnh Hồ Xung đi theo Hoàng Chung Công tiến vào thạch môn. Đường đi dốc xuống, sau khi đi được mấy chục trượng lại đến trước một cánh cửa. Hoàng Chung Công lại lấy chùm chìa khóa rồi mở ra, lần này lại là một cánh cửa sắt. Địa thế không ngừng dốc xuống, e rằng đã đi sâu vào lòng đất hơn trăm trượng. Địa đạo vòng qua mấy khúc quanh, ở trước mặt lại xuất hiện một cánh cửa nữa. Lệnh Hồ Xung lập tức nổi máu bất bình: Ta cứ tưởng bốn vị trang chủ tinh thâm cầm kỳ thư họa là bậc cao nhân nhả sĩ, nào ngờ lại vì chuyện riêng tư mà bày địa đạo, đem một phụ nữ nhốt trong bóng tối không thấy ánh mặt trời.

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung mới xuống địa đạo thì không có suy nghĩ gì nhưng bây giờ không khỏi có ý thức cảnh giác đề phòng. Chàng ngấm ngấm run sợ: Bọn họ tỉ kiếm với ta không thắng, phải chăng dẫn ta đến nơi đây cũng muốn để cầm tù ta ? Trong địa đạo, cơ quan môn hộ trùng trùng dày đặc, dầu có mọc cánh cũng không bay ra được.

Tuy Lệnh Hồ Xung có ý đề phòng, nhưng ở trước có Hoàng Chung Công, phía sau có Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh, trong tay chàng lại không có binh khí, dầu có đề phòng cũng không thể làm gì được.

Tầng cửa thứ ba lại là do bốn cánh cửa hợp lại, sau cánh cửa sắt là một cánh cửa gỗ nhồi bông đóng đinh rất dày, sau cánh cửa gỗ là cánh cửa sắt, rồi lại

một cách cửa ván đóng đinh nhồi bông. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Tại sao giữa hai cánh cửa sắt lại ép hai cánh cửa gỗ nhồi bông đóng đinh dày đặc? Phải rồi. Chắc người bị cầm tù nội công vô cùng lợi hại, lõi bông này dùng để hút đi chuồng lực của bà ta, đề phòng bà ta phá cửa sắt.

Chàng tiếp tục đi hơn mười trượng, không thấy có cửa ngõ nào nữa. Trong địa đạo cách rất xa mới có một ngọn đèn dầu, có những chỗ đèn dầu tắt, đường tối om om, phải lần mò mà đi vài trượng mới thấy được ánh đèn. Lệnh Hồ Xung cảm thấy khó thở, trên vách và dưới chân rất ẩm ướt. Bỗng Lệnh Hồ Xung hiểu ra: Chao ôi, Mai trang ở bên cạnh Tây Hồ, đi xa như vậy chỉ e rằng đã đi sâu xuống đáy Tây Hồ. Người này bị cầm tù ở đáy hồ, dĩ nhiên không có cách nào thoát được, nếu đao xuyên vào vách ngục thì nước hồ sẽ tràn vào.

Hồi 84

Gặp tù nhân dưới đáy hồ

Đi thêm vài trượng nữa, địa đạo bỗng nhiên nhỏ lại, phải khom người, càng tiến về phía trước thì càng khom thấp xuống. Đi thêm vài trượng, Hoàng Chung Công dừng bước, bật lửa lên đốt ngọn đèn dầu trên vách. Ánh sáng mờ mờ, chàng thấy trước mặt là một cánh cửa sắt, trên cánh cửa sắt có một lỗ hổng khoảng một thước vuông.

Hoàng Chung Công nhìn vào lỗ vuông lớn tiếng nói:

- Nhậm tiên sinh, bốn huynh đệ Hoàng Chung Công đến thăm Nhậm tiên sinh đây.

Lệnh Hồ Xung sững sốt: Sao lại là Nhậm tiên sinh? Chẳng lẽ người bị giam ở bên trong không phải là phụ nữ sao? Bên trong không có tiếng đáp lại. Hoàng Chung Công lại nói:

- Nhậm tiên sinh, bọn tại hạ đã lâu không đến bái yết thật là áy náy. Hôm nay đặc biệt đến đây để nói cho Nhậm tiên sinh hay một chuyện lớn.

Bên trong có tiếng người hậm hực thóa mạ:

- Chuyện lớn chuyện nhỏ cái con mẹ nó, có rắm chó thì cứ phóng ra đi, nếu không phóng ra thì cắt khỏi nơi đây càng xa càng tốt.

Lệnh Hồ Xung rất đổi kinh ngạc, bao nhiêu điều tưởng tượng lúc trước trong phút chốc đều tan thành mây khói. Khẩu âm của người này là một lão già lớn tuổi, nói năng thô tục. Thật là một người lỗ mãng thuộc hàng cự phách.

Hoàng Chung Công nói:

- Trước đây bọn tại hạ cho rằng kiếm pháp của mình cao thâm trên giang hồ, Nhậm tiên sinh cũng là bậc đệ nhất, nào ngờ đã nhầm to. Hôm nay có người đến Mai trang, bốn huynh đệ của tại hạ không phải là địch thủ của người đó. Kiếm pháp của Nhậm tiên sinh so với người đó thì cũng như bọm nhỏ gặp bọm lớn thôi.

Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Thì ra lão dùng lời nói khích, muốn người đó tỉ kiếm với ta.

Người đó cười ha hả nói:

- Bốn quân chó lộn giống người các người đâu không lại người ta mới tìm cách nói khích để ta tỷ kiếm với hấn, mong ta thay bốn cái đồ ngu các người thu xếp cương địch có phải không? Ha ha, các người tưởng bỏ lăm nhưng hỏng rồi. Đáng tiếc mười mấy năm nay ta không động kiếm, kiếm pháp đã quên sạch sành sanh. Bà mẹ đồ rắm chó, các người mau cúp đuôi cắt khỏi đây cho ta.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên nghĩ: Người này cơ trí hơn người. Lão liệu đoán sự việc như thần, vừa nghe Hoàng Chung Công nói thì đã đoán được ngay.

Ngốc Bút Ông nói:

- Đại ca, Nhậm tiên sinh quyết không phải là địch thủ của người này. Người đó nói trong Mai trang không ai thắng nổi hắn, câu nói này không sai. Chúng ta không cần nói nhiều với Nhậm tiên sinh nữa.

Người họ Nhậm quát:

- Người có khích ta cũng vô ích thôi. Chẳng lẽ Nhậm mỗ còn có thể đi làm giùm việc cho cái đồ chó lộn giống người các người sao ?

Ngốc Bút Ông nói:

- Kiếm pháp của người này được chân truyền của Phong Thanh Dương lão tiên sinh phái Hoa Sơn. Đại ca, nghe nói năm xưa Nhậm tiên sinh tung hoành giang hồ, không sợ trời, chẳng sợ đất mà chỉ sợ Phong lão tiên sinh. Nhậm tiên sinh có ngoại hiệu là Vọng Phong nhi đào. Chữ "Phong" này là chỉ vào Phong Thanh Dương, Phong lão tiên sinh. Có đúng vậy không?

Người họ Nhậm la oạt sòm rồi chửi:

- Thúi quá, thúi quá ! Thúi không chịu nổi!

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Tam ca nói sai rồi.

Ngốc Bút Ông hỏi:

- Sai cái gì ?

Đan Thanh tiên sinh đáp:

- Tam ca nói sai một chữ. Ngoại hiệu của Nhậm tiên sinh không phải là Vọng Phong nhi đào mà là Văn Phong nhi đào. Tam ca nghĩ xem, nếu Nhậm tiên

sinh gặp Phong lão tiên sinh, hai người cách nhau không xa lắm, Phong lão tiên sinh liệu có thể để Nhậm tiên sinh đào tẩu hay không ? Chỉ cần vừa nghe đến tên của Phong lão tiên sinh, Nhậm tiên sinh liền co giò chạy, vội vã như chó đập lửa.

Ngốc Bút Ông tiếp lời:

- Hoang mang như cá mắc lưới.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Vì vậy mới giữ được ngôi thủ lĩnh cho đến ngày nay.

Người họ Nhậm không giận mà còn cười nói:

- Bốn cái đồ ngu thúì tha bị người ta dồn đến đường cùng, không làm gì được mới nghĩ đến chuyện cầu lão phu ra tay. Bà mẹ bọn bây, nếu lão phu trúng quỷ kế của các người thì không còn là Nhậm nữa.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Phong huynh đệ, vị Nhậm tiên sinh này vừa nghe đến chữ "Phong" của huynh đệ thì đã hồn xiêu phách tán, ruột gan teo nhách cả rồi. Cuộc đấu kiếm này không cần tỉ nữa, bọn ta thừa nhận kiếm pháp Phong huynh đệ là đệ nhất đương thời.

Tuy Lệnh Hồ Xung thấy người đó không phải là phụ nữ, những suy đoán trước đây của chàng hoàn toàn sai bét nhưng thấy lão bị giam cầm ở chốn lao lung thâm sâu đã nhiều năm, lòng chàng không kìm được sự đồng cảm với lão. Từ trong ngực khí của mọi người, chàng đoán rằng người này là bậc tiền bối, võ công cực cao. Khi nghe Hoàng Chung Công nói vậy, Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Đại trang chủ nói vậy không đúng rồi. Lúc Phong lão tiên bối và vân bối đàm luận kiếm pháp, đối với... vị Nhậm lão tiên sinh này rất tôn sùng, nói rằng kiếm pháp đương thời thì Phong lão tiên bối chỉ khâm phục một mình Nhậm lão tiên sinh. Phong lão tiên bối còn dặn sau này nếu vân bối có cơ duyên bái kiến Nhậm lão tiên sinh, thì phải thành tâm thành ý cung kính khấu đầu trước Nhậm lão tiên sinh, xin lão nhân gia chỉ giáo.

Lệnh Hồ Xung vừa nói ra, bọn Hoàng Chung Công bốn người đều ngạc nhiên. Lão họ Nhậm vô cùng đắc ý cười lên ha hả nói:

- Tiểu bằng hữu, tiểu bằng hữu nói đúng lắm. Phong Thanh Dương không phải là hạng tầm thường, chỉ có lão mới biết được chỗ tinh diệu trong kiếm pháp của ta.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong... Phong lão tiên sinh biết lão... lão đang ở đây không ?

Tiếng lão nói hơi run, dường như có ý hoảng sợ.

Lệnh Hồ Xung nói bừa:

- Phong lão tiên sinh chỉ biết Nhậm lão tiên sinh quý ẩn ở danh sơn thắng địa. Lúc Phong lão nhân gia dạy vân bối luyện kiếm, thường nhắc đến Nhậm lão tiên sinh, nói rằng những chiêu kiếm này chỉ dùng để đối địch với truyền nhân của Nhậm lão tiên sinh. Trên đời này nếu không có Nhậm lão tiên sinh thì những thứ kiếm pháp phức tạp như vậy không cần phải học.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đối với bốn vị trang chủ của Mai trang có ý bất mãn, những lời này chàng có ý mai mỉa bọn họ. Lệnh Hồ Xung nghĩ lão họ Nhậm này

là anh hùng tiền bối lại bị cầm tù ở chốn lao lung ảm thấp này, nhất định là bị bọn họ ám toán. Bốn người họ đã dùng thủ đoạn dè tiện, không hỏi cũng biết.

Lão họ Nhậm nói:

- Đúng vậy, tiểu bằng hữu, quả nhiên Phong Thanh Dương là người rất hiểu biết. Tiểu bằng hữu đã đánh bại bốn cái đồ thúy tha ở Mai trang có phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm pháp của vân bối được đích thân Phong lão tiên sinh truyền cho, trừ phi chính Nhậm lão tiên sinh hoặc truyền nhân của Nhậm lão tiên sinh ra, còn người bình thường dĩ nhiên không phải là địch thủ.

Lệnh Hồ Xung nói mấy câu này là đã công nhiên mặt sát bốn người bọn Hoàng Chung Công. Chàng cảm thấy chỗ hắc lao này ảm thấp mịt mù thì càng tức giận bốn vị trang chủ. Mình mới ở đây trong chốc lát mà đã khó chịu như vậy, bọn họ lại đem vị cao nhân võ lâm này nhốt ở đây còn thậm tệ hơn chỗ nhốt súc vật, không biết đã bao nhiêu năm, thật tàn nhẫn vô cùng. Chàng bị kích động nghĩa khí, phần nộ nên nói thẳng ra không kiêng dè gì nữa. Lệnh Hồ Xung nghĩ cùng lắm bọn họ giết mình ngay tại đây cũng đâu có sao?

Bọn Hoàng Chung Công nghe vậy rất khó chịu, nhưng quả thực bọn họ tỉ kiếm thua nên không nói gì được. Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong huynh đệ, Phong huynh đệ nói...

Hắc Bạch Tử nín áo lão, Đan Thanh tiên sinh liền im miệng.

Lão họ Nhậm nói:

- Hay lắm, hay lắm! Tiểu bằng hữu, tiểu bằng hữu đã trút cơn giận thay ta. Tiểu bằng hữu làm sao mà đánh bại được bọn họ ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Người thứ nhất trong Mai trang tử kiếm với văn bối là bằng hữu họ Đinh, gọi cái gì là Nhất tự điện kiếm Đinh Kiên.

Lão họ Nhậm nói:

- Kiếm pháp của người này hoa hòe mà không thực, chỉ dùng kiếm quang để dọa người chứ không có bản lĩnh thực sự. Tiểu bằng hữu không cần xuất chiêu đả thương hắn, chỉ cần đưa mũi kiếm vào chỗ nào đó thì ngón tay, cổ tay, cánh tay của hắn tự nhiên đưa đến mũi kiếm của tiểu bằng hữu để tự cắt đứt.

Năm người vừa nghe đều ngạc nhiên, không hẹn mà cùng ồ lên một tiếng.

Lão họ Nhậm hỏi:

- Thế nào ? Ta nói có đúng không ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiên bối nói rất đúng, giống như tiên bối đã tận mắt chứng kiến vậy.

Lão họ Nhậm cười nói:

- Hay lắm ! Hắn bị chém đứt năm ngón tay hay là cả cánh tay ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối đưa mũi kiếm nghiêng đi .

Lão họ Nhậm nói:

- Không đúng, không đúng ! Đối phó với địch nhân sao phải khách khí ? Tiểu bằng hữu lòng dạ nhân từ, ngày sau tất sẽ hối hận. Người đối địch thứ hai của tiểu bằng hữu là ai ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Là tứ trang chủ.

Lão họ Nhậm nói:

- Ấy ! kiếm pháp của lão tứ đương nhiên cao minh hơn cái tên Nhất tự thí kiếm* một chút, nhưng hấn chẳng cao hơn bao nhiêu. Hấn thấy tiểu bằng hữu thắng Đinh Kiên, nên nhất định vừa ra chiêu liền sử ngay tuyệt kỹ đặc ý nhất của hấn. Hừ hừ, hấn gọi là kiếm pháp gì ? Phải rồi, gọi là Bát mặc phi ma kiếm pháp, cái gì Bạch hồng quán nhật, Đằng giao khởi phụng, lại cái gì Xuân phong dương liễu...

Đan Thanh tiên sinh nghe lão đem mấy tuyệt chiêu đặc ý của mình nói ra không sai chút nào thì rất kinh ngạc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kiếm pháp của tứ trang chủ kỳ thực cũng rất cao minh nhưng khi tấn công để lộ sơ hở quá nhiều.

Lão họ Nhậm cười ha hả, nói:

- Truyền nhân của lão Phong quả nhiên có đôi mắt tinh đời. Tiểu bằng hữu nói được nhược điểm chí mệnh của đường Bát mặc phi ma kiếm pháp của hấn rồi. Trong đường kiếm pháp này của hấn có một chiêu mà

* Thí kiếm: kiếm đánh rầm, kiếm cục cụt. Đây là lão Nhậm tỏ ý chê bai.

hắn cho là sát thủ lợi hại nhất gọi là Ngọc long đảo huyền, vung trường kiếm từ trên chém xuống. Hắn không sử chiêu này thì thôi, nếu hắn sử ra mà dụng phải truyền nhân lão Phong, chỉ cần đưa trường kiếm thuận theo lướt trên mũi kiếm của hắn, thì năm ngón tay của hắn đều bị đứt, máu trên tay sẽ túa như mực. Đây gọi là Bát huyết phi chỉ kiếm pháp. Ha ha, ha ha...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiên bối đoán chuyện như thần, quả là văn bối đã thắng lão chiêu này. Nhưng văn bối không thù không oán với lão, tứ trang chủ lại đem rượu ngon ra, tiếp đãi văn bối rất nồng hậu. Năm ngón tay này không thể làm cho đứt được. Ha ha, ha ha.

Sắc mặt của Đan Thanh tiên sinh tức đến nổi vừa đỏ bừng lại chuyển sang tái xanh, thực đúng là "Đan Thanh tiên sinh", có điều trên đầu lão trùm bao gối nên không ai nhìn được mà thôi.

Lão Nhậm nói:

- Ngốc đầu lão tam giỏi về sử phán quan bút, tay hắn viết chữ giống như đứa trẻ ba tuổi mà cứ học đòi ung dung phong nhã, trong võ lâm lại tự xưng là có bút ý bao hàm cả thư pháp danh gia. Hi hi, tiểu bằng hữu, nên biết lúc lâm địch quá chiêu đại sự sanh tử như treo trên sợi chỉ mảnh, toàn lực chiến đấu e chưa thắng nổi còn đầu rảnh rỗi mà nghiên cứu cái gì Chung Vương bị thiếp? Trừ phi võ công của đối phương kém tiểu bằng hữu thì tiểu bằng hữu mới có thể đem đối phương ra làm trò đùa. Nhưng nếu song phương võ công ngang nhau, tiểu bằng hữu lại dùng phán quan bút để viết chữ, tất là đem tính mạng của mình hai tay dâng cho địch nhân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiền bối nói rất đúng, vị tam trang chủ này động thủ với người hơi lạm dụng thái quá.

Lúc đầu Ngốc Bút Ông nghe lão Nhậm nói như vậy thì rất tức giận, nhưng càng nghĩ lão càng cảm thấy lời nói vô cùng có lý. Lão đem thư pháp hòa nhập vào chiêu số của phán quan bút, tuy không phải là trò giải trí nhưng uy lực trên bút giảm đi nhiều, nếu Lệnh Hồ Xung không hạ thủ lưu tình thì mười Ngốc Bút Ông cũng bị giết. Lão nghĩ đến đây bất giác toát mồ hôi lạnh.

Lão họ Nhậm lại nói:

- Muốn thắng Ngốc đầu lão tam thì dễ lắm. Phán quan bút pháp của hần vốn khá đẹp mắt nhưng ngông cuồng thái quá, cứ muốn trong võ công có thêm cái gì thư pháp. Hi hi, cao thủ quá chiêu, tranh nhau từng hơi, từng tắc. Hần lại đem tính mạng của mình để làm trò đùa mà sống được đến ngày nay thì cũng là chuyện lạ trong võ lâm. Ngốc đầu lão tam, mười mấy năm gần đây, người là con rùa chui rúc xó nhà, không hành tẩu trên giang hồ phải vậy không ?

Ngốc Bút Ông hừ một tiếng không trả lời, lòng sợ hãi, tự nghĩ: Lão nói không sai. Trong mười mấy năm, nếu ta hành tẩu trên giang hồ thì sao có thể sống đến hôm nay?

Lão Nhậm nói:

- Công phu trên bàn cờ sắt của lão nhị quả có chút thực lực, vừa động thủ tấn công người thì ra chiêu nhanh như gió táp mưa sa, hạng tầm thường không dễ

chống đỡ nổi. Tiểu bằng hữu, làm sao tiểu bằng hữu lại phá được chiêu này của lão, nói ta nghe thử.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chữ "phá" vẫn bối không dám nhận. Chẳng qua lúc vẫn bối vừa tấn công nhị trang chủ chiêu thứ nhất, vẫn bối đã khiến cho nhị trang chủ phải quay về thế thủ.

Lão họ Nhậm nói:

- Hay lắm! Chiêu thứ hai thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Chiêu thứ hai vẫn bối vẫn tấn công, nhị trang chủ lại giữ thế thủ.

Lão Nhậm nói:

- Hay lắm! Chiêu thứ ba thì thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chiêu thứ ba vẫn bối vẫn tấn công, nhị trang chủ vẫn thủ.

Lão họ Nhậm nói:

- Tuyệt thật! Năm xưa Hắc Bạch Tử oai danh trên giang hồ, hần sử một tám thiết bài, chỉ cần ai đó có thể đỡ được ba chiêu liên hoàn của hần thì Hắc Bạch Tử sẽ tha không giết. Sau này hần đổi lại sử bàn cờ sắt, thứ binh khí chiếm phần tiện nghi, nên sử càng lợi hại hơn. Tiểu bằng hữu lại bức được hần liên tiếp thủ ba chiêu. Hay lắm! Chiêu thứ tư hần phản kích ra sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chiêu thứ tư vẫn bối vẫn công, nhị trang chủ vẫn thủ.

Lão họ Nhậm nói:

- Kiểm pháp của lão Phong cao minh đến vậy sao? Muốn thắng cũng không khó nhưng bức được hấn cả bốn chiêu đều giữ thế thủ, ha ha, hay lắm, hay lắm! Chiêu thứ năm nhất định hấn tấn công chứ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chiêu thứ năm thế công thủ vẫn không thay đổi.

Lão họ Nhậm ồ một tiếng, một lúc lâu sau mới hỏi:

- Tất cả tiểu bằng hữu tấn công được bao nhiêu chiêu thì Hắc Bạch Tử mới phản kích?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái này... cái này... chiêu số vẫn bối không nhớ.

Hắc Bạch Tử nói:

- Kiểm pháp Phong thiếu hiệp như thần, từ đầu tới cuối vẫn bối chưa trả được chiêu nào. Lúc thiếu hiệp tấn công hơn bốn chục chiêu, vẫn bối tự biết mình không phải là địch thủ nên hạ bàn cờ chịu thua.

Cho đến bây giờ, Hắc Bạch Tử mới nói với lão họ Nhậm, ngữ khí vô cùng cung kính. Lão Nhậm ồ lớn một tiếng, nói:

- Có lý nào lại như vậy? Tuy Phong Thanh Dương là nhân tài xuất chúng của phe Kiếm tông phái Hoa Sơn nhưng kiểm pháp của phe Kiếm tông cũng có hạn. Ta quyết không tin trong phái Hoa Sơn lại có người có thể liên tiếp tấn công Hắc Bạch Tử đến hơn bốn mươi chiêu, bức hấn không cách nào hoàn chiêu được.

Hắc Bạch Tử nói:

- Nhậm lão tiên sinh quá khen vãn bối rồi ! Vị Phong huynh đệ này hậu sinh khả úy, kiếm pháp cao thâm, đã sớm vượt xa phạm vi Kiếm tông phái Hoa Sơn. Nhìn quanh võ lâm đương thời, chỉ có đại cao thủ Nhậm lão tiên sinh hiểm thấy trong võ lâm mấy trăm năm nay mới có thể chỉ điểm vài chiêu cho Phong thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh cả ba người ăn nói rất cao ngạo với lão Nhậm, còn Hắc Bạch Tử đối với lão lại rất cung kính. Nhưng lão vừa khích vừa khen, dụng ý giống nhau, đều muốn vị Nhậm lão tiên sinh này tỉ kiếm với mình.

Lão họ Nhậm nói:

- Hà, người lại sợ ít ta, thúi không chịu nổi. Chiêu số võ thuật của Hoàng Chung Công so với Hắc Bạch Tử cũng chỉ tám lạng nửa cân nhưng nội lực của hán thì tuyệt. Tiểu bằng hữu, nội lực của tiểu bằng hữu cũng thắng được hán sao ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Trước đây vãn bối bị thương, nội lực bị mất hết cho nên Thất huyền vô hình kiếm của đại trang chủ hoàn toàn không hiệu ứng gì với vãn bối.

Lão họ Nhậm cười ha hả nói:

- Thật là hoạt kê ! Rất tốt, tiểu bằng hữu, ta rất muốn biết kiếm pháp của tiểu bằng hữu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiên bối đừng để mắc bẫy, Giang Nam tứ hữu chỉ muốn khích tiên bối tỉ kiếm với vãn bối, kỳ thực còn có mưu đồ khác.

Lão Nhậm hỏi:

- Mưu đồ gì ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn họ đánh cuộc với một vị bằng hữu của văn bối, nếu trong Mai trang có người thắng được kiểm pháp của văn bối thì bằng hữu của văn bối chịu thua, phải đưa mấy thứ cho bọn họ.

Lão Nhậm nói:

- Đưa mấy thứ gì ? À, chắc là cầm phổ, kỳ phổ hiểm thấy hay là cái gì chân tích thư họa đời xưa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiên bối đoán việc như thần.

Lão Nhậm nói:

- Ta chỉ muốn xem kiểm pháp của tiểu bằng hữu, chứ không quá chiều thật. Hơn nữa, ta cũng chưa chắc thắng được tiểu bằng hữu đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiên bối muốn thắng văn bối là chuyện mười phần nắm chắc hết chín nhưng văn bối phải xin bốn vị trang chủ hứa cho một chuyện.

Lão Nhậm hỏi:

- Chuyện gì ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu tiên bối thắng văn bối thì bọn họ có được mấy thứ quý hiếm trên đời; còn bốn vị trang chủ phải mở cửa ngục, cung kính mời tiên bối rời khỏi chỗ này.

Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cùng nói:

- Chuyện này vạn lần không được.

Lão Nhậm cười nói:

- Tiểu bằng hữu có ý tưởng lạ đời như vậy là do Phong Thanh Dương dạy tiểu bằng hữu phải không ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong lão tiên sinh tuyệt không hề biết tiền bối bị giam ở đây, văn bối càng vạn lần không ngờ được.

Hắc Bạch Tử bỗng nói:

- Phong thiếu hiệp, Phong thiếu hiệp có biết vị Nhậm lão tiên sinh này tên là gì không ? Bằng hữu trong võ lâm gọi ngoại hiệu của Nhậm lão tiên sinh là gì? Nhậm lão tiên sinh là chương môn của phái nào, vì sao bị cầm tù ở đây ? Phong thiếu hiệp đã từng nghe Phong lão tiên sinh nói qua bao giờ chưa ?

Đột nhiên Hắc Bạch Tử liên tiếp đưa ra mấy câu hỏi như vậy, Lệnh Hồ Xung không trả lời được câu nào. Trước đây Lệnh Hồ Xung liên tiếp tấn công lão hơn bốn mươi chiêu, Hắc Bạch Tử chỉ có thể thủ hơn bốn mươi chiêu mà bây giờ lão liên tiếp phát ra bốn câu hỏi cũng giống như tấn công tới tấp bốn chiêu, Lệnh Hồ Xung cũng không đỡ được chiêu nào. Chàng ấp úng một lúc mới nói:

- Chuyện này văn bối chưa nghe Phong lão tiên sinh nói qua. Văn bối... văn bối quả thực không biết.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phải rồi, ta chắc Phong thiếu hiệp cũng không biết, nếu thiếu hiệp biết nguyên do cũng sẽ không

muốn bọn ta thả lão ra. Nếu lão rời khỏi chỗ này thì trời đất sẽ đảo điên, võ lâm không biết có bao nhiêu người sẽ táng mạng dưới tay lão, giang hồ từ đây không có một ngày bình yên.

Lão Nhậm cười ha hả nói:

- Đúng vậy ! Giang Nam tứ hữu có gan bằng trời cũng không dám để lão phu thoát khỏi chốn lao lung. Hơn nữa bọn chúng chỉ phụng mệnh ở đây canh giữ, chẳng qua cũng chỉ là bốn tên cai ngục mà thôi. Bọn chúng đâu có quyền thả lão phu ? Tiểu bằng hữu, tiểu bằng hữu nói câu này là đã đề cao thân phận của bọn chúng quá rồi.

Lệnh Hồ Xung không nói, thầm nghĩ: Trong chuyện này có vô số điều bí ẩn, mình chẳng biết chút nào, thực là vừa nói thì đã để lộ ra cái cốt rồi.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong huynh đệ, Phong huynh đệ thấy chỗ lao tù này tối tăm ẩm thấp mà sinh ý đồng tình với Nhậm tiên sinh, đối với bốn huynh đệ lão phu rất bất nhẫn, đây là tấm lòng hiệp nghĩa của Phong huynh đệ, lão phu không trách. Phong huynh đệ có biết nếu vị Nhậm tiên sinh này trở lại giang hồ thì chỉ riêng phái Hoa Sơn của huynh đệ ít nhất cũng bị chết hơn một nửa. Nhậm tiên sinh, tại hạ nói vậy có đúng không?

Lão Nhậm cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Chương môn nhân phái Hoa Sơn là Nhạc Bất Quần phải không ? Người này giả nhân giả nghĩa, chỉ đáng tiếc trước đó ta bận rộn, sau đó lại bị thất thủ vì bị người ám toán, nếu không ta đã sớm lột cái bộ mặt giả dối của hắn ra rồi.

Hồi 85

Nhậm tiên sinh đại đấu Lệnh Hồ Xung

Lệnh Hồ Xung giật mình. Tuy sư phụ đã trực xuất chàng ra khỏi phái Hoa Sơn và truyền thư đi khắp thiên hạ nói chàng là công địch của nhân sĩ võ lâm chính phái, nhưng ân đức sư phụ, sư mẫu nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, tình nghĩa như ruột thịt khiến chàng không thể nào quên được. Bây giờ nghe lão họ Nhậm sỉ nhục sư phụ của mình như vậy, Lệnh Hồ Xung không kìm được tức giận, la lên:

- Im đi, sư...

Chữ “phụ” tiếp theo kịp dừng lại. Chàng nhớ đến chuyện Hương Ván Thiên dẫn đến Mai trang, bảo mình mạo nhận là sư thúc của sư phụ; đối phương thiện ác chưa rõ, thì không nên để lộ chân tướng cho bọn họ biết.

Lão họ Nhậm không biết Lệnh Hồ Xung tức giận mà quát, lão cười tít nói:

- Trong phái Hoa Sơn, ta thấy cũng có người tử tế. Ngoài Phong lão tiên sinh và tiểu bằng hữu, còn có một hậu bối của tiểu bằng hữu gọi cái gì là Hoa Sơn ngọc nữ Ninh... Ninh cái gì. A ! Phải rồi Ninh Trung Tắc. Tiểu cô nương này cũng khảng khái hào hiệp, là một nhân vật đáng trọng. Chỉ đáng tiếc cô đi lấy Nhạc Bất Quần, chẳng khác gì bông hoa lài cắm bãi cứt trâu.

Lệnh Hồ Xung nghe lão gọi sư nương của mình là tiểu cô nương thì dở khóc dở cười, đành nín thinh. Xem ra đối với sư nương, lão cũng có ý đề cao, nói bà là một nhân vật đáng trọng.

Lão Nhậm hỏi:

- Tiểu bằng hữu, tiểu bằng hữu tên gì ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối họ Phong tên là Nhị Trung.

Lão Nhậm nói;

- Người họ Phong của phái Hoa Sơn đều không phải là nhân vật tầm thường. Tiểu bằng hữu vào đây, lão phu lĩnh giáo kiếm pháp của Phong lão.

Lão vốn kêu Phong Thanh Dương là lão Phong, sau lão đổi lại gọi là Phong lão. Lệnh Hồ Xung khéo ăn nói làm cho lão vui lòng nên trong lời nói của lão đối với Phong Thanh Dương cũng có vẻ trọng vọng.

Lệnh Hồ Xung động lòng hiếu kỳ, rất muốn xem chân tướng của lão thế nào, võ công cao minh ra sao. Chàng liền nói:

- Kiếm pháp của văn bối thô thiển, bên ngoài hù dọa người còn miễn cưỡng được nhưng ở trước mặt

tiền bối thực không đáng làm trò cười. Nhưng Nhậm lão tiên sinh là rồng là phượng trong loài người, đã đến nơi đây làm sao không bá kiến được.

Đan Thanh tiên sinh đến trước Lệnh Hồ Xung kể tai chàng nói nhỏ:

- Phong huynh đệ, võ công người này vô cùng quái dị, thủ đoạn lại hiểm độc. Phong thiếu hiệp phải hết sức cẩn thận, lỡ gặp gì bất thường thì mau thoát ra ngay.

Lão nói cực nhỏ nhưng rõ ràng lão thể hiện sự quan tâm rất chân thành. Lệnh Hồ Xung chấn động tinh thần: 'Tứ trang chủ rất có nghĩa khí với ta, vừa rồi ta châm biếm lão, lão không những không giận mà còn dằn dò ân cần như vậy. Chàng bất giác ngấm ngấm xấu hổ.

Lão Nhậm lớn tiếng nói:

- Vào đây, vào đây! Bọn chúng ở bên ngoài còn úp úp mở mở nói cái gì? Tiểu bằng hữu, Giang Nam tứ xú không phải là người tốt, ngoài việc đưa tiểu bằng hữu vào đây, còn những điều khác quyết không phải là lời hay ho gì, nửa câu cũng đừng có tin.

Lệnh Hồ Xung rất khó xét đoán, rốt cuộc không biết bên nào là người tốt, nên giúp đỡ ai mới phải.

Hoàng Chung Công lấy trong túi ra một cái chìa khóa, đưa vào ổ khóa cửa sắt quay mấy vòng. Lệnh Hồ Xung cho rằng sau khi lão mở khóa thì sẽ đẩy cửa sắt ra, nào ngờ lão thoái lui đứng sang một bên. Hắc Bạch Tử đi đến trước, lấy trong túi ra một cái chìa khóa, đưa vào một ổ khóa kế bên quay mấy vòng. Sau đó Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cũng lấy chìa khóa của mình đưa vào ổ xoay. Lệnh Hồ Xung hiểu ra: Thì ra

thân phận của vị tiên bối này quan trọng đến như vậy, bốn vị trang chủ người nào cũng có chìa khóa riêng. Phải dùng bốn loại chìa khóa khác nhau này lần lượt đưa vào ổ khóa thì mới có thể mở cửa sắt được. Giang Nam tứ hữu như huynh đệ, bốn người cũng như một, chẳng lẽ không tin tưởng nhau sao?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Vừa rồi vị tiên bối đó nói Giang Nam tứ hữu chẳng qua chỉ phụng mệnh canh gác cũng như bốn người cai ngục, không có quyền thả lão. Không chừng bốn người giữ bốn cái chìa khóa là quy định của chủ nhân họ. Nghe tiếng chìa khóa chuyển động rất rít, ổ khóa rõ ràng đã han rỉ. Cánh cửa sắt này không biết đã bao nhiêu năm chưa được mở ra.

Sau khi Đan Thanh tiên sinh quay chìa khóa xong, lão nắm cửa sắt lay mấy cái rồi vận lực đẩy vào trong, chỉ nghe ken két mấy tiếng, cửa sắt đẩy vào mấy tấc. Cửa sắt vừa mở ra, Đan Thanh tiên sinh liền nhảy lùi về phía sau. Bọn Hoàng Chung Công ba người cũng đều nhảy lùi hơn một trượng. Lệnh Hồ Xung không tự chủ được cũng thoái lui vài bước.

Lão họ Nhậm cười ha hả nói:

- Tiểu bằng hữu, bọn chúng sợ ta còn tiểu bằng hữu tại sao phải sợ?

Lệnh Hồ Xung đáp dạ rồi đi đến phía trước, đưa tay đẩy cửa sắt. Chàng cảm thấy then cửa đóng một lớp rỉ sắt rất dày, phải tốn rất nhiều khí lực mới đẩy ra được hai thước, một luồng hơi thú vị xông lên mũi. Đan Thanh tiên sinh đi đến trước đưa hai thanh kiếm gỗ cho Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đón lấy cầm trong tay trái. Ngốc Bút Ông nói:

- Huynh đệ, huynh đệ cầm cái đèn dầu này vào đi.

Lão lấy trên vách tường xuống một cái đèn dầu. Lệnh Hồ Xung đưa tay phải tiếp lấy rồi đi vào bên trong.

Ngực thất rộng không quá một trượng vuông, sát tường kê một cái sập. Một người đang ngồi trên sập, râu dài đến tận ngực, tóc xõa đầy mặt nên không thấy rõ khuôn mặt của lão. Tóc tai, lông mày lão toàn một màu đen, không lẫn một sợi bạc. Lệnh Hồ Xung cúi người nói:

- Hôm nay văn bối may mắn được bái kiến Nhậm lão tiên bối, mong được tiên bối chỉ giáo nhiều.

Lão Nhậm cười nói:

- Không cần khách sáo. Tiểu bằng hữu đến đây làm vui bớt nỗi tịch mịch của ta, đa tạ tiểu bằng hữu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối không dám. Ngọn đèn này văn bối để trên giường được không ?

Lão Nhậm nói :

- Được.

Lão không đưa tay nhận lấy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Trong ngực chật chội như vậy làm sao tí kiếm được?

Chàng liền đi đến bên sập đặt ngọn đèn xuống, tiện tay hấn nhét cuộn giấy và vật cứng của Hương Vân Thiên vào tay lão.

Lão Nhậm hơi sững người, cầm cuộn giấy rồi lớn tiếng nói:

- Này, bốn cái đồ coi ngục, có vào đây xem đánh nhau không ?

Hoàng Chung Công nói:

- Địa thế chật hẹp, người vào không tiện.

Lão Nhậm nói:

- Được, tiểu bằng hữu hãy đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung dạ rồi quay người đóng cửa sắt lại. Lão già đứng dậy, người phát ra những tiếng leng keng; một sợi dây xích sắt nhỏ chuyển động phát thành tiếng. Lão đưa tay phải nhận thanh kiếm gỗ từ tay Lệnh Hồ Xung, thở dài nói:

- Đã mười mấy năm lão phu không dùng binh khí, không biết kiếm pháp học được năm xưa còn nhớ hay đã quên rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy cổ tay lão bị xích sắt, sợi dây xích lại thông vào bức vách sau lưng lão. Chàng lại thấy một tay và hai chân lão cũng bị khóa dây xích thông vào tường như vậy, rồi liếc mắt nhìn quanh bốn bức vách màu xanh phát ra ánh sáng lấp lánh. Thì ra bốn bức vách đều được đúc bằng gang thép. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Những sợi xích khóa tay chân lão toàn bằng gang thép, nếu không thì sợi xích nhỏ này khó có thể kiềm tỏa được một cao nhân võ học như lão.

Lão Nhậm đưa kiếm gỗ chém dứt một cái vào khoảng không, chiêu thức đi từ trên xuống dưới, đường kiếm chỉ khoảng hai thước nhưng trong nhà ngục lại phát ra tiếng gió vù vù. Lệnh Hồ Xung tán dương:

- Lão tiền bối công lực rất thâm hậu.

Lão Nhậm quay người đi. Lệnh Hồ Xung đoán thâm lão đang mở cuộn giấy để nhìn vật cứng bên trong và đọc những dòng chữ viết trên giấy. Lệnh Hồ Xung lùi lại một bước, đưa đầu vào cái lỗ vuông trên song sắt khiến bốn lão đứng bên ngoài không thấy được quan cảnh bên trong.

Lão già cử động làm sợi dây xích phát ra tiếng leng keng, thân lão hơi run, dường như sau khi đọc được những chữ viết trên giấy lão rất xúc động. Trong khoảnh khắc, lão quay người lại, mắt phát ra ánh sáng, nói:

- Tiểu bằng hữu, hai tay ta cử động khó khăn, chưa chắc đã thắng được tiểu bằng hữu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối là kẻ mặt học hậu tiến, không phải là đối thủ của tiên bối được.

Lão Nhậm nói:

- Tiểu bằng hữu liên tiếp tấn công Hắc Bạch Tử hơn bốn mươi chiêu, bức bách hẳn không cách chi phản kích được một chiêu thì bây giờ lão phu cứ thử xem.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối cứ phóng kiếm bừa bãi mà thôi.

Chàng vung kiếm phóng tới lão Nhậm, đúng là sử lại chiêu thứ nhất khi tấn công Hắc Bạch Tử lúc trước. Lão Nhậm khen:

- Hay lắm !

Lão phóng cây kiếm gỗ đâm chênh chếch vào ngực Lệnh Hồ Xung, trong thủ có công, trong công có thủ. Quả là một chiêu vừa tấn công vừa phòng thủ

cực kỳ lợi hại. Hắc Bạch Tử nhìn từ lỗ hổng vào, vừa thấy, không nhịn được lớn tiếng khen:

- Hảo kiếm pháp !

Lão Nhậm cười nói:

- Hôm nay xem ra bốn cái đồ coi ngục các người gặp may, được mở rộng tầm mắt.

Giữa lúc này, chiêu kiếm thứ hai của Lệnh Hồ Xung đã phóng đến.

Lão Nhậm vung kiếm gỗ nhắm chỉ vào vai phải của Lệnh Hồ Xung. Đó là một chiêu tuyệt diệu vì trong thế thủ có thế công, trong thế công có thế thủ. Lệnh Hồ Xung sợ hãi, cảm thấy chiêu kiếm của lão đánh ra không có chỗ nào sơ hở, khó mà phóng kiếm vào để kìm chế những chỗ yếu hại của lão. Chàng đành vung kiếm phong tỏa, mũi kiếm chỉ chênh lệch như định nhắm vào bụng dưới của lão. Chiêu này trong thế thủ có thế công. Lão Nhậm cười nói:

- Chiêu này thật tuyệt !

Lão liền hồi kiếm lướt sang bên. Hai người cứ ăn miếng trả miếng, trong khoảnh khắc đã chiết hơn hai chục chiêu mà hai thanh kiếm gỗ vẫn chưa chạm nhau lần nào. Lệnh Hồ Xung thấy kiếm pháp của lão biến hóa phức tạp vô cùng, còn mình từ lúc học được Độc Cô cửu kiếm đến nay chưa gặp phải cường địch nào như lão. Kiếm pháp của lão không phải không có chỗ sơ hở, có điều chiêu số của lão biến ảo vô cùng, chàng không cách nào tấn công vào chỗ sơ hở của lão được. Lệnh Hồ Xung dựa theo yếu chỉ "Lấy vô chiêu thắng hữu chiêu" mà Phong Thanh Dương đã truyền thụ, biến hóa theo ý mình. Phá kiếm thức trong Độc Cô cửu

kiếm tuy chỉ có một chiêu nhưng bao hàm hết những yếu nghĩ: mấu chốt của các môn phái trong thiên hạ. Tuy gọi "vô chiêu" nhưng thực sự nó lại lấy các chiêu số kiếm pháp khắp thiên hạ làm căn bản. Lão Nhậm thấy chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung kỳ ảo khôn lường, mỗi biến hóa lão đều chưa bao giờ thấy qua. Lão dựa vào kinh nghiệm phong phú, võ công thâm hậu, lần lượt hóa giải nhưng sau khi chiết được hơn bốn mươi chiêu, đường kiếm của lão đã hơi chậm lại. Lão từ từ vận nội lực vào kiếm gỗ, kiếm phát ra tiếng gió rít veo veo.

Nhưng bất luận nội công của địch thủ thâm hậu thế nào, gặp phải kiếm pháp tinh vi của Độc Cô cửu kiếm tất cả đều vô ích. Có điều nội lực của lão Nhậm quá mạnh, kiếm thuật lại tinh thâm, hai điều này hòa nhập làm một, không thể phân hóa được. Liên tiếp mấy lần lão Nhậm bức bách Lệnh Hồ Xung đến đường cùng, tưởng như ngoài việc buông kiếm chịu thua thì không còn cách nào khác nhưng Lệnh Hồ Xung cứ bỗng nhiên sử ra quái chiêu, không những giải thoát được sự khốn đốn rõ ràng không cứu vãn được mà còn thừa cơ phản kích. Chiêu số kỳ diệu vượt ra ngoài sức tưởng tượng của lão.

Bọn Hoàng Chung Công bốn người đều đứng ngoài cửa sắt, nhìn từ lỗ hổng vào bên trong. Cái lỗ vuông này thực quá nhỏ, chỉ đủ hai người cùng xem, một người chỉ dùng mắt trái, một người dùng mắt phải mới xem được. Hai người xem một lúc thì nhường lại cho hai người khác xem.

Lúc đầu bốn người thấy lão Nhậm và Lệnh Hồ Xung tương đấu, kiếm pháp tinh kỳ, không ngớt khen ngợi. Xem đến lúc sau, thấy kiếm pháp của hai người

đi đến chỗ ảo diệu, bọn họ không cách nào lĩnh ngộ được. Có lúc Hoàng Chung Công xem được một chiêu, dăm dăm suy nghĩ về chỗ tinh yếu trong chiêu thức này rất lâu mới có thể lĩnh hội được thì hai người đã chiết thêm mười mấy chiêu nữa rồi. Mười mấy chiêu hai người chiết giải thế nào tuy lão nhìn thấy mà hoàn toàn không nhận ra. Lão quá ngạc nhiên, thầm nghĩ: Thì ra kiếm pháp của Phong huynh đệ tinh thâm đến không ngờ. Vừa rồi Phong huynh đệ và ta tỉ kiếm, chỉ e hấn sử không quá ba bốn thành công phu. Đừng nói nội lực của Phong huynh đệ bị mất hết khiến Thất huyền vô hình kiếm trên dao cầm của ta không làm gì được mà dù nội lực của Phong huynh đệ còn đầy đủ thì Vô hình kiếm này của ta cũng không làm gì được. Chỉ cần Phong huynh đệ xuất ba chiêu kiếm liên hoàn thì ta phải bỏ đàn chịu thua. Nếu Phong huynh đệ muốn tỉ đấu sinh tử thì ngay chiêu đầu tiên, hấn đã có thể dùng ngọc tiêu điểm mù hai mắt ta rồi.

Hoàng Chung Công không ngờ kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung lại cao siêu đến vậy. Độc Cô cửu kiếm gặp kẻ địch mạnh thì càng mạnh, nếu võ công địch nhân không cao thì chỗ tinh yếu của Độc cô cửu kiếm cũng không phát huy được. Bây giờ Lệnh Hồ Xung gặp phải một nhân vật kinh thiên động địa trong võ lâm đương thời, võ công cao cường, đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, hễ lão kích phát thì những chiêu số tinh vi ảo diệu trong Độc Cô cửu kiếm mới phát huy được đến chỗ lâm ly tận chí. Nếu Độc Cô Cầu Bại phục sinh, hoặc Phong Thanh Dương tận mất chứng kiến, gặp được đối thủ như vậy cũng vui mừng khôn xiết. Sử Độc Cô cửu kiếm này, trừ việc tinh thực kiếm quyết kiếm thuật ra còn có một yếu tố rất lớn là sự linh mẫn của

người sử kiếm. Người sử kiếm phải đạt đến mức tự nhiên thoải mái không theo quy tắc nào cả, trí tuệ càng cao bao nhiêu thì kiếm pháp càng cao bấy nhiêu. Mỗi lần tỉ kiếm cũng như nguồn cảm hứng đến với đại thi nhân để sáng tác ra một bài thơ tuyệt tác.

Hai người chiết hơn bốn chục chiêu nữa, Lệnh Hồ Xung càng xuất chiêu càng đắc tâm ứng thủ. Rất nhiều chiêu thức mà Phong Thanh Dương chưa từng chỉ điểm qua, khi gặp phải kiếm pháp tinh kỳ của đối thủ, Độc Cô cửu kiếm lại tự nhiên phát sinh những chiêu số tương ứng để kháng cự. Lòng Lệnh Hồ Xung tiêu tan hết những mối lo sợ, cũng có thể nói chàng toàn tâm toàn ý đặt mình vào trong kiếm pháp, không còn rảnh rỗi để hoảng sợ hay vui mừng. Lão Nhậm tiếp tục biến đổi tám môn kiếm pháp thượng thừa, có môn tấn công lợi hại, có môn chiêu số liên miên, có môn tiểu xảo tấn tốc, có môn uy mãnh vững vàng. Nhưng bất luận lão biến chiêu như thế nào, Lệnh Hồ Xung đều ứng phó hết các đường kiếm của lão, giống như tám môn kiếm pháp này của lão chàng đều học qua và chiết giải rất thuần thục.

Lão Nhậm vung ngang kiếm quát:

- Tiểu bằng hữu, kiếm pháp của tiểu bằng hữu là do ai truyền cho? Ta đoán Phong Thanh Dương cũng không có bản lĩnh như vậy.

Lệnh Hồ Xung hơi ngắc ra, bèn nói:

- Kiếm pháp này nếu không phải do Phong lão tiên sinh truyền thì có vị cao nhân nào có thể truyền được?

Lão Nhậm nói:

- Nói như vậy cũng phải. Hãy tiếp đường kiếm phải này của ta đi.

Lão hú một tràng, kiếm gỗ của lão từ dưới đất đánh lên. Lệnh Hồ Xung phóng kiếm chênh chếch ra bức lão phải thu kiếm về gạt đỡ. Lão Nhậm liên tục quát tháo, giống như kẻ điên loạn. Lão quát tháo càng nhanh thì kiếm xuất ra càng uy mãnh.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy đường kiếm pháp này của lão cũng không kỳ lạ gì, nhưng mỗi tiếng quát tháo của lão đều khiến cho hai tai của mình ù cả lên, tâm thần rối loạn, đành phải cố gắng trấn tĩnh lại, xuất chiêu để chiết giải.

Bỗng nhiên, lão Nhậm gầm lên một tiếng long trời lở đất. Tai Lệnh Hồ Xung ù đặc, màng nhĩ dường như bị chấn động, đầu óc choáng váng, lập tức không biết gì nữa. Chàng ngã xuống đất hôn mê.

(Xem tiếp tập 5)

MỤC LỤC

Hỏi 65	
<i>Ai đang giữ Tịch tà kiếm phổ?</i>	5
Hỏi 66	
<i>Ngũ Bá Cương hội ngộ quần hùng</i>	35
Hỏi 67	
<i>Sợ thánh oai, quần hùng trốn sạch</i>	51
Hỏi 68	
<i>Sử độc cô bảo vệ bà bà</i>	63
Hỏi 69	
<i>Nguyễn đi theo đến chân trời góc biển</i>	77
Hỏi 70	
<i>Phái Thiếu Lâm đại chiến Hắc Mộc Nhai</i>	89

Hồi 71

Lão bà bà hóa thành giai nhân 109

Hồi 72

Nuôi hào kiệt, thánh cô bắt ếch 125

Hồi 73

Người suốt đời phải ở bên ta 139

Hồi 74

*Không quy đầu làm môn hạ
phái Thiếu Lâm* 155

Hồi 75

Lão cao gây mặc áo trắng là ai? 173

Hồi 76

Lúc nguy hiểm, liên thủ chiến đấu 185

Hồi 77

Hương Vấn Thiên trí dũng hơn người 201

Hồi 78

Thay tên đổi họ tìm đến Mai trang 227

Hồi 79	
<i>Hướng Vãn Thiên đưa đồ đánh cược</i>	245
Hồi 80	
<i>Lệnh Hồ Xung đả bại Đan Thanh</i>	273
Hồi 81	
<i>Bút Ông, Bạch Tử cũng thua luôn</i>	289
Hồi 82	
<i>Hoàng Chung Công thăm bại mà mừng</i>	301
Hồi 83	
<i>Mai Trang vẫn còn người muốn đấu</i>	325
Hồi 84	
<i>Gặp tù nhân dưới đáy hồ</i>	343
Hồi 85	
<i>Nhậm tiên sinh đại đấu Lệnh Hồ Xung</i>	359

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LỮU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạo giang hồ - Tập 4

KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa
Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số
1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang
KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004
In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

笑傲

江湖

金庸

Tieu Ngao Giang Ho

8 932000 107705

Giá: 175.000 Đ
(gia tron bo 8 tap)